

Shinji

Csípőmre fog, azonban most nem irányít, inkább csak segíti mozgásomat, amiért hálás vagyok valahol. Hajszolom a gyönyört, mert őt is el akarom juttatni a csúcsra, miközben a szédülés egyre intenzívebbé válik. Már nem számít, most az egésznek valahol olyan hatása van, mintha fojtogatna. Nyögve, zihálva élvezek el ölében és erősen meg kell támaszkodnom rajta, hogy a gyönyör és szédülés mellett fent bírjak maradni, míg ő is követ engem, végül leemel magáról és elfektet az ágyon, majd mellém telepedve gyengéden cirógatni kezd. Meg-megremegek az érintéseitől újra. Nem tudom leplezni és egyáltalán nem is akarom, hogy mit képes kiváltani belőlem. Hiába most vagyunk túl egy újabb kefélesen és hiába érzem, hogy most nem bírnék még egy menetet, a testem reagál az érintéseire.

Végül halkán, a nevemen szólítva kér arra, hogy figyeljek rá és ehhez cirógatásom is befejezi. Ráemelem tekintetem és várom, mit szeretne tőlem. A kérése azonban nem lep meg. Számítottam rá, hogy amíg ez a balhé tart, szeretné, ha nem lennék egyedül, nekem pedig eszemben sincs ellenkezni az akaratával emiatt. Nem félek, ezt ő is tudja, de több lehetőséget nem adhatunk Kitamurának sem. Nincs kedvem megdöglenni még, most meg pláne nem. Hosszú idő óta először érzem azt, hogy végre jó helyen vagyok valaki mellett, hogy nem teher együtt lenni mással, nincs fájó emlék. És annak ellenére, hogy sosem lehetünk biztosak abban, hogy az egyikünk dobbant vagy sem, mégis mindketten akarjuk ezt.

Magamban elmosolyodom, mert talán kicsit meglepődik azon, hogy nem kell velem megküzdenie azért, hogy érvényesüljön az akarata, hogy most nem ütközik ellenállásba, s ugyanakkor azt is látom, hogy örül ennek egy kicsit. Nem tudom, miért gondolta azt, hogy mindenben harcolni fogok ellene, tudja jól, hogy észérvekkel meggyőzhető vagyok, s most arra sincs szükségem, hogy gyözködjön, mert a vállamban lüktető fájdalom és az agyrázkódás elég nyomós érvek ahhoz, hogy engedjek kérésének.

Az újabb kérés, amit az előzőhöz hozzátesz, most engem lep meg egy kicsit, s csendesen, kissé már fáradtan kérdezek rá, mik a további tervei, ő pedig készségesen osztja meg velem azt az infót, hogy szeretne Jeremy mellé egy olyan testőrt, mint én magam is vagyok, aki helyt tud állni az alvilágiakkal szemben is. És ami még jobban meglep, hogy azt akarja, én képezzem ki. A belém vetett bizalma igazán jólesik, ám tartok attól, hogy túlságosan felbecsül. Beleegyezem, mert ez nekem is jó lecke lesz, s talán magam is fejlődhetek még, mert van mit, ezt kár tagadni.

Tatsuki felül mellettem és rágyújt, én pedig lehunyom szemem, hogy pihenjek egy kicsit, mert egyre fáradtabbnak érzem magam megint a gyógyszerektől. Tudom, hogy figyel most is, de nem bánom. Már azon gondolkodom, ki lenne a legalkalmasabb arra, hogy idővel Jeremy mellé kerülhessen. Van pár

korombeli testőr az épületben, de most nem tudnám mindnek felidézni az arcát vagy az aktáját. A papír persze nem minden, de kezdetnek tökéletesen megfelelő lesz, hogy kiválasszam, melyikükkel érdemes egyáltalán foglalkozni, s ahogy ez megfogalmazódik bennem, kinyitom szemem, majd felülök az ágyban és magam mögé igazítva a párnát helyezkedek el kényelmesen, hogy telefonom kezembe véve, testemre takarót húzva küldjek egy üzenetet Ryuuichinek.

- Mit találtál ki? - kérdezi meg Tatsuki.

- Átkértem a testőrök aktáit, hogy unalmas óráimban legyen mit nézegetni, míg ágyfogságra vagyok ítélve - válaszolom neki elmosolyodva, s magam mellé teszem a készüléket. Most én vagyok az, aki figyeli őt pusztán kedvtelésből, mert jólesik. Újra és újra be kell vallanom magamnak, hogy szeretem a látványát. Ahogy bejön, az is, hogy közel harminc centivel magasabb és súlyra is kétszer akkora, mint én. És azok után, hogy elárultam neki, tériszonyom van, már csodálkoznia sem kell nagyon azon, hogy egyszerűen kész vagyok attól, ha cipel. Bár azért valahol tetszik a dolog, főleg, mikor a vállára kapva tessékel be az ágyba a lakásán. Olyankor érzem, hogy még így is birtokolni akar, a köztünk lévő bizalom pedig csak egyre jobban elmélyül az ilyen apró gesztusok következtében.

- De sürgős lett! - kuncogja elégedetten, miközben takarót oroz magának. - Látsz már rendesen?

- Szoktam én szarozni? - mosolyodom el, s ismét lehunyom szemem. - Nem - felelek neki őszintén, bár tény, hogy a két példány belőle egyre közelebb kerül egymáshoz, ami valahol megnyugtat, mert lassan talán legalább a kettőslátástól megszabadulok. Addig valszeg sokra amúgy sem mennék az aktákkal, így csak annyit kértem Ryuutól, hogy dobja át e-mailen az egészet. Úgyis a laptopon fogom átnézni őket, mert bármennyire is imádom a telefonom és azt benne, hogy rohadt sok mindenre tudom használni, olvasni csak a nagyon fontos dolgokat szeretem rajta. Hiába na, mindenre azért ez sem jó, a Háború és békének nem fognék neki, mert valszeg a tizedik oldal környékére a szemem is kifolyna. - De legalább már nem is tanyázik annyira távol egymástól a két éned.

- Beváltotta a duplaságom a hozzá fűzött reményeidet? - kérdezi játékosan, cukkolva.

- Hogy stílszerű legyek, dupla élvezet volt - kuncogom, majd kicsit fészkelődve mellette fekszem el úgy, hogy bal oldalamra fordulok és fejem az ölébe hajtom. Szerintem lassan már kezdi megszokni, hogy ezt csinálom, főleg most. Persze ha zavarja, úgyis közölni fogja, ebben biztos vagyok.

- És még az is kimaradt a palettából, hogy megpróbáljuk kinyírni egymást - kontráz rá.

- Annyira nem szomorkodom emiatt, bár tény, hogy egy test-test elleni küzdelem minden pénzt megért volna még látványban is - vigyorgom, a tetoválómester pedig felnevet. Na igen, szép látvány lett volna, ha a két Tatsuki egymásnak ugrik, meztelenül... Na jó, Shinji, te sem vagy teljesen százás újabban és ezt már nem foghatod a fejedre mért ütésre. De ami igaz, az igaz. Tagadhatatlan, hogy bejön, ahogy megfeszülnek az izmai, mikor épp nem hagyom neki, hogy egyszerűen csak megdugjon és meg kell

küzdenie értem. Ugyanakkor megint eszembe jut az a baromság, hogy Tatsuki mennyire látványos lenne tökök nővérként. Kajak beparázna tőle szerintem mindenki, s még az intenzíven fekvő betegek is két nap alatt vagy így, vagy úgy, de magukhoz térnének. Az már azonban súlyosabb, hogy mindezt Bakarival elképzelve a dolog hirtelen válna szerintem horrorrá. Elröhögöm magam.

- Kétlem, hogy ennyire vicces lenne - mondja, miközben áttúr hajamon. No igen, az inkább izgalmas lenne, mint vicces. - Mire gondoltál, te perverz? - kérdezi be, ahogy azt már vártam is.

- Eszembe jutott, mikor beajánlottad a katétert, mint lehetséges opciót. - S ahogy ezt kimondom, rásandítok szemem sarkából, ő pedig mindjárt vigyorra húzza a száját. - Szerencse, hogy a gondolatolvasást még nem tanultad meg - kuncogom. Számomra ez most előny, de amilyen hülye vagyok jelenleg, úgyis betolom neki, mi jutott eszembe akkor. - Abban a percben arra a következtetésre jutottam, hogy inkább ne menj kórházba tökök nővérnek, mert a páciensek vagy hamar elhaláloznak, vagy olyan hamar felépülnek, hogy felkopik az orvosok álla is. Erre jött rá Bakari szigora nem sokkal később, és kábé ott vége is a történetnek. Gondolom, nem kell ecsetelnem, hogy milyen jól festenétek nővérszerkóban mindketten - vigyorgom, Tatsuki meg rázkódik a röhögéstől. Na ezt sem hallottam még tőle sűrűn, de ő kérdezte, hát tessék. Azért örülök, hogy ez nem csak nálam veri ki a biztosítékot, s a férfi már annyira nevet a dolgon, hogy én sem bírom ki röhögés nélkül. Még a könnyeim is kicsordulnak.

- Hülye - formálja meg rekedten, még mindig röhögve. Sosem állítottam az ellenkezőjét, persze a röhögést nekem sem egyszerű abba hagyni. - Bevillant egy kép... - kezd bele, de nem tudja végigmondani, mert megint elkapja a nevetés, bár már nem annyira durván, mint az előbb, de ez engem sem segít előre abban, hogy csillapodjak. Rohadtul érdekelne az a kép azért, na.

- A bevillanó képekkel vigyázni kell, veszélyesek ám, és nem lehet őket egyszerűen csak eltüntetni - nevetem nagyobb levegőket véve, hogy azért valahogy kikeveredjek ebből az állapotból. Ez már tipikusan az a kategória, amikor fáj.

- Nekem mondd? Még meg is tudnám rajzolni. De nem fogom! - köti ki gyorsan. Nagy kár. - Kénytelen leszel keresni egy másik rajzost és pár fényképet mellékelve neki rólam, meg az elképzeléseidet leközölve mással megrajzoltatni, ha mégis látni akarod - ugrat. Jó nekem a saját fantáziám is ilyen szempontból, másrésztől meg féltő lenne, hogy ha ezt bejátszanám és a kép valahol a lakásom egyik falán kötne ki, mindennap erősen meg kellene küzdenem a röhögőgörcsel, valahányszor csak elhaladok mellette vagy rápillantok. Sanszos, hogy hamar kerülne le a falról. - Egyébként még mindig nem tudom eldönteni, melyikünk lenne ijesztőbb, Bakari vagy én. Abban viszont kurva biztos vagyok, hogy egyikünket se tudná soha senki rávenni ilyesmire. - Megint elröhögöm magam.

- Sanszos, hogy te - kuncogom. - Gondolj csak bele. Bakari a maga morcosságával maximum tényleg csak félelmetes lenne és az ember inkább vigyázzba vágva magát teljesítené minden parancsát, ha

rámordulna, ellenben te... Megjelenél az ajtóban a magad két méterével és száznegyven kilójával, fecskendővel a kezében, azt hiszem, mosolyoghatnál bármilyen kibaszott angyalian, kapásból még a szar is megállna keresztben mindenki - röhögöm el a végét.

- Egyből mindenki kigyógyulna a kórságaiból is, az fix - ért egyet Tatsuki. - Viszont kezdek azon aggódni, miket találsz még ki. Óriáskerék, nővérszerkó... Nem ütöted be túlságosan a fejedet? Kéne neked egy szakorvosi vizsgálat erre. - Elmosolyodom, de erre már nem válaszolok semmit. Mi jön még? Majd az alkalom eldönti. Hülyeséget azért nekem sem kellett sosem a szomszédba menni annak ellenére, hogy elég sokáig nem beszélgettem senkivel, nem barátkoztam és nem is akartam a közelemben tudni senkit. Most pedig hirtelen minden változni kezdett. Még mindig vannak időszakok, mikor jobban szeretek csendben maradni, egyszerűen csak megfigyelni, mint társasági életet élni akárkivel. Ez is én vagyok, ez is hozzám tartozik.

- Nincs bajom semelyik nimmel sem, még a tökös csajokkal sem - Ezen kijelentésén elfintorodom. Engem spec határozottan taszítanak. Sosem voltak előítéleteim persze senkivel sem, de van, ami nekem is sok -, de nem díjaznám, ha nőnek öltöznél, azt meg főleg nem, ha engem kérnél rá fel. Deonnak passzolt ez, a kölyöktől simán kitelnek ilyen húzások, de mi már azért elmúltunk bőven húsz évesek.

- Ettől az egytől nem kell tartanod - jelentem ki határozottan. Vannak hülye ötleteim, vannak hülyeségeim, de ugyanakkor vannak bizonyos határok is, amiket betartok. Sosem vonzott, hogy nőnek öltözzek, az meg végképp nem vonz, hogy Tatsukit öltöztessem annak. Ha nőt akarnék, akkor valszeg nem dobtam volna ki Tanját, hanem néhanapján továbbra is megkefélném őt, amíg nincs jobb, vagy nem lesz másik, azt' viszontlátásra, Tatsukiban pedig pont azt szeretem, hogy jóval nagyobb és erősebb nálam, ehhez nekem nem passzol az, hogy női szerkóba bújjon. Valszeg hamar menekülőre is fognám, ha ez bekövetkezne.

- Most nagyon megnyugodtam - mondja kissé színpadiasan. - A húzós helyek érdekelnek?

- Attól függ, mire gondolsz húzós hely címszó alatt - felelek neki ennyivel, kicsit szarabb hangulatban, mint eddig. Gőzöm sincs, most végülis miért állt be ez az állapot, talán csak rosszul érintett a feltételezése, azt hiszem. Röhej... mint valami hisztis liba, olyan vagy, Shinji, baszd meg! Jobb lenne, ha inkább fognád magad és szépen átaludnád a következő két napot, hogy legalább az agyrázkódásod elmúljon és ne az ágyat kelljen nyomnod. Lehunyom szemem.

- Hát téged meg mi lelt? - kérdezi csodálkozva. - Csak egy kérdés volt - teszi hozzá -, de húzós helyként nálam pár alvilági szórakozóhely jut az eszembe elsőre. Fétisklubok, ám ha neked már a park is beindítja a fantáziád, mint az óriáskerék, akkor arra is gondolhatok - közli lazán, játékos mosollyal.

- Csak fáradok - felelek neki csendesen. - Igen, az én fantáziám valahol a parknál, meg a Tokió Tower tetejénél kezdődik, de mondtam már nem egyszer, nyitott vagyok az új dolgokra - húzom halvány

mosolyra szám, majd megint helyezkedem kicsit az ölében, mert kezd kényelmetlenné válni vállamnak ez a póz. - Mellesleg tényleg kipróbálnék dolgokat.

- Mint például miket? - kérdezi meg Tatsuki elégedetten. Miket? Nagyon nem gondolkodtam még ezeken, annak idején Mao mellett nem volt csendes, nyugodt életem. A kölyök a szexuális éhségével elképesztett mindig és mindenre nyitott volt, legyen szó bármiről. Sokszor rángattam el olyan klubokba, ahol a szado-mazotól kezdve a különböző dolgokig mindent ki lehetett próbálni. Szó se róla, beindító látvány volt, ahogy a kölyköt kikötözték és ostorral hagytak rajta vörös mintákat.

- Ezen még nem gondolkodtam. Egyszer-kétszer rángattam el fétisklubokba, de... Nem tudom, tényleg sok minden kíváncsivá tesz, egyedül talán még mindig a segédeszközöktől - célzok itt arra az esetre, mikor vibrátort vett elő - idegenkedem. - Azt hiszem, ez a legmegfelelőbb szó rá.

- Továbbra sem értem, mi gondod velük - jelenti ki egyszerűen. - Bár attól függ ez is, hogy miket sorolsz ebbe a kategóriába - teszi hozzá csalfa félmosollyal. - Milyen helyekre rángattak és mi a véleményed róluk? - érdeklődik.

- Többek közt a vibrátort - felelek neki a fel nem tett kérdésre. - Valahogy az én olvasatomban még mindig az ukékat szokás ilyenekkel megdugni és ingerelni, én pedig akkor sem tartom magam annak, akármennyire is az vagyok melletted. Csak és kizárólag melletted - hangsúlyozom ki az utolsó mondatot, mire Tatsuki vigyorog egy nagyot. Másnak tényleg nem hagynám és mástól nem viselném el, hogy megdugjon. Ahhoz vagy annyira meg kellene kötöznie az illetőnek, hogy mozdulni se tudjak egy kicsit se, vagy le kellene ütnie, mert nem hagynám magam. - Ellenben azt szeretem, mikor megkötozöl - árulom el neki. Tényleg van benne valami, még ha tiltakozom is a dolog ellen általában, de egyszerűen imádok Tatsukival harcolni. És imádom a piszkos kis játékait is. - Nem vonzottak az ilyen helyek, egyszerűen csak nem bírtam hallgatni Maot már, mikor minden nap a fülem rágta amiatt, hogy menjünk el egy ilyen klubba. Elsőre? Amennyire nem érdekelt, a végére annyira kíváncsivá tett a dolog. Bár a szado-mazo rész akkor sem nyerte el a tetszésem, nekem az nem begyere. Bizonyos mértékig igen, de nem minden.

- Mellettem más lehetőség nincs - szólal meg némi szünet után, amit végig mosolygással töltött, ám most megkomolyodik. - Egyszer leszorítottak, azért sem bírom, ha a hátam mögé keveredik valaki. Azt az illetőt kivégeztem és kitettem az alvilág központjában, így azóta senki sem próbálkozott nálam, mégis előnt az indulat, ha valaki mögém kerül. - Így már világos, hogy mikor először akartam átölelni hátulról, még ha csak rövid időre is, miért hagyott ott egyszerűen a fenébe, s mikor pár nappal később a zuhany alatt öleltem át ugyanígy és simultam hozzá, miért reagált úgy, ahogy és vágott ki a fürdőből. Azt hiszem, értelmes fejet vághattam mind a két alkalommal, bár oda már nem jutottunk el, hogy kiderítsem ennek okát.

- Nem is jelent gondot, hogy nincs más lehetőség - mondom neki elmosolyodva. - Ezt előbb is megszathattad volna velem. Nem próbálkozom és nem bámulok utánad hülyén, mikor egyszerűen

otthagysz a faszba, hogy most mi van. Bár tény, hogy a második alkalom után, mikor kibasztál a fürdőből, inkább úgy döntöttem, hanyagolom a dolgot. Érdekelt az oka azóta is, aztán valahogy mindig mire rákérdeztem volna, már pont nem a beszélgetéssel foglalkozott egyikünk sem - húzom ravasz mosolyra ajkaim.

Na igen, Tatsuki mellett a beszélgetések hamar torkollanak szexbe, amit szerintem egyikünk sem bán annyira. Az elején nem sokat tudtunk egymáshoz szólni azon kívül tényleg, hogy megdugott, aludtunk vagy épp kajáltunk utána és ment mindenki a maga dolgára. Mostanra persze változott minden. Többet beszélgetünk, még ha az esetek többségében a szexről is, és valamennyivel több időt is töltünk egymással, mint akkoriban. A rendrakás vagy épp főzés ugyanígy része lett a programjainknak.

- Nem került szóba ilyesmi, én meg nem beszélek a dolgaimról spontán - válaszolja mély hangon, a vállát megvonva. - Ettől eltekintve kérdezhetsz bármit és amikor eszedbe jut. Bár, ha lehet, az éjszaka közepén egy kérdés miatt ne kelts fel - teszi hozzá elmosolyodva, én pedig elkuncogom magam. Pedig már csak azért is megjátszom egyszer ezt a dolgot. Lehet, hamar lakáson kívül találom magam, de szerintem simán megérné látni a kómás fejét.

- Pedig nincs is jobb annál, mikor az embert az éjszaka közepén keltik fel, hogy válaszoljon meg neki valamit azonnal - vigyorgok rá, heccelve őt. Némileg a tapasztalat is mondatja ezt velem, mert... - Tanja képes volt erre. De rühelltem érte olyankor! Álomban sem jutott volna eszembe, hogy egy akkora baromság miatt kelt fel, hogy megkérdezze, zavar-e, ha beszerezne néhány apróságot a közeli szexshopból. Elgondolkodtam rajta erősen, hogy kivágom őt a lakásból, mert speciel ez a kérdés kurvára ráért volna reggel is. Nők... Semmit sem az egyszerű végénél fognak meg. - Főleg, ha az excsajomat veszem alapul ehhez.

- Nehogy azt hidd, hogy én nem tapasztaltatból beszélek! - szól rám játékosan. Sejtettem egyébként, tekintve, hogy túlvan egy Deonon és egy Jeremyn. - Sem Deon, sem Jeremy nem mondhatja el magáról, hogy normális, meg a munkám sincs időhöz kötve - tájékoztat halvány mosollyal, ezzel mindent elmondva. Én is erről beszélek, kérem, mármint gondolatban egyelőre mindenképpen ez jutott eszembe. - Nem kell ahhoz puncsi, hogy valaki kiakasztó legyen - teszi hozzá ezt már röhögve. Na ebben kurvára egyetértünk. Tudnék mit mesélni neki, az fix. S most, hogy így belegondolok, volt az életemben egyáltalán olyan ember, akire azt merném mondani, hogy normális volt? Rohadtul nem... Ajajj... - Te figyelj! Találkoztál már rendes nővel is? Húgaid és anyád nem játszik, Tanja meg alulról se veri ezt a kategóriát.

- Valahogy egyértelmű volt, hogy Deon és Jeremy mellett ez nem levegőbe beszélés, hanem tapasztalat - kuncogom. - Abban is egyetértetek, hogy nem kell puncsi ahhoz, hogy kiakasztó legyen valaki. Lenne mit mesélnem rendesen. A vicces az, hogy most így végiggondolva a dolgokat kurvára nem tudom azt elmondani, hogy volt közöm normális emberekhez még kapcsolat szempontjából sem. Mindnek volt valami stikkje - vonom meg vállam. Ha érdekli valami, úgymint bekérdez. - Két hóg mellett és Tanja

után? Gondolod, akartam én még nőt a közelembé? Imádom a két húgom persze, de mikor szó szerint kivallatnak arról, hogy miért jó nekem egy pasival, majd mint valami agyament fanpicsa, visítózva, ujjongva esnek neked, hogy mesélj már, kit keféltél meg éppen és addig nem engednek meglépni otthonról, míg ezt meg nem teszed, az már veszélyes tud lenni. Szerencsére hamar rájöttem, hogy ha belekezek részletesen ecsetelni nekik egy-egy aktust, akkor inkább elengednek - röhögöm. Igen, néha muszáj volt ezt meglépni, mert az agyamat is eldobtam a kérdéseiktől.

- Fogalmam sincs, milyen egy hűg, hát még kettő. Deon panaszkodott a sajátjára rengeteget, Jeremy meg imádja az övéit, nekem viszont csak három öcsém volt, de nem éltek túl a gyerekkort. - Ahogy erről beszél, a hangja csendes, tekintete pedig valamire az ajtó felé a semmibe réved. Azt hiszem, Shinji, most beletenyertél valamibe, amibe nem kellett volna. Feszegessem a témát? Lehet, nem kellene, viszont szeretnék tudni róla én is dolgokat. - A nőknek sikerült hamar eltántorítaniuk téged - állapítja végül meg, mintha visszatérne a valóságba, s lenéz rám. - De ez nem is csoda - kezdi azzal a semmi jót nem ígérő mosolyával -, ha ilyen könnyen szétszednek. - Na bekapod!

- Szívesen kölcsönadom őket neked pár napra, hogy értsd, miről beszélek - ajánlom fel neki egy kósza vigyorral, majd elkomorulok. - Beszélj róla, vagy inkább ne feszegessem? - kérdezek rá végül.

- Kösz, de a lányaim lehetnének maximum - felel csendesen, majd felsóhajt. Nem válaszol azonnal a kérdésre, tűnődik, aztán mocorogni kezd. Lassan helyezkedik át másféle helyzetbe, felül, a párnát a háta mögé igazítja, végül nekitámaszkodik az ágytámlának. Míg ezt megteszi, felülök én is, s miután kényelmesen elhelyezkedett, visszafekszem fejemet újra ölébe hajtva és arcát figyelem. - Ha akarsz, elmondom - felel csendesen -, de fel kell vázolnom hozzá a gyökereimet is. Apám ugyanúgy a pokolba született, mint én - kezd mesélni -, anyám azonban német kém volt. Hogy mi dolga volt Japánban, már a homályba vész, de kemény nő volt, az biztos. Az alvilágban a jó nő az, amelyik veszélyes, amelyik képes megölni vagy túljárni az eszeden. Minél erősebb és minél nehezebb betörni, annál értékesebb. Apámnak két évre volt szüksége ahhoz, hogy megtörje, de addigra megláncolta, hogy ha a későbbiekben mégis szökni próbálna, ne tudjon. Aztán jöttünk mi, én, Tamaki, Kageru és Katsuri. Igen, a fiaimat a testvéreim után neveztem el - ismeri el csendesen, s ahogy a testvérei nevét említi, komorrá válik. Még sosem láttam őt ilyennek, talán csak egyszer, még valamikor januárban, akkor Deon kapcsán. Továbbra is úgy beszél, hogy a távolba mered, mély hangon, mintha közben valahol máshol is járna. - Kevés volt köztünk a korkülönbség, egy-másfél év, ezért szinte egyszerre kaptuk meg az életre való batyut a kiképzésünkkel együtt. Csínytevők voltunk, igazi gyerekek, mert anyánkból nem vezett ki sem az élet, sem az akarat és biztosította számunkra, hogy egy gyerek számára nyomorult életben is gyerekek maradhassunk, míg lehet. Nekem ez tizenkét évet jelentett. - Itt megáll kicsit, s látom rajta, hogy elgondolkodik azon, hogyan folytassa. - Tudtuk azt mindig, hogy anyánk szökni akar, talán vissza Németországba, és azt is, hogy gyűlöli azt az életet, amire kényszerítik. Mindig láttam rajta, hogy tervez, próbálkozik és minél idősebbek lettünk, annál keményebb háborúkat vívtak az apámmal. Ez volt az, amivel rászedtek, mert ahogy mi is egyre alvilágiasabbak lettünk, úgy távolodott el tőlünk. Aztán megtaláltam a véráztatta testvéreim felett - S ahogy ezt említi, megborzongok. Néha egyszerűen gyűlölöm, hogy vizuális típus vagyok és könnyen tudok magam elé képzelni mindent. - és megöltem.

Egyedül Kageru élte túl, a kórházban később azonban megtudtam tőle, hogy anyánk védte őket, valójában apám ölte meg a testvéreimet - ismeri be keserű mosollyal és fűjtat egyet. - A halál mindig az alvilági tanulópénz része. Egy lecke, amit nem kerülhetsz el, különben megölnek. Mindig annak kell meghalnia, aki közel áll hozzád vagy fontos a számodra, s ha neked kell megölni a kiválasztott személyt, az még keményebb. Én szerettem az anyám és a testvéreimet, emlékszem rá, de megtanultam, hogy a szeretet ideális táptalaja az olyan leckéknek, amelyet kaptam. Ettől függetlenül előbb bosszút kellett állnom ahhoz, hogy elinduljak igazán a lejtőn, mert az nem oldott fel bennem semmit. Kageru a kórházban összeszedett valamit, ami szép lassan elsorvasztotta, apám megölése után valamivel őt is elvesztettem és ezzel vége a történetnek. Egyedül maradtam, bár Katsuri anyjával még volt egy pár hónapos afférom, aztán amikor közölte, hogy gyereket vár tőlem, megléptem.

Hosszan figyelem még őt, miután elhallgat, talán nem várja, hogy mondjak valamit és nem is tudok. Sosem voltam ilyen helyzetben és soha nem is akarok belekerülni. Valaki elvesztése mindig is fáj, az indok teljesen mindegy, miért kell őt elveszítened és hogyan.

- Mao volt az első, akit elvesztettem úgy, hogy szerettem - mondom csendesen, magam elé bámulva. - Közelébe sincs annak ez, amin te mentél keresztül, nagyon jól tudom, de... - De mi? Magam sem tudom, mit akarok ebből kihámozni és be kell valljam, ez a történet bizony most megrendített, mert nem egy jól megírt drámáról beszélgetünk éppen egy tea társaságában, hanem magáról az élet írta történetéről, ami sokkal kegyetlenebb, mint a filmvásznak kreálmányai. - Valakit elveszíteni a legkegyetlenebb lecke, amit ember kaphat, mindegy a miért, a miként és hogyan...

- Talán, bár túl a negyvenen azt is megtanultam, hogy elveszíteni valakit nem csak úgy lehet, hogy az meghal. És az a durvább - teszi hozzá. Nem szállok vitába vele ezzel kapcsolatban, mert igaza van, így csak aprót bölintok, s bár nem volt még részem abban, hogy valakit úgy veszítsek el, ahogy ő Deont; nem is szeretném megtapasztalni soha. Valahogy mindig én voltam az, aki kirakta a másik szűrét, mielőtt léphetett volna. Megelőztem volna a dolgot ezzel, hogy ne én legyek, aki szenved miatta? Talán. Talán egyszerűen csak így jött össze.

- Mindig én voltam az, aki lépett, mielőtt azt a másik megtehetné volna - vallom be neki. Mao halála után hónapokig nem akartam magam mellé senkit, Tanja mellett pedig rendszeresen félrekeféltem, s mikor úgy éreztem, lépnem kell, mert túlságosan megkedveltem valakit és félő volt, hogy kidob, megelégtelve azt, hogy két vasat tartok a tűzbe, inkább leléceltem. Persze ezek az alkalmak számomra is nehezek voltak, de túltettem magam rajta. Nem mentem haza hetekig.

- Te csináltad okosan. Vagy volt rá lehetőség - teszi hozzá megvonva a vállát. Cigaretta kerít magának, persze megint csak tőlem nyúl le egy szálat, amivel halvány mosolyt csal arcomra, majd a hamutálat maga mellé helyezi. Kezdem megszokni, hogy az én cigim szívja és nem is zavar különösebben. Ezért is tartok általában minimum két-három dobozzal belőle nem csak a szalonban, a lakásán is. - Hogy érzed magad?

- Fáradtan, de jól. A szokásos nyugókkal - utalok ennyivel arra, hogy szédülök egy kicsit, de még elviselhetően, s bár most nem fázom, érzem, hogy kezdek megint belázasodni, egyelőre azonban még ez is inkább csak hőemelkedés. - A fejem kivételesen nem fáj.

- Az jó. Nekem hugyoznom kell. - Elröhögöm magam és felülök.

- Szabad a pálya - vigyorgom és én is előhúzok egy szál cigit a dobozból, ám Tatsuki nem hagyja meggyújtani azt, kiveszi a kezemből és mielőtt túlságosan bután néznék rá, hogy mi van, a sajátját nyomja a számba. Nekem így is jó, neki meg hobbijává kezd válni, hogy mindig valamit a számba dughasson. Rémes egy alak... Dohányozva figyelem, ahogy visszarakja az elkobzott cigit a dobozba, majd kimegy a mosdóba.

- Zuhany? - kiabálja ki dolga végeztével, én pedig elnyomva a hamutartóban a csikket kuncogni kezdek, mielőtt válaszolnék neki.

- Tudtommal még ott van, ahol tegnap volt - felelek neki, de nehezen tudom visszatartani a röhögést, s ahogy hallom, Tatsuki is jót nevet a dolgon. - Menjek, vagy továbbra is cipelni óhajtasz?

- Hogy érzed, kibír a lábad? - incselkedik velem az ajtóban megállva, hanyagul a félfának támaszkodva.

- Ezek? Nap mint nap cipelik a seggem, szerintem elbírnak egy ekkora távval - vigyorgok rá. Kétkedő képpel felvonja pirszingelt szemöldökét, majd mutatóujját behúzkodva csalogatni kezd. Már csak egy időben jól elhelyezett cicc-cicc hiányzik az összképből. Kimászom az ágy szélére, majd lassan felállok. Rendben, a szédülés jelenthet némi zavaró tényezőt, de azért ennyi nem fog meggátolni abban, hogy eljussak legalább Tatsukiig. Elindulok felé, s bár a megszokottnál lassabban, de haladok. Pont leszarom, hogy mennyire nézhet ki a dolog kívülről szánalmasnak vagy sem, eldöntöttem, hogy márpedig a saját lábamon jutok el hozzá és ez akkor is így lesz, ha a fene fenét eszik. Erősen kell koncentrálnom persze. Nem is tudom, mire hasonlít ez az egész... Mintha egy viharba keveredett hajó fedélzetén kéne eljutnom A-ból B-be. Nem kivitelezhetetlen. Valamivel több, mint a fél távot sikerül leküzdenem, ám kénytelen vagyok megállni és pár pillanatra lehunyni a szemem. Tatsuki végül megelégedi, vagy inkább megkönnyöri rajtam és odalépdelve hozzám az ölére vesz.

- Még mindig nem rendelkezel kellő önismerettel, vagy a büszkeséged nagyobb az egészségesnél - dorgál meg mosolyogva, miközben a zuhanyzóhoz cipel. Ezekről persze szó sincs, csak snassz lett volna, ha beközlöm, hogy akkor cipeljen oda.

- Kivételesen egyik sem játszott - közlöm vele vigyorogva. Belép a zuhnyzóálcába, majd a falnak nyomva leveszi a zuhanyrózsát és beállítja a vizet. Értem én az utalgatását is, de most tényleg egyikről

sem volt szó jelenleg, tisztában voltam vele, hogy nem jutok el hozzá úgysem, hajlandó is lettem volna erről tájékoztatni őt, de ha már megelőzött...

- Akkor csak kíváncsi voltál, megkönyörülök-e rajtad, vagy hagyom, hogy nekimenj a falnak, ha egyáltalán eljutsz addig? - kérdez heccelve. Leereszt az öléből, majd a bőröm kezd el permetezni a kellemesen meleg, de nem forró vízzel. Mondanom sem kell, ez most rohadt jólesik, így fejem a csempének döntve lehunyom szemem.

- Őszinte leszek, a ruhásszekrényre pályáztam - kuncogom, mire ő is nevetni kezd megint.

- Megnyerő látvány lett volna, az biztos - közli még mindig nevetgélve, miközben testem simogatva mosdatni kezd. Megemeli kezem, én pedig rápillantok. Tusfürdő landol a tenyeremben, s onnan adagolva azt oszlatja szét rajtam. Látom rajta, hogy élvezi a dolgot, s nekem sincs ellenemre, bár féltő, ha így folytatja, az egész megint szexbe torkollik majd. Bánnám? Kurvára nem...

- Mondtam, nyitott vagyok az új dolgokra - vonom meg bal vállam. - Falon, ajtón, tetoválászáken végeztem már, ruhásszekrényen még nem.

- De már a zuhanyzót is pipálhattad párszor és a kocsis sem maradt ki az életedből - kontráz rá.

- Ahogy a konyhaasztal sem, és még sorolhatnánk valszeg napestig - vigyorgom, mire megcsókol. Forrón, lázasan tapad ajkaimra, én pedig azt hiszem, most jött el az a pillanat, hogy pont leszárom a fürdés részét a dolognak, s tusfürdős tenyerem mellkasára simítom. Ő sem szarozik, tusfürdőtől síkos kezével végigszánt testemen még egyszer, majd ráfog farkamra és lassan játszani kezd velem. Elmosolyodva nyögök bele a csókba.

Mocsok...!

Gőzöm sincs, meddig óhajtja folytatni megőrzítésemet, de nem leszek én sem adósa, az azonban, hogy letolja ágyékára tusfürdős kezem, elbizonytalanít. Na nem abban, hogy nem teszem meg, amit kér, abban annál inkább, hogy biztos legyek benne, Tatsuki nem gondolatolvasó. Ráfogok farkára és ugyanazzal a kínzóan lassú tempóval kezdem el őt kényeztetni, ahogy azt ő teszi velem. Hát ezt kurvára nem fogja bírni huzamosabb ideig egyikünk sem. Most is Tatsuki az, aki hamarabb veszti el a türelmét és löki is a farkát rendesen markomba, ám már ő sem annyira lassú. Nem kell kérnie, hogy gyorsítsak a tempón, mert megkapja, amit akar, belőlem pedig egy újabb nyögés szakad fel. Megőrzít! S attól függetlenül, hogy gyorsítottam a tempón, Tatsuki továbbra is löki farkát markomba, mintha épp megdugna.

Miközben kényeztetem őt, kiveszem másik kezéből a zuhanyrózsát és ahogy keféli markom, leöblítem farkát. Elengedem őt, s visszanyomva kezébe azt a vackot, testén végigszántva térdelek le előtte lassan, majd ajkaim közé fogadva őt mélyen torkomra engedem farkát, s felpillantva rá szopni kezdem egy lassú ütemben, mert most azt akarom, hogy irányítson. Tatsuki félretartja a zuhanyrózsát, pár pillanatig élvezve figyeli látványomat, aztán vizes kezével a fejemre fog. Először csak húzza ölére fejem, így adva meg azt a tempót, amit akar, végül belemarkol hajamba és húzva-vonva irányít magán, miközben a csípőjével is aprókat lök. Egy darabig tartom vele még mindig a szemkontaktust, mert egyszerűen imádom ezt csinálni, látni őt, miközben leszopom, majd végül teljesen hagyom, hogy átvegye felettem az irányítást. Jobbommal megkapaszkodom combjában, miközben balom saját farkamra vezetve, az ő ütemére kezdem el mozgatni rajta kezem, s egy jóleső nyögés is újra kibukik belőlem. Tudom, hogy nem fogja ezt így sokáig bírni, ahogy már én sem, mert engem is feltüzel kellően a dolog ahhoz, hogy kezem munkájának köszönhetően élélvezzek, így mikor Tatsukit eléri a gyönyör, ismét teljesen a torkomra engedem őt, s mohón nyelem le élvezetét, miközben tovább kényeztetem magam. Nekem sem kell túl sok, épp csak kiengedem ajkaim közül a férfit, engem is átjár a kék; tenyerembe élvezek.

Azt hiszem, ez megint kurva jól sikerült, s nem csak azért, mert mindketten kielégültünk, hanem mert a szédülés is erősödött, nem is kicsit. Nem lesz egyszerű innen kikászálódni, az biztos, ráadásul érzem, hogy mindenem reszket, mintha legalább két menetet toltunk volna le Tatsukival az imént. Felért egy jó dugással, szerintem ezt bátran kijelenthetem mindkettőnk részéről. A tetováló valszeg sejti, hogy megint meggyűlt a bajom az agyrázkódás mellékhatásával, mert letérdel hozzám és megcsókol. Szenvedélyesen viszonzom azt megkapaszkodva karjaiban, szemem lehunyva, ő pedig átkarolva húz fel és öblíti le testem.

Tatsuki

A döntésemből döntések lettek és azóta választok... Igen, mindig megválasztom azt, miről beszéljek Shinjinek. Korábban úgy gondoltam, a sírba viszem a titkaimat, de úgy vélem, a srác ismerni akar és mivel én is ismerni akarom őt, az elvem pedig a valamit valamiért, ezért beszélek neki, amiről csak akar. Nem nyerek semmit, ha visszautasítom a lehetőségeket, legalább lesz egy ember a bolygón, aki tudni fogja, honnan jöttem, min verekedtem át magam, hová tartottam, hányszor és hogyan térítettek el az utamról, s most mi felé igyekszem. Az egész életem a céljaimért robogtam végig, mint egy félőrült, akit hajt a görcs és ez sosem fog változni már. Ha ennyi idő alatt nem tette, nem fog, ez nyilvánvaló. Most is egy célért hajtok: ezeket a kölyköket előrébb rugdalni. Csak pár poronty jelent nekem valamit, sajátjaim közül szinte csak Anai, de Shinji, Deon, Jeremy és a pereputtyuk már nem pusztá érdek szerint vannak részemről segítve. Változom. Úgy tudom csak megfogalmazni, hogy ami kihűlt, meghalt, eltűnt belőlem, az visszatér, melegszik, éled és erről ezek a kölykök tehetnek. Mivel ez így van, ezért bizonyos rangsor vagy mi szerint megteszek értük dolgokat, ha pedig mind veszélybe kerülnek, mint most ezzel a kurva Kitamura-balhéval, akkor minden áldozatot megér a harc. Deonnak felesküdtem és inkább az esküm miatt döglöm meg, minthogy megszegjem azt. Nem vagyok egy

becsületcsósz, de vannak dolgok, amikben számomra is “A becsület minden.”. Aztán itt van Shinji... Nem tudom, mi ő számomra, de hogy a sorsa egyengetésébe immár elég erőteljesen beleszálltam, az biztos. Nem akartam tanítani, nem azért bántam vele korábban úgy, ahogy, azzal viszont, hogy tanult az esetekből, nagyokat lépdelt előre a saját karrierjét illetően. Ryuuichi nagyon nagy felelősségű posztra szánja és nem is pusztán azért, mert a tanítványa, akár a fiaira is hagyhatná a helyét, hanem mert Shinji valóban jó. Nagyon is. Jeremy egyértelműen fejlődik, bár még sok munka van vele, azonban látom a csírákat benne, amiket öntözgetve remek alvilági lesz belőle. Néha az eszem megáll, vagy a gyomrom felkavarodik a hülyeségeitől, de mikor először lógattam fel a lábánál fogva, vette a lapot. A második már a hecc kedvéért ment, mert kurvára bírtam azt, amilyen képet vágott. Persze második nekifutásra ez se olyan jó. A többi srác körülöttük csak abból a szempontból érdekel, hogy tudom, ha valakit is elvesztenének, nagy bánat lenne a számukra, aztán moshatjuk fel őket a yakuzáikkal és egyéb pártfogójukkal egyetemben. Ez cseppet sem kell nekem, úgyhogy inkább kivédem azokat a lehetőségeket, hogy a balhéba minél jobban belemerüljenek. Már amennyire lehet, tekintve, hogy Nishidának is azért beleér a keze az alvilágba, Asahito meg éppen az egyik központunkban nyitogatja a nagy pofáját. Rémes társaság, néha átkozom a percet, amikor hagytam, hogy belekeveredjek ebbe a ramazuriba. Nyakon kellett volna csípni Deont, míg még lehetett, aztán megspóroltunk volna mindent... De látva a boldogságát hálát adok az isteneknek, hogy kurva sok melóval és kegyetlenül kevés türelemmel láttak el. Ez való neki, a pörgés, a társaság, az izgalmak, ...

Sejtettem, hogy nem bírom ki, muszáj lesz megérintenem és élveznem Shinjit, de hogy ennyire... Túl izgató ez a srác, már büntetni kéne érte, attól azonban már végképp elszállna az agyam. Letérdelek hozzá, mert feltételezem, az iménti miatt még jobban szédül, mint a zuhanyzás előtt, s nem is tévedek, megkapaszkodik bennem, miközben lesmárolom, úgyhogy amint el bírok szakadni a szájától, felhúzó és leöblítöm a testét, majd félretéve a zuhanyrózsát, immár két kézzel kitámogatom a tusból. Nem eresztem el, mert túl ködös a tekintete ahhoz, hogy feltételezzem, talpon marad, ezért csak némi ügyeskedéssel tudom törölközőbe burkolni.

- Rosszul vagy? - kérdezem meg, miközben a karjaimba veszem.

- Nem, csak szédülök.

- Az jó - állapítom meg tömören, majd leteszem az ágyra, s otthagynom, mert én is le akarok fürdeni, nem beszélve arról, hogy nem zártam el a vizet. Azon nem aggódom, hogy Asame morogva átnyújtja nekem a vízszámlát, büszkébb ember annál, ráadásul ahogy Deont ismerem, töltöttek már nem egy kellemes órát ők is a zuhanyzóban vagy a kádban. No meg aki egy medencét üzemeltet a házában, az nagyon fogja be! A lakásomhoz képest ez a ház egy hodály, a szalonom pedig csak egy luk.

Nem időzöm sokat a forróra állított víz alatt, aztán szinte amint végzek, egy törölközőt magamhoz véve, még rólam csepegtető cseppekkel megyek az ajtóhoz. Shinji az oldalára fordulva, betakarózva vár,

én pedig megeresztek egy gyors mosolyt, majd törölközés közben az ágyhoz lépdelek. Elveszem a támlájára akasztott, vizes törölközőt, s azzal visszatérek a fürdőszobába. Rendet teszek, bár csak gyorsan, és amint kész vagyok, bebújok a srác mellé.

- Hogy van a vállad? - kérdezem.

- Ég az egész - feleli őszintén. - És pokolian fáj, ha véletlenül elfeledkezem róla és megmozdítom.

- Kelj fel! - kérem és utasítom egyszerre, azzal ledobom magunkról a takarót és felülök. Amint Shinji is elhelyezkedik, lebontom róla a kötést. A seb szép vörös, így hát kimászom az ágyból és előkerítem az amúgy sem messzire helyezett elsősegélyládát, majd ellátom. Láza szerencsére nincs, ezért elég lesz ennyi, bár azonnal nem kötözöm vissza, hadd szellőzzön. Kíváncsi vagyok, mennyivel gyorsabban szedi majd össze magát a srác, ha már nem leszek itt.

- Kösz - mondja csendesen, mikor már az összepakolásnál tartok, majd cigit vadászik és rágyújt. Nincs mit köszönnie, egyébként sem azért csinálom, ezért nem mondok semmit, csupán rendet vágok a szobában is. Nem kell nagyon megdolgoznom, mert nem volt alkalmunk összebarmolni mindent, a végére pedig néhány telefont hagyok, melyeket el kell intéznom. Már rég nem problémázom azon, hogy Shinji jelenlétében beszélek az alvilágiakkal, úgy vettem észre, becsukja a fülét, s csak akkor nyitja ki, ha valami felizgat abból, amit hallok. Most nincs ilyen, ami azt jelenti, hogy holnap keményen bele kell ugranom mindennek a közepébe, mert ez a nyugalom engem nyugtalanít. Kicsit többet sikerül pofáznom a vártnál, még a seggem is elülöm a fotelban. Mire sikerül mindent lebeszélnem, úgy ítélem, ráférne a szobára egy szellőztetés, ezért résnyire kinyitom az ablakot.

- Kajás vagy?

- Egyáltalán nem.

- De inni iszol - közlöm vele, s már töltök is a behozott teából, ő meg vigyorogva szalutál. Nem igazán értem, ez most mire jó, egy mosolyt viszont az arcomra csal, aztán engedelmesen megissza az egész pohárnyit. Asszem, ez most jólesett neki. Én is iszom, aztán visszaülök mellé és oldalamba karolom, mire hozzám bújik és a vállamra hajtja a fejét. Fingom sincs, mit csinálhatnánk, talán aludni kéne, de nem vagyok álmos. Mehetnékem van.

- Rémes vagy. Újabban hobbiddá vált valamit mindig a számba dugni? - kérdezi meg ártatlan képet vágva, én meg csak lesek egyet.

- Abszolút orál beállítottságú vagyok. Szerinted? - vágok inkább vissza végül.

- Ebből kiindulva a válasz igen, szerintem - vigyorogja.

- Természetesen - ismerem el könnyedén. - Egy valaki durvább nálam ebben - vetem fel és tartok egy kis szünetet, hátha Shinji rávágja, ki lehet az. Sajnos nem bátorkodik, hallgat, úgyhogy megmondom: - Deon.

- Kinek mi - vonja meg vállát halvány mosollyal.

- A kölyök mindenre előszeretettel használja a száját, amire csak lehet a beszédétől kezdve az evésen át a kommunikáción keresztül az egyebekig, csak ezért mondom - jegyzem meg egy laza mosollyal.

- A beszéddel sose volt gondja, az tény. - És ha még tudnád, hogy szop... - Néha már elgondolkodtam azon, hogy keresek hozzá egy távirányítót és lenémítom. - Hah, mert csak ez így működik. Shinji kibontakozik az öleléséből és elfekszik az ágyban, még hozzá magára húzva a takarót. Érezhetően elég szarul érinti most a Deon-téma, holott nem szokta zavarni, ezért kissé meglepődöm. Érte nyúlok, tenyerem a homlokára simítom és érzem, hogy már jóval melegebb, mint volt, arcán pedig látom, hogy fárad. Megmarkolom a takaró alját és lehúzóom róla úgy, hogy csak csípőjétől lefele takarja.

- Szökik fel a lázad - jelentem csendesen és magyarázom meg ennyivel a tettem. - Kezd elegend lenni Deonból, vagy csak mint téma, zavar kettőnk közt? - kérdezem meg némi fogalmazási szünet után Shinjitől.

- Nem. Csak néha már sok - mondja őszintén, lehunyva szemét. - Semmi bajom Deonnal, imádom a kölyköt, az sem zavar, ha ő a téma köztünk, hiszen mindketten hozzá tartozunk, de néha csak egy kicsit elfelejthetnénk, mint témát.

- Összehasonlításokat végzel fejben? - Nem mintha értelme lenne, a válasz azonban érdekel. Kíváncsi vagyok, Shinji viszonyítgatásokkal igyekszik-e felmérni, kivel mi van velem kapcsolatban. Totálisan felesleges lenne, mert egy-két egyszerű kérdés feltételével kiderülne a számára, hogy nagyjából egy szintre került a kölyökkel, néhány dologban Deon a mérvadóbb, néhányban viszont Shinji érezheti magát kivételezettnek. A kis szarházinak nem meséltem el fiatal éveim történetét, érintőleges információi vannak, mint például, hogy tizenkét évesen megöltem az anyám, négy évvel később pedig az apám. A mai témák közül nem tud a testvéreimről sem, mert az aktámat nem nyújtottam át neki, nem beszéltem neki soha az általa okozott kinszenvedésről, arról, hogy miket terveztem vele, ahogy az sem került szóba köztünk soha, hogy egyszer akadt valaki, aki úgy vélte, alfabbnálam, de rábaszott rendesen. Katsuri anyjáról viszont meséltem egy keveset, hogy ő volt az első csajom, s noha nem szerettem, elvoltam vele, aztán becsúszott egy gyerek és megléptem. Tudja, hogy Katsurit csak három-négy évvel később szedtem el tőle, ahogy Kagerut és Tamakit is az anyjuktól, aztán egy nevelő segítségével elkezdtem őket képezni. Ennyi időre volt szükségem, hogy kitaláljam, mihez is akarok kezdeni a kurva nagy szabadsággal és a kezemben lévő semmivel. Hát eldöntöttem, alig huszonegy évesen már négy porontyom volt, nem sokkal később pedig felszedtem az utca kövéről Bakarit is. Ezt tudja és tudhatott volna mindent, amit Shinjivel osztok meg, ha engem választ. De mivel nem így történt, baszhatom.

Shinji fontos nekem, bízom benne és valahogy furcsa módon azt akarom, hogy teljes képet lásson rólam, aztán ha nem leszek, rugdossa a fiúkat és folytassák azt, amit én műveltem. Harminc év munkáját nem akarom kivágni az ablakon, hagyni elmállani, ahhoz túl sokat harcoltam, izzadtam és lavíroztam. Néha eszembe jut, hogy ez az egész talán csak nekem fontos, aztán ránézek Jeremyre, aki halálosan komolyan gondolja azt, hogy bizonyítania, teljesítenie, tanulnia és fejlődnie kell, mert jó akar lenni számomra, meg akar felelni az elvárásaimnak, be akarja váltani a hozzá fűzött "reményeim" és kétségtelennek érzem, hogy nem hiába dolgozom azon, hogy mindaz, ami vagyok, voltam és leszek, amiket véghez vittem, birtokoltam, terveztem, elkezdtem, minden megy majd tovább azon az úton, amin én vittem volna.

- Nem, nem szoktam – feleli a srác. Jól van, ennek örülök, vagy mi. Elfekszem én is az ágyon, aztán lecsukom a szemeimet. Próbálok nem agyalni, még a mában, a jelen helyzetben, a pillanatban maradni, Shinji jelenlétét és közelségét élvezni, a gondolataim azonban időnként csak megindulnak másfele.

- Szólj, ha komoly fájdalmaid vannak, nagyon szédülsz, rosszul vagy – kérem csendesen a testőrt. Elment a kedvem a beszélgetéstől, valószínűleg a témából is kifogytunk, ezért egyszerűen csak igyekszem lenni, talán meditálni, még magam sem tudom.

- Úgy lesz - ígéri meg csendesen, majd mellém csúszik, amennyire tud és felém fordulva átkarol jobbjával, még hozzá úgy, hogy kényelmes legyen a vállának. Óvatosan a kezére csúsztatom az enyémet, s rövid időn belül a szuszogását hallgathatom csak. Néha olyan, mint egy kölyök, egy szeretetétéhes gyerek, amelyik különös dolgokat tesz, hogy elérje a hőn áhított szeretetet. Nem tudom, hogy ez irányomból lehetséges-e. Deon nagyon szereti őt, Yoru és Kazuki is valószínűleg, a magam részéről azonban nem merem továbbra sem állítani, hogy több, mint amennyinek tűnik. Törődöm vele, fontos nekem, kellemes érzés tölt el, ha vidám, mosolyog, heccel, azonban nem felejttem el, hogy engem mindig is az érdek hajtott, és nagyon is komoly érdekek fűznek ahhoz, hogy fenntartsam ezt a kapcsolatot Shinjivel. Ugyanakkor azt sem jelenthetem ki, hogy ez ennyi, egy kibaszott érdekkapcsolat, mert nem az, akkor hidegen hagyna a bánata vagy az öröme.

190.

Shinji

(huszonegyedik nap)

Reggel Tatsuki forró csókkal ébreszt, majd maga alá fordítva simít végig testemen. Vágyom rá és ő is rám, ez pedig minden gondomat és nyugómet hirtelen feledteti el velem. Percekig zihálok alatta, s neki is kell néhány perc, míg kihúzódik belőlem, majd mellém fekszik, hogy rendezze légzését. Csak figyelem őt sokáig, s mikor már mindketten lecsillapodtunk, felülök én is az ágyban. Egyre jobb a

helyzet az agyrázkódással, s most lázam sincs szerencsére, így Tatsuki tartókötetést tesz vállamra, majd kaját rendel nekünk. Csendben reggelizünk, a hangulat valamiért most nem olyan, mint volt. Nyomasztó... Talán ez a legmegfelelőbb kifejezés rá. A reggelit követően Tatsuki beveti magát a fürdőbe, lezuhanyzik, majd nekiáll öltözni. Szó nélkül figyelem őt, komótosan szívva cigarettámat, s mikor magához veszi a telefonját és a cuccait, már tudom, hogy nem tarthatom őt vissza. Menni akar. Az ajtóhoz lép, még vet egy utolsó pillantást rám, tekintetünk találkozik, azzal kilép a szobából. Sosem volt az a búcsúzkodós fajta és én is rühellek búcsúzkodni.

Egy darabig csak bámulom az ajtót, majd elnyomom a csikket a hamutartóba, s az éjjeliszekrényre ügyeskedem azt. Iszok és elvackolva magam hunyom le szemem. Kibaszottul nincs kedvem ébren lenni jelenleg. Nagyon sóhajtok, mint aki épp nem kap levegőt, mert valami nyomja mellkasát. Ragaszkodom Tatsukihoz és ez a ragaszkodás kezd túlnőni rajtam egyre jobban. Kezd teljesen más lenni, mint korábban volt, de még nem merem kijelenteni biztosan, hogy szeretem. Lehet, ideje lassan dobbantani ebből a kapcsolatból, mielőtt valami olyanba élem bele magam túlságosan, ami nincs és talán soha nem is lesz; hogy viszont szeret.

De...

Nem akarok...!

Nem tudom, mikor nyom el az álom gondolkodás közben, de csak arra ébredek meg, hogy hűvös kezek érnek homlokomhoz. Nincs sem erőm, sem kedvem rápillantani látogatómra, de végül mégis megteszem. Bakari áll mellettem fecskendővel a kezében, majd beadja nekem a szert, ám mielőtt megtehetném, hogy visszaalszom, még teát diktál belém, s lelkemre köti, hogy nem szeretné, ha kikelnék az ágyból. Nem is érzem úgy, hogy ez menne, így csak rábólintok kérésére és hagyom, hogy elnyomjon a szer és az álom megint.

Persze nem is én lettem volna, ha ezt nem szegem meg alig pár órával később, de megtanultam a leckét. Órákig kínlódtam az ágyban fekve, láztól elgyötörten, és arra se volt erőm, hogy telefonom elvéve a szekrényről szóljak valakinek. Végül Ryuu volt az, aki betévedt hozzám és aggódó apaként ült mellettem sokáig hűtve testemet, míg újra el nem nyomott az álom. Bakaritól persze bezsebeltem egy alapos fejmosást miatta, ez után az egész napot átaludtam szinte, csak annyira keltett fel mindig valaki, hogy megittasson, én pedig nem küzdöttem senki akarata ellen, nem volt kedvem vitázni és szólni sem senkihez.

(huszokettedik nap)

Másnap reggel ébredek meg újra. A fejem tompán lüktet, és a vállam is sajog, de muszáj kijutnom a mosdóba, szerencsémre azonban legalább a kettőslátás és a szédülés nem kínoz már. Kimászom a fürdőbe, hogy könnyítsek magamon, majd visszafekszem. Hallom nyíltni szobám ajtaját, ezért alvást színlelek. Persze Bakarit nem tudom átejtetni, nem is akarom igazán, csak senkihez sincs kedvem.

- Helyzet? - kérdezi tömören, miközben minden szarozás nélkül nekiáll megvizsgálni, majd hagyja, hogy felüljek. Pókként átfutja a kezeimet, majd szemhéjam felhúzva nézi meg szemeimet, pupillámat. Ellenőrzi pulzusom is és végül kinyújtatja velem nyelvemet is.

- Fáj a fejem, lüktet a vállam, de legalább most már belőled is csak egy példány tartózkodik a szobában
- válaszolok neki.

- Kibírod, vagy kell fájdalomcsillapító? - kérdezi, miközben kurta, precíz mozdulatokkal eltávolítja a kötést a sebről, majd a megfelelő cuccok előkerítése után ellátja azt. Természetesen hideg, majdnem kifejezéstelen arcot vág, ahogy általában mindig, s elsősorban most már csak a sebbel törődik, noha több mindent is vizsgált az elején, nem csak a hőmérsékletemet.

- Kibirható. Nem igazán akarok több gyógyszert már.

- Jó hozzáállás, de ha nem bírod, hívj fel valakit - mondja komolyan -, mert nincs értelme a felesleges szenvedésnek. Maradjon kicsit levegőn, egy óra múlva visszanézek. - Bólintok neki, hogy rendben, s miután távozik, ismét elfekszem az ágyban magamra húzva a takarót, s lehunyom szemem.

Arra ébredek, hogy megint nyílik az ajtóm és ahogy felnézek, ismét Bakarit látom meg bejönni a szobába. Ezek szerint sikeresen bealudtam megint, s most rohadt gyorsnak tűnt ez az egy óra. Kelletlenül ülök fel az ágyban, hogy a férfi megint megvizsgálhasson. Jól vagyok, csak fáradt és ezt neki is elmondom, s mivel megígérem, hogy jófiú leszek - ugyanis rohadtul aludni szeretnék még - továbbra is szabadon hagyja a sebet, ám tudatosítja bennem, hogy egy óra múlva újra visszajön ellenőrizni. A kérdésre, hogy szükségem van-e valamire, csak nemmel felelek, így Bakari már távozik is, én pedig visszafekszem aludni. Nem igazán megy a dolog, ezért csak fekszem az ágyon és hol a plafont bámulom, hol pedig telefonom nyomkodom unalmamban, de semmi nem köt le. Írok Ryuunak egy sms-t, hogy hozza be a laptopom valamikor a nap folyamán, mielőtt megöl az unalom. Megvárom Bakari jöttét, s miután visszakötözi a sebet és távozik, lefekszem, jobb híján aludni.

Többször is megébredek persze, hol arra, hogy Ryuuchi jön be, hol pedig Deon kukkant be hozzám, de egy álmos pillantásnál többre egyiküket sem méltatom. Nem érdemlik meg ezt, tudom, de nem lennék képes jópofizni jelen pillanatban senkivel, Deon azonban nem adja fel, többször is visszatér, s az egyik

alkalommal Yoru is vele van. Halkan beszélgetnek, azt hiszik, alszom, éppen ezért nem is maradnak sokáig. Túlaggódják magukat, feleslegesen.

(huszonharmadik nap)

Két nap telt el azóta, hogy Tatsuki lelépett, s ahogy kísértelt szobám ajtaján, az egész olyan véglegesnek tűnt, mintha többet nem látnám őt újra, bármennyire is tudom, hogy nem így van. Legalábbis szeretném ezt hinni. Hogy a francba jutottam idáig? Gőzöm sincs. Nem számít, hogy néha durva, hogy őszinte és nyers, mert ezek azok a tulajdonságok, amiket megkedveltem benne. Tudom, hogy huszonhat évesen azt kijelenteni, hogy más nem kellene, ha egyszer véget érne minden kettőnk közt, felelőtlenség, de azt hiszem, többet nem vágnék senkire. És ezek nem csak üres szavak. Mióta elment, a hangulatom pocsék, az egyetlen dolog, ami itt maradt belőle, az a párnámon hagyott illata. Aznap úgy öleltem magamhoz azt a kispárnát, mint egy elveszett kölyök a játékmackóját. Elveszettnek éreztem magam nélküle és egy szentimentális baromnak.

Most pedig itt ülök az ágyban lappal az ölemben, amit tegnap Ryuuchi hozott be nekem és a testőrök aktáit olvasgatom, hogy megtaláljam azt az embert, akit bátran Jeremy mellé merek majd adni, és aki egy darabig a társam lesz, míg a Kitamurás balhének vége nem szakad. Nem könnyű választani és a kedvem is elment egyelőre az egészszől, így félrerakom a gépet magam mellé és elfekszem az ágyban. Harmadik napja nem tudok semmit Tatsukiról és ez kibaszottul bosszant, így kezembe veszem a telefonomat, hogy sms-t írjak a férfinak, de mikor a szövegbevitelre kerül a sor, egyszerűen nem tudom, mit írhatnék neki.

Ismét visszaveszem a gépet az ölemből és most csak taláalomra nyitogatok meg aktákat. Hayashi Yoshimi. A srác idén lesz huszonöt, Deon pedig kedveli őt, ahogy Raktarit és Terukit is. Megnyitom a vele kapcsolatos dokumentációkat és olvasni kezdem őket. A srác egész jó eredményekkel rendelkezik és Ryuuchi is ígéretes újoncként írt róla a kiértékelésekben. Nekem sincs bajom vele, ami azt illeti. Régebben lógtunk együtt a testőrpihenőben, bár nem volt alkalmunk túl sokat beszélgetni sem. Azt hiszem, ő tökéletes lesz Jeremy mellé. Az ösztöneim legalábbis ezt súgják. Ráadásul tanulékony, ami nagy előnyt jelent, ha fel akarom őt készíteni rendesen. Elégedetten csukom össze a laptopot és veszem kezembe újra telefonomat, hogy megírjam Tatsukinak, mire jutottam: "*Azt hiszem, megtaláltam a megfelelő embert Jeremy mellé. Megvitátnám veled a dolgot.*" - küldöm el neki az üzenetet, remélve, hogy teljesíti burkolt kérésemet is; eljön, ha előbb nem, este. Magam mellé letéve a készüléket hunyom le szemem. Nem tudom, mikor fog válaszolni, ha fog egyáltalán, bár nekem eddig mindig azonnal visszaírt általában. Ám most a percek csak telnek anélkül, hogy a készülék jeleznél, üzenetem érkezett és ez rohadtul nyugtalanít.

Húsz perc, fél óra telik el, mikor végre megszólal mellettem a mobil, én pedig már nyúlok is érte. Tatsuki írt: "*Hol? Mikor?*". Azonnal írom is meg neki a választ: "*Ha ráérsz. Bakari nem enged ki még az ágyból.*" - küldöm el a rövid tájékoztatást neki, s most nem kell sokat várnom arra, hogy feleljen, mert szinte azonnal megteszi: "*Egy óra múlva ott vagyok.*". Elrakom az éjjeliszekrényre a készüléket, s kikelve az ágyból teát töltök magamnak. A szobában nincs rendetlenség, amennyit az elmúlt napokban úgylis kimozdultam az ágyból, nem volt, ki felfordulást tegyen, az ágyat azonban mindenképpen megigazítom. Ezt mindennap megjártam, még akkor is, mikor épp szarul voltam, mert zavart. Okoztam is vele, azt hiszem, meglepetést rendesen.

Tatsuki tényleg egy óra múlva megjelenik, s mikor belép a szobába, kikelek az ágyból. Úgy fest, mint aki a csatornában járkált, de már meg sem lepődöm ezen. Csupa mocsok, a ruhái nedvesek, hulla fáradt, és ez látszik is az arcán, a haja pedig összeállt. Azonnal a fürdő felé veszi az irányt, én pedig követem őt, s csak figyelem, ahogy megszabadul ruháitól. Miután levette a cuccait, fegyvertelenítette őket, arra kér, hogy lehetőleg holnap délre legyenek felvehető állapotúak, aztán beáll a zuhanyzóba, én pedig magára hagyom behúзва magam mögött az ajtót, ruháival a kezemben.

Míg ő zuhanyzik, fülemhez emelem a telefont és megkérek valakit, hogy intézkedjen Tatsuki öltözete ügyében. Átadom a megjelenő srácnak a cuccokat, s mindenképpen arra kérem, hogy ha lehet, végezzenek vele még ma és hozzák is vissza. Tudom, hogy azt kérte, holnap dél, de nem érdekel, nem akarok ezen baszakodni másnap, hogy mi van már a cuccaival. Így a biztos. Leülök az ágyra és rágyújtok, miközben kezem kiakasztom a nyakamban lógó pólyából, melyet valamikor reggel rakott fel rám Bakari, mikor bejött megnézni, hogy vagyok. Szerencsére lázam nincs már, csak hőemelkedés, aminek hála még mindig nem hagyhatom el a szobámat, de nagyon remélem, hogy holnapra ez az egész baromság elmúlik, hogy tudjam komolyan is intézni a rám bízott feladatokat. Már ha Bakari hagyja majd.

Percekkel később keveredik elő Tatsuki, haját törölgetve, meztelenül jön ki a fürdőből, majd leül mellém és rám néz. Akkor megint játsszuk azt, hogy bőbeszédűek vagyunk. Hát jó. Látom rajta azonban, hogy kurva fáradt, biztos vagyok benne, hogy semmit nem aludt ebben a három napban. Elveszem laptopom és megnyitva rajta a srác aktáját fordítom felé a gépet. Tatsuki megnézi az aktát, bólint párat, majd egyszerűen jelzi, hogy inkább később és végül kidől aludni. Mosolyogva csóválom meg fejem, s elrakva a gépet takarót húzok rá, majd elfekszem mellette. Sokáig figyelem őt csendben, ám egyenletes szuszogása engem is elnyom.

Pár órával később megébredek arra, hogy ki kell mennem a mosdóba, így óvatosan mászom ki az ágyból és támadom be a fürdőt, hogy könnyítsek magamon. Kezet mosok és arcot, majd visszatérve a szobába iszok pár korty teát és visszafekszem Tatsuki mellé. Hozzásimulok fejem vállára hajtvva,

mellkasát átkarolva, majd ismét lehunyom szemem. A közelsége most kellemesen elnyugtat, s ennek köszönhetően ismét elnyom az álom.

Nem tudom, mennyit sikerül megint aludnom, de arra ébredek meg, hogy Tatsuki mocorogni kezd mellettem, így álmos fejjel emelem rá tekintetem. Remek. Sokkal éberebb, mint én vagyok jelenleg, holott ő nem aludt három napig. Vicces. Beletúr hajamba, mire elmosolyodok, majd csókot nyomok ajkára és kikelek mellőle.

- Kávét, kaja?

- Te mit pattogsz? - kérdezi meg felülve, aztán kikel az ágyból és az eddig szorongatott törölközőt a dereka köré csavarja. - Én farkas éhes vagyok, de majd akkor kiszolgálhatsz, ha nyoma sem sok lesz annak a lővésnek - közli szigorúan. - Neked kell valami? - teszi fel a kérdést és már az ajtó felé indul.

- Jöhet egy kávé és kajálok veled - ülök vissza az ágyra. Komolyan eszem-faszom megáll. Végre Bakari nem csesztet, erre Tatsuki keményít be. Semmi gond, Shinji fiam, úgy jó az élet, ha zajlik. Ráadásul haragudni se tudok rá, csak jót mosolyogni rajta. Mikor visszatér tálcával a kezében, a derekára csavart egy szál törölközőben, alaposan végigmérem őt. Ezért a kiszolgálásért és látványért már megéri nem ugrálni és jókisfiúnak lenni. Határozottan éhes lettem. Rá. Úgy helyezkedek az ágyon, hogy a tálcat közénk tudja tenni, s miután leült, nekiállunk enni.

- Miért választottad őt? - kérdezi meg, miután lenyelte az első falatot.

- Az eredményei kiválóak, tanulékony és elszánt. A jellemzése alapján Ryuuichi is ígéretes újoncnak titulálta, mindemellett testőrdinasztia sarja. A logikai teszteken kimagasló eredményt ért el, bár azok a tesztek... - vonom meg vállam. Szerintem az összes gagyi és még egy óvodás is simán elboldogul velük, de ez én vagyok. Másnak nem biztos, hogy ennyire könnyű. - Ryuuichi értékelései szerint jók a meglátásai, hamar össze tud rakni dolgokat kellő információ birtokában, ám egyelőre én csak a papírjai alapján tudok dönteni. Mindenképp tesztelni fogom, mert a leírtak alapján látok benne fantáziát.

- És ha azt mondom, dugja a kölyköt? - veti fel, de nem igazán úgy, mintha kételkedni lehetne abban, amit állít ezzel. Megint csak megvonom a vállam.

- Volt már rá példa a történelemben, hogy a testőr kefélt a gazdájával és boldogan éltek, míg meg nem vénültek. - Tatsuki grimaszol egyet, jelezve, hogy nem tetszik neki az, amit hall. Ez van.

- Nyilván ismered is valamennyire ezt a Yoshimit, ugyanakkor Jeremy is - szólal meg. - Egy kutyának előnyére válhat egy ilyesfajta kapcsolat, elszántabbá, elkötelezettebbé teszi, a kölyök viszont egyelőre kurva messze van attól, hogy helytálljon, még nem tud megfelelően lavírozni és amilyen Jeremy, képes

lenne védelmezni a kutyáját. Arról nem beszélve, hogy ha úgy alakul, Yoshimi akkor sem léphet ki a szerepéből, élete végéig kutya marad, ha egyszer belekerül ebbe.

- Én ezzel tökéletesen tisztában vagyok. Ahogy azzal is, hogy mire ők ketten egymás mellé kerülnek, már mindketten tudni fogják kezelni a dolgot, ha addig egyáltalán együtt maradnak. Yoshi, ha akar valamit, azért keményen megküzd, nem fogja érdekelni, kin kell átgázolnia vagy kin nem és azt, amit kaphat esetleg ezzel, minden bizonnyal már nem fogja csak azért eldobni magától, mert nem kefélheti meg a gazdit. De mint mondtam, addig úgysem döntöm el biztosra, hogy őt rakom-e mellé vagy sem, míg nem bizonyítja, hogy érdemes rá.

- Milyen bizonyítási lehetőséget kínálsz neki? - Elvigyorodom.

- Bebizonyíthatja, hogy több esze van, mint egy tál szárított molylepkének. Elbeszélgetek vele kicsit és meglátom, mennyire jó a megfigyelőképessége, hogy milyen gyorsan képes következtetéseket levonni és aszerint cselekedni.

- Első körnek megteszi - mondja a vállát is megvonva.

- Elsőnek meg, a többi meg majd szép lassan úgyis kibukik. Ha pedig melléfognék vele, akkor valószínűleg mégis csak túlbecsültem a képességeim és keresnem kell egy alkalmasabb kutyát Jeremynek.

- Mindenképp be akarod ezt adni valamelyikünknek? - kérdezi meg elégedetlenül. - Miért nem hiszed el magadról, hogy tartasz már itt?

- Mert nem érzem, hogy itt tartanék - felelem egyszerűen, Tatsuki pedig vállat von, ennyiben kívánja hagyni a témát. Befejezi az étkezést és magához veszi a kávéját, amihez cigire gyűjt.

- Hogy vagy?

- Jól. Már csak a hőemelkedés az, ami miatt ágyfogságra vagyok ítélve.

- Remek - mondja őszintén. - Van valami újdonság itt?

- Nem tudom, nem rohant le senki, hogy ez meg ez történt volna itt a napokban. Miután elmentél, végigaludtam a napot, és az azt követőt is - vallom be. - És nem is nagyon vágytam társaságra sem.

- Az alvást jól tetted, de az antiszocialitásod nem tudom hova tenni. Tény, hogy nem vagy az a nagyvilági kölyök, de azért nem hajtod el csak úgy az embereket - magyarázza a füstjét kifújva.

- Szökőévente egyszer megesik. Nem volt kedvem senkihez. - És tényleg nem volt. Hogy miért? Amiatt a fene nagy büszkeségem miatt természetesen. És mert nem éreztem hiányát a "hogyan vagy?" kérdéseknek. Nem volt kedvem jó képet vágni mindenhez, miután elment.

- Szökőév van - jelenti ki elmosolyodva, majd elnyomja a csikkjét és az üres bögrét az éjjeliszekrényre teszi szándékosan hozzám hajolva. Incelkedsz?

- Hmm? - vonom fel szemöldököm, majd nyújtom ki rá nyelvem. Tatsuki ráharap, aztán sajátjával végigsimogat rajta, végül elereszti és megcsókol, miközben már taperol is végig. Érzem rajta, hogy türelmetlen, amit most cseppet sem bánok. Akarom őt. Síkosítót tűr elő az éjjeliszekrény fiókjából, miközben vad csókcsatát vívunk. Faljuk és tépjük egymás ajkait, ő pedig amint megszerzi a tubust, már pattintja is fel annak fedelét, s nyom az ujjaira a gélből, hogy rövid előkészítést követően belém nyomuljon. Megfeszülök a hirtelen keletkező fájdalomtól, s hangosan felnyögök. Ez persze csak olaj a tűzre Tatsukinak, így szinte azonnal mozogni kezd bennem. Szűkülök a fájdalomtól, ám szép lassan újra megjelenik az élvezet is, s testem megremeg a férfi alatt. Leszorít, mintha attól tartana, hogy menekülni akarnék tőle, pedig erről szó sincs, bár a hátsómban lüktető tompa fájdalom arra készítet, hogy küzdjek ellene, bármennyire is nem akarok, mert élvezem, amit tesz.

Ütemesen mozog testemben, s mikor a fájdalom helyét teljesen átveszi a gyönyör, belemarkolva hajamba feszíti hátra fejem, közben másik kezével rászorít torkomra. Ösztönből fonom ujjaimat a csuklójára levegő után kapkodva, zihálva és élvezve a durvaságát, melyet már rég kaptam meg. Hiányzott. Pokolian hiányzott már az, hogy fojtogasson és azt érezzem, hogy mennyire kevésen múlik az életem a markában. Egyre kevesebb oxigén jut az agyamba, tudom szinte könyörög a nagyobb mennyiségű levegőért, de ő még mindig nem ereszt. Megfeszülök alatt, alig hangon nyögve adom át magam a gyönyörnek. Ő még lök rajtam pár erőteljesebbet, majd elengedi torkomat, s zihálva húzódik ki belőlem, hogy mellém fekhessen. Köhögve, a gyönyörtől még mindig meg-megrángva fordulok oldalra és hajtom fejem mellkasához. Ahogy tudom egyre jobban megtelik levegővel, úgy csillapszik légzésem és válik ismét egyenletessé. Ragadok az izzadtságtól, de most nem akarok mozdulni mellőle, még nem. Kibaszottul hiányzott...!

Tatsuki sem akar ebből kiszakadni, ahogy nézem, mert csak fekszik mellettem nyakam simogatva. Rég hagyott már rajtam ilyen nyomot és most... most örülök neki annak ellenére is, hogy megint takarhatom el, mielőtt bárki kérdezősködne, hogy megint mi a faszt csináltam. Semmit, egyszerűen csak imádom vele így is a szexet. Végül felül és cigit kotor elő a dobozomból, én is ezt teszem, s elvéve a hamutartót lerakom magunk mellé, majd úgy helyezkedem, hogy fejem megint az ölében kössön ki és csak nézem őt.

- Van valami fejlemény a Kitamurás ügyben?

- Szedjük össze a városban portyázó kutyáit – válaszol könnyedén. - Valamire kurvára készül, de olyan embert nem küld Tokióba, aki tudja is, hogy mire, mert tisztában van vele, hogy addig kínozzuk, amíg el nem árulja Kitamura terveit. Tetsuji lapít, bújjik, még a kurváiért se jelentkezett, pedig mindet begyűjtöttük, de napok kérdése és kézre kerül. Szedjük össze az ő kutyáit is, úgyhogy töltődnek fel a kízóhelyeink. Felrendeltem a kihelyezett embereim egy részét is, lassan lépni nem lehet a területeimen anélkül, hogy ne lenne egy ott valahol – meséli. - Araham boldogul Jeremyvel, bár a kölyök tényleg nem olyan lelkes, mint mikor én mondom neki, hogy fusson két kört az épület körül – mondja elmosolyodva. - Ellenben sokan olyan eredményesen lépnek fel helyzetekben, amelyet az elmúlt iksz évben nem tapasztaltam tőlük. Mindenki érzi, hogy ez most nem babra megy, és kibaszottul élvezem – vallja be láthatóan izgatottan.

- Ha bármiben tudok segíteni akár innen is... - hagyom félbe a mondatot, mert úgyis érteni fogja. - Gondosan előkészítik a dolgokat, mielőtt támadnának - mondom aztán csendesen. - Azzal, hogy vadászt küldött rám, ráadásul sikertelenül, csak feltérképezte, mire vagyunk képesek. Kíváncsi, ebben biztos vagyok. Hat évnyi keresés után nem véletlen lapít most ahelyett, hogy mindenáron megpróbálna valahogy sarokba szorítani.

- Természetes, hogy nagyon előkészül, hiszen két tűzvonal mögött vagy és egyen se lenne egyszerű átjutni, nemhogy mind a kettőn, aztán még téged is nyakon csípni – ért egyet komoly képpel, aztán áttúrja hajamat. - Szólni fogok – ígéri meg. - Rendezd el Yoshimit, mérd fel, tedd próbára, aztán kikupáljuk. Ha az esze és a belső ereje megvan, lehet vele mit kezdeni - összegzi.

- Úgy lesz - felelem, aztán kikelek öléből és ruháit a fotelból az ágyra rakom. Menni akar, én pedig nem tartom fel, mert most az a fontos, hogy hamar lezárjuk ezt az egészet. Tatsuki eloltja a csikket, majd ő is kikel az ágyból és magához húz. Halványan elmosolyodom a szemébe nézve. Forró csókot nyom ajkaimra, miközben végigsimít testemen, aztán elhúzódik tőlem és egy elégedett félmosollyal öltözködni kezd. Most sem búcsúzkodik, csak vet rám egy pillantást és végül lelép megint. Napokig nem fogom őt látni, már tudom, de most nekem is van feladatom.

Yoru

(huszonnegyedik nap)

Sosem adtam fel semmit, főleg akkor nem, ha Asáról volt szó, de most kezdem elveszíteni a reményét is annak, hogy le tudom őt nyugtatni. Négy napja folyamatosan tombol amiatt a fasz Tetsuji miatt és most, ha beadagolom neki, hogy a legjobb pénzforrása azért lapít, mert Tatsuki vadássza... kitör a harmadik világháború is lazán. Faszom az egész helyzetbe! Egész nap Asahitoval vagyok. Hallgatom a morgását, és vigyázom őt, de ez édeskevés. Az állapota romlik, még ha nem is látványosan. Fáradékonyabb, többször kell segítenem neki leülni, mert különben összeesne és ez aggaszt, rohadtul aggaszt... Ami pedig a legrosszabb, hogy nem hallgat rám, sehogy sem. Nem tudom, mit tehetnék még. Gőzöm sincs erről. Két napja sikerült elérnem, hogy aludjon legalább tíz órát, hála az altatónak, amit

beszereztem, de a gyógyszer mellett történő alvás sosem lesz olyan, mint a rendes. Neki pedig az kéne, hogy lenyugodjon, kialudja magát, mert így nem tudom, meddig fékezhető a betegsége. Az elmúlt napokban csak háromszor vágtam a fejéhez, hogy elhagyom a faszba, ha nem csillapodik le, mert nem nézem azt, ahogy saját magát öli meg, de bassza meg, nem tudom megtenni, képtelen vagyok rá, mert szeretem ezt a faszt! És mi a szerelem, ha nem az, hogy jóban-rosszban? Komolyan nem tudom, mit tehetnék még...

Bent ülök szokott helyemen a dolgozószobájában, miközben azt hallgatom, hogy üvöltözik az Endorfin üzletvezetőjével. Szegény fickó, nem lennék most a helyében, csórikám semmiről sem tehet, de most rajta csattan az ostor. Fél óra üvöltözés utána végül én unom meg a dolgot és félrerakva a kezemben lévő könyvet állok fel, majd lépek Asához és kikapva kezéből a telefont, nyomom ki majd dobom félre. Meg sem lep, hogy őfelsége egyből olyan pillantásokkal mered rám, amiktől más minimum háromszor szarta volna össze magát, de leszárom. Elég volt ebből és ha megint nem megy szép szóval, úgy megkefélem, hogy azt öröm lesz nézni. Meg utána hallgatni a fájdalmas nyögését, mikor az ágyba toloncolom. Nem szólok hozzá, csak szúrós pillantással nézek szemeibe és állom tekintetét. Na most? Én ráérek itt ácsorogni és farkasszemet nézni vele még egy darabig, az viszont kibaszottul aggaszt, hogy továbbra sem hajlandó lehiggadni.

Végül én vagyok az, aki feladja az egészséget, és ellépve előle visszamegyek helyemre. Persze az úr nem adja fel ilyen könnyen és megragadja karomat, mielőtt elléphetnék tőle. Kibaszottul nincs kedvem vele harcolni, így hagyom, hogy rángasson és nekilökjön az asztalnak. Ha ettől jobban érzi magát...

- Mi a faszt gondolsz? - morogja a képembe.

- Azt, hogy kibaszottul visszavehetnél most már, mert kezdem unni, hogy nem tudsz lehiggadni! Fasz kivan veled, Asa! Én nem maradok melletted, míg a saját felelőtlenséged ki nem nyír! Elegem volt, megértetted?! Most pedig - rántom ki karom markából -, ha úgy érzed, tudsz emberként viselkedni és lehiggadni, hívj! Elhúztam a picsába - morgok vele és indulok el kifelé a szobából. Nem is ő lenne, ha nem lépne utánam és próbálna meg visszatartani, de most leszárom és ellököm őt. Fáj... nekem fáj az, ahogy bánnom kell vele most, az pedig még jobban, mikor nekiesik az íróasztalnak. Sajnálom. Bebaszom magam mögött az ajtót és elhúzó a francba. Nem a házból, bár jó lenne, de nem merem magára hagyni azt a hülyét. Még csak meg sem szólalt, egy hangot nem adott ki, nem üvöltözött velem, nem kiabált... Akkor a legrosszabb, mikor kussol. Akkor még arra is dühös, hogy bármit kipréseljen a száján.

Gőzöm sincs, hova a faszba mehetnék, ahol biztos nem talál meg, végül úgy döntök, felmegyek a padlásra. Sokszor menekültem oda, mikor meguntam a faszágait, hogy kicsit egyedül legyek, és sosem keresett ott. Útközben belefutok két testőrömbé is és meghagyom nekik, hogy ha Asahito keresne,

mondják azt, hogy leléptem itthonról a fenébe. Talán ettől kicsit észhez tér a királyfi végre. Junya persze nem az a könnyen leszerelhető testőr, mint társa, Kouki, de látva rajtam, hogy neki is nekimegyek, ha nem ereszt utamra, jobb híján csak aggodalmas képpel végigmér, majd beleegyezően rábólint az akaratomra. Helyes! Ne most kelljen elkezdenem beléjük verni, hogy a parancs az parancs, mert kurva kemény leckét kapnak!

Végül felkeveredek a padlásra, s az egyik tetőtéri ablakot kinyitva és leülve a fal tövébe gyűjtök rá, hogy lehiggadjak valamelyest. Előveszem zsebemből telefonomat és az órára pillantok. Vajon meddig tart Asának, míg rájön, hogy nem szórakozom, tényleg lelécelek a faszba, ha nem tud változtatni a dolgokon? Szerintem lesz egy pár óra, mire keresni fog abból kiindulva, hogy milyen dühös volt. Megnézem a híváslistámat. Tegnap beszélgettem Shinjivel este egy keveset, mert nem tudtam, kinek panaszkodhatnék, most nem akarom ezzel traktálni. Megvan neki a maga baja jelenleg, nem hogy még én is nyúzzam a gondjainkkal. Végül úgy döntök, Deont hívom. Shinji jó barátom, ahogy a kölyök is az. Kazukit imádom szívatni, jó vele hülyülni, de Deonnal és Shinjivel valahogy teljesen más a kapcsolatom, mint vele. Velük mélyebb, sokkal... Kazunak sosem tudnék és tudok beszélni arról, hogy mi van Asával és velem, míg Deonnak bármikor megnyílok és igenis vele akarom megbeszélni. Shinji pedig... a visszakapott gyerekkori barát, akivel még kell egy kis idő, hogy újra teljesen egymásra találjunk, de nem adom fel a dolgot. Fülemhez emelem a készüléket, miközben már tárcsázom is Deont.

- Hali - szól bele a srác vidáman.

- Helló - mosolyodom el. Deon vidámsága mindig ragályos. - Mi újság felétek?

- Szokásos, Asame dolgozik, mint gép, én kockára unom a fejem. Nálatok?

- Ugyanaz pepitában, mint pár napja - sóhajtom kissé talán lehangoltan. - Asa nem képes lenyugodni egy kicsit sem. Két napja már telenyomtam altatóval, hogy legalább átaludjon egy fél napot, mert egyre rosszabb. Mióta Tatsuki levadászta Tetsuji kurváit, az Endorfin bevétele jelentősen megfogyatkozott és Asa ezen tombol...

- Miért, csődbe megy, vagy mi? - kérdezi értetlenül.

- Ott még nem tartunk azért, val'szeg nem is fogunk, de napról napra csökken a bevétele a helynek. Az Endorfin eddig napi szinten, a kurváknak hála persze, közel öt millió jent hozott a konyhára. Jó, pénz van bőven, de ha így folytatódik, akkor előbb-utóbb a kutya nem fog lejárni oda. Általában a napi bevételek közel hetven százalékát a kurvák hozzák, gondolhatod, hogy mennyire lezuhant így a kasszába befolyó pénz mennyisége. De tényleg nem a pénzen van a hangsúly, mert abból akad jócskán Asának is máshonnan, hanem azon, hogy fognak a vendégek. Ha így haladunk, alig lesz valaki, aki lejár majd oda...

- Ezen nem aggódnék, Tatsuki simán csinál akkora reklámot a helynek, hogy visszatérnek a vendégei, ha pedig minden kötél szakad, szerezzetek időlegesen egy másik kurvapecért - mondja komolyan.

- Magyarázd ezt meg egy hisztis fasznak - sóhajtom. - Tetsuji kurva jó választás volt akkoriban. Fogalmazzunk úgy, hogy minőségi áruik vannak. Nem véletlen ragaszkodik hozzá Asa, amit megérttek. Évek óta üzletelnek. De mindegy, nem is ezért hívtalak, csak muszáj volt valakivel beszélnem, míg önagysága elgondolkodik azon, hogy megéri-e neki a felesleges dühöngést, vagy sem, az, hogy itt hagyom a faszba végleg. Persze, most sem léptem le, csak számára, de már csak ilyen barom maradok. Kibaszottul bosszant, hogy nem hajlandó semmire... És... az állapota is romlik... - vallom be végül, mi az, ami tényleg kibaszta a biztosítékot nálam.

- Még mindig áll, hogy elmegyek hozzátok lefájtolni vele dolgokat - jelenti ki határozottan. - Egészen más, ha az ember képébe egy harmadik, kívülálló személy mondja bele, hogy baromságot csinál - teszi hozzá. - Meg én még mindig tartom, hogy nyugodtabb lenne, ha nem a bizonytalanság uralná ezt az egészséget, hanem tudná, hogy mi miért történik, de az is megoldható számomra, hogy ezt az egészséget kihagyjam, ha beleegyezel, hogy lekapjam a tíz körmérő.

- Nem tudom, Deon, őszintén nem, hogy mi lenne a jó - felelek neki elgondolkodva. - Most csak az érdekel, hogy le tudjon higgadni, mert még pár nap és az ágyból nem fog tudni kikelni, az pedig... - Nem tudom befejezni, hogy mit éreznék akkor. Ritka, ha én dühöngök valamin, de azt hiszem, abba beleőrülnék én is. - Egyelőre jó lenne, ha lehiggadna kicsit, mert ha már szólni sem szól, akkor kibaszott dühös és most hozzám se szólt egy mondatnál többet...

- Akarod, hogy szóljak Asaménak, hogy hívja fel? - kérdezi meg.

- Egyelőre nem. Nem venné fel neki a telefont most, vagy ha mégis, a bátyját is elküldené a halál faszára jelenleg.

- Nem hiszem, hogy ez Asamét különösen zavarná, de oké - egyezik bele végül. - Tudod, hogy utállak? - kérdezi meg némi hallgatás után. - Felhívsz és tök tehetetlen vagyok.

- Val'szeg nem, de ha rábassza a telefont, sem ér vele többet - mondom komolyan. - Tisztában vagyok veled - kuncogom el magam kijelentésén. - Nem tudom, mi lenne a legjobb, Deon - szólalok meg végül. - Hosszú idő után most először érzem azt, hogy tehetetlen vagyok Asával szemben.

- Ilyenkor jön valaki harmadik, aki megregulázza azt, aki nem bír normális lenni - jelenti ki őszintén. - Nem akarok beleszólni mindenképp a dolgaitokba, nem azért mondom, hanem ha te nem bírsz el velem, akkor valaki másnak kell megpróbálnia, mert az, ami van, nem állapot.

- Tudom, igazad is van, csak... Mindig azt hittem, képes vagyok őt kezelni, kordában tartani és most kibasszottul idegesít, hogy nem megy. Bármit teszek, nem jutok előbbre...

- Jó, de baszd meg, te is egyre feszültebb és kimerültebb vagy! Ne várj már el magadtól mindent! - szól rám komolyan. - Aggódsz érte és kikészülsz a faszságától. Ezt lehet tagadni is, csak nem érdemes, a hangodon is hallom, hogy kivagy. Megnyugtathatlak, meg minden, de azzal a probléma megint felületi kezelést kap, a megoldás kulcsa meg megint a kezébe kerül és mivel idegesít, hogy eddig nem jött össze, nagyobb a rizikója, hogy megint nem fog, ha meg nem sikerül, az kudarcélményhez vezet - magyarázza el.

- Remélem, tudod, hogy én is utállak - mosolygom, ő pedig felkuncog. - Kap két órát, addig én is lenyugszom, összeszedem magam, utána hívlak... - teszem hozzá, bár még nem tervezem befejezni a beszélgetést Deonnal.

- Megbeszéltük - jelenti ki elégedetten.

- Tudod, néha tényleg elgondolkodom azon, hogy elhúzóok innen. Nem tudom, hova, minél messzebbre, csak el. Aztán mindig rá kell jönnöm, hogy ennek a marhának szüksége van rám és nekem is rá.

- Van szabad szobánk, itt meghúzhatod magad, Asahitonak meg nem kell tudnia, hogy nem a világ végére mentél és te is tudni fogsz róla, hogy vele mi van - ajánlja fel a hangjából hallhatóan mosolyogva. - Én akkor lépnék meg innen, ha azt érezném, hogy egymás nélkül nem tudunk létezni, mert ezt a fajta függést nem akarom, nem engedem - vallja be őszintén. - Visszajönnék, mert szeretem Asamét és a pártfogoltja akarok lenni, de csak akkor, ha már nem azért jönnék vissza, mert függök tőle, nélküle semmi vagyok, hanem mert hiányzik. Ugyanakkor azért is mindent megtennék, hogy ő se függjön tőlem - folytatja -, mert nem bírnám elviselni, hogy kemény yakuzaként, bőven harminc éves fejjel egy lázadó kamasz diktál neki. Ez nekem nem fér bele abba, amilyenek én Asamét látom. Ha nem lenne képes ridegen, kérlelhetetlenül bánni velem, amikor kell, már nem látnám őt annyira fantasztikusnak, mert nekem kell az, hogy ne tudjam ennyire az ujjam köré csavarni.

- Talán tényleg itt kéne hagynom kicsit, hogy felfogja a dolgokat - mondom csendesen, megfontolva Deon ajánlatát. Függünk egymástól, ez tény, de mindig ez erősített minket. Bár most tényleg úgy érzem, hogy jelenleg ez a függés az, ami tönkre is teszi mindkettőnket egyaránt. - Azt hiszem, élek a lehetőséggel...

- Frankó! - lelkesül mindjárt be. - Pizsipartizunk, megnézünk egy csomó filmet, feléljük az összes nasit, Shabunál elérjük, hogy emberundora legyen, kicsit kirázzuk Asamét a dolgozószobájából, vagy tojunk a fejére és kurva jól megleszünk! - ajánlja vidáman, ezen pedig felnevetek.

- Összeszedek pár holmit és indulok. Egy óra maximum - mondom neki, miközben felállok és elindulok vissza, hogy tényleg összeszedjek pár ruhát magamnak. Higgye csak Asa, hogy itt hagyom őt a faszba!

- Akkor a két óra türelmi időnek lóttek? - kérdezi.

- Lassan egy már letelt, mire elindulok, simán benne leszünk a másodikban és így legalább Asa is komolyan veheti a fenyegetőzésemet. Egyszer az én türelmem is elfogy...

- Nekem oké, értem is, hogy nem akarsz segget csinálni a szádból, de azért legyél észnél továbbra is! - kéri. - Sajnos neked kell, amikor ő ilyen - teszi hozzá.

- Tudom. Meghagyom Junyának és Koukinak, hogy figyeljenek rá és ha bármi van, úgyis jelzik azonnal - lépek be közös szobánkba és kezdek el ruhákat összepakolni magamnak egy kis sporttáskába, s amint megvagyok, elindulok a kocsimhoz. Útközben futok össze Junyával, aki azonnal utamat állja. - Muszáj innen meglépnem - sóhajtom nem csak a kölyöknek szánva a mondatom, hanem a testőrömnek is. Tudom, hogy ennyiből megérti majd, és ha nem is nagy lelkesedéssel, de elenged. Majd később beszélek vele mindenről, egyelőre csak hagyjon menni, mielőtt Asába is belefutok.

- Szörnyű vagy - állapítja meg kedvesen Deon.

- Mondj valami újat is! - kérem őt mosolyogva, miközben bedobva a táskát az anyósülésre kihangosítom telefonom és már indítok is.

- Sorry, de idővel minden szokványossá válik, ezt meg nem azért mondom, hogy az újdonság varázsát éld meg, hanem csak beközlöm, hogy tudd, megint és még mindig az vagy - mondja játékosan.

- Pedig már reménykedtem - nevetek fel.

- Miben, a csodában? Bocsesz, de én csak hülye vagyok, nem csodatévő - viccelődik lazán.

- De, Deon, az vagy - mondom neki teljesen komolyan gondolva a kijelentésem.

- Mert? - kérdezi meglepetten kuncogva.

- Tudom, hogy szereted, ha fényezünk, de nem hiszem, hogy nem tudod, miért mondom - kezdek bele mosolyogva. - Mióta bekerültél az életünkbe, mindenki változik melletted. Emberibbek lettünk, barátok, társak... Megváltoztak olyan dolgok, amik lehet, nem változtak volna és ez mindenkit csak erősített tovább...

- Én is változtam, nagyon sokat - válaszol ugyanolyan komolyan. - Egyébként lövésem sincs, hogy sikerült titeket összehozni, vagy hogy előttem miért nem haverkodtatok egymással - vallja be őszintén.

- Halvány lilám sincs - nevetek fel. - Az volt a megszokott, nem tudom.

- Nekem furá volt, hogy csomó egyidős srác és azt se tudja, mi van a másikkal, csak a nevét és egy-két jellemzőt. Ráadásul mind szeretitek a kocsikat. Jó, Shinji tény, hogy nélkülem sehogy se került volna a csapatba, mert testőrként ő más, mint mi, de hogy Kazuval miért nem haverkodtatok, arra nem jöttem még mindig rá - vallja be.

- Asa nem nagyon haverkodott egy yakuzával sem, Nishidát pedig különösképpen kerülte, ha lehetett, főleg a balhéi miatt. Sosem ült meg a seggén, de azért elég volt neki a saját területein csinálni a feszkót - mondom komolyan. - Így nem igazán kerültem én sem kapcsolatba túlzottan senkivel. Főleg nem Kazukival. Szerintem akkoriban Asa simán áttért volna a keresztény vallásra, ha megteszem. - Ezen Deon jót röhög.

- Nishidát én bírom, mert nem lehet megpuhítani, mindig tartja magát. Bár kiakasztani nagyon jól sikerült, arra különösen büszke vagyok - vallja be és egyértelmű, hogy vigyorog, mint aki bolond gombát evett.

- Nincs is Nishidával semmi gond, Asahito is talán azért maradt távol tőle, mert neki túl szigorú volt a férfi. Na igen, a lolitás akcióddal szerintem mindenkit padlóra küldtél - nevetek fel én is.

- De az tök jó volt! - lelkesedik. - Igazából direkt csesztem el a fogadást, mert Kaz nem merte volna bevállalni, meg kíváncsi voltam Asame arcára. Megvolt a feelingje, mert tök sokáig senkinek nem esett le, hogy én vagyok a smink, a paróka és a rózsaszín habok mögött, meg nem értették az emberek, hogy egy gyorsulási versenyen mégis mi a frászt keres egy lolita és egyáltalán kihez tartozik. Úgy tudtam beszélgetni az ismerőseimnek, hogy először nem ismertek fel, idegennek hittek. Jó volt készülni rá, az izgalma annak, nehogy lebukjak. Az meg aztán vitte a prímet, ahogy Nishida kiakadt! - és megint elröhögi magát. Valószínűleg eszébe jut a yakuza arckifejezése, reakciója.

- Pedig egyszer Kazut is megnézném ilyen cucuban - röhögöm el magam. - Na igen, taroltál, az tuti. Nishidának az a fej utána is még a versenyen... Komolyan látvány volt, de szerintem a mienk is megért egy misét.

- Kaz szerintem nem merné bevállalni - mondja meg őszintén. - Én mielőtt Asaméhoz kerültem volna, is csináltam hasonlókat, meghecceltem embereket, vagy csináltam valami meglepőt, ilyesmit. Kaz más, még a szüleihez is én kísértem el anno. Persze nem lehetetlen, de ha Nishida az én akciómtól ennnnyire kiakadt, gondold el, mi lesz, ha ő is lolibabeöltözős terepre merészkedik - és a végén elröhögi magát.

- Nem akarok belegondolni - nevetek fel én is. - De poénnak megérné...
- Én simán félténém a kapcsolatukat egy ilyen poén után - közli komolyan, de biztos, hogy vigyorog.
- Na igen, Nishida annyira nem értékelné a dolgot - kuncogom még mindig. - Mindegy, maradandó élmény, az már tuti.
- Jöttök ti még hozzám, Nishida meg nem lóg mindig Kazuki nyakán... - jelenti be ádáz hangon. Elröhögöm magam, mert simán lejön, hogy Deon képes lenne ránk zárni az ajtót és merényletet elkövetni Kazuki ellen. Nem is rossz az ötlet.
- Ne kísérts! - szólok rá játékosan, de még mindig röhögve.
- De-de-de-de! Frankó lenne! - lelkesít vidáman. - Szerintem rohadt nagy lenne, ahogy sarokba szorítjuk és befenyítjük, hogy ha nem engedelmeskedik, akkor is megoldjuk, hogy szép lolita legyen és akkor még megmutatjuk Asamének is! - magyarázza el élvezettel a helyzetet.
- Na ezt még akkor kidolgozzuk részletesen - röhögöm.
- Aztán, remélem, tudod, hogy te is sorra kerülsz! - fenyeget bizonyosan széles vigyorral, ugyanazzal az ádáz élvezettel a hangjában.
- És felébredsz, hogy hideg csempéhez ér a hátsód - vetek ellent könnyedén. - Korán kell ahhoz felkelned, Deon.
- Szerintem Kazu rávehető lesz, hogy besegítsen, Shinjivel is le tudom dumálni... - sorolja kuncogva.
- Nem ér felhasználni ellenem őket!
- Kazuki önként fog jelentkezni a sarokba szorítás sztori után, ebben biztos vagyok - árulja el vidáman, csevegő hangon -, Shinji meg benne van a jó bulikban. Ha jó fiú leszel, téged nem hurcolunk Asame elé - teszi hozzá, mintha ez kedvezőbbé tehetné a terveit.
- Milyen megnyugtató - kuncogom. - Lehet ilyen ajánlatra nemet mondani neked?
- Tudtam én, hogy valahogy elérem a célokat - neveti elégedetten. - Van valami különleges vágyad, vagy rám bízod magad?
- Rád bízom a dolgot, csak ne rózsaszínbe kényszeríts, mert nem állok jól magamért - heccelelem.
- Jó. Aztán Shinji jön - folytatja nagy élvezettel.

- Na arra befizetek - nevetek fel. - Ha elkapod Shinjit...
- Akkor mi lesz? Én mit kapok érte?
- Akkor Shinjiből is loli lesz - kuncogom. - Majd kitalálok valami jutalmat.
- Nem lolira gondoltam vele kapcsolatban - osztja meg. - Messze vagy még amúgy?
- Nem - parkolok le és elröhögöm magam.
- Akkor várlak a szobámban - és kinyomja a vonalat.

Kiszállok a Subaruból, majd kiveszem táskámat is és elindulok Deon szobája felé. Egy-két testőrbe futok bele útközben, de már annyira megszokott, hogy én, vagy Kazu idejövünk, hogy csak apró biccentéssel köszönnek és haladnak is tovább. Mindenki sokat nyert azzal, hogy Deon bekerült ebbe a világba. Hála Asaménak, mert azért ez részben az ő érdeme is.

- Jó téged látni - szólal meg a srác. - Cigi, kaja, pia? - kérdezi meg.
- Cigi - vigyorgok rá. - Kajálni nem tudnék, a piához meg még reggel van - kuncogom és ledobom táskám. - Helyzet?
- Egy olyan másfél órája kérdezted, azóta itt fekszem és veled dumálok, szóval nem változott semmit, leszámítva, hogy most már nem fogok unatkozni és nem csak fetrengeni fogok - válaszol vidáman, miközben háromféle cigarettát is kitol elém. Asamée, Shinjié és a saját eperlevelese közül lehet választani.
- Gondoltam, hátha közben történtek olyan dolgok, amiket a telefonból nem lehetett kihallani - huppanok le az ágyra, majd Deon cigijéből nyúlok le egy szálat és rágyújtok, miközben Shabut is köszöntöm egy alapos dögönyözéssel. - Találtál valami izgalmasat? - intek fejemmel a laptop felé.
- Nem. Ami tetszene, az nem jó, ami meg jó lenne, az nem tetszik. Illetve van a harmadik lehetőség, a tetszik, de máson nézném meg - teszi hozzá elégedetlenül, miközben felém tolja a hamutálat. - Shinjit hívjam?
- Mert? Hozzád jöttem, kölyök. Ha Shinjit akarom látni, akkor őt hívom és nem téged - vonom meg vállaim. - Majd ha már megunsz és inkább mégis őt választod társaságnak.

- Csak megkérdeztem, ne egyél meg érte! - szól rám játékosan, kicsit megböködve az oldalamat. - Nem vagy unalmas. Én viszont kajás vagyok - jelenti be.

- Pedig Deont akartam ma vacsorázni - sóhajtom lemondóan, majd elröhögöm magam. - Amúgy akkor miért nem kajálsz? Miattam nem kell koplalnod - nézek rá komoly képpel, heccelve a kölyköt azért.

- Oh, fenébe, nem mondhatom, hogy csont és bőr vagyok, mert nem! Jó, akkor ehetsz belőlem, de csak úgy, hogy egyben maradok és nyoma sem lesz - engedi meg nagylelkűen. - Nem koplalok egyébként, eszemben sincs ilyesmi, csak még nem ért ide a kajám. Bolognai spagetti lesz - árulja el örömmel és megnyalja a száját. Hamarosan Deon kajája is befut az egyik testőr felszolgálatában, s miután a kölyök megkaparintotta azt az alkalmi pincértől, lecsukja laptopját, s félretolva azt leül elé, hogy akkor egyen. Persze megint bepróbálkozik nálam, de visszautasítom. Nem tudok most enni.

- Nem kell félni, nem fog fájni - mordulok rá játékosan, majd inkább hagyom enni Deont.

- Neked vagy nekem? Nem mindegy!

- Nekem semmiképpen sem - nevetem el magam. - Te meg észre sem fogod venni - húzom kicsit Deon agyát.

- Ja, mint a szuri, mi? Csak egy szűnyogcsípés...! Oké, akkor add be magadnak! - imitálja a gondolatait, aztán elröhögi magát. - Na mesélj, mit terveltél ki!

- Várjál, odáig még nem jutottam! - védekezek vigyorogva, mikor megszólal telefonom zsebemben. Előhúzom azt és a kijelzőre nézek. Asa hív, de csak félreteszem a készüléket. Ennyire könnyen most nem édesget vissza maga mellé.

- Ne, inkább vedd fel! - kér komolyan. - Csak mondd meg neki, hogy jól vagy, biztonságban és majd méssz! - Lemondóan sóhajtok egyet, mert valahol sejtem, hogy a testőrök már azért tájékoztatták őt, majd fülemhez emelem a készüléket.

- Mondd! - morgok bele a telefonba. - Jól és jó helyen, majd megyek valamikor - válaszolok neki. Ami most igazán meglep, hogy nem morog, egyenesen kedves velem és ezt jelenleg nem tudom hova tenni. - Még nem tudom. Ja ne! - bontom a vonalat végül. Deon kíváncsian pislog.

- Na mi van? Ezt elég gyorsan lezavartad, de amilyen fejet vágta!...

- Csodával határos módon nem morgott, sőt... ha azt nézem, kedves volt, ami az elmúlt iksz napban nem sűrűn fordult elő. Hogy őszinte legyek, egyáltalán nem.

- És csak úgy lepasszoltad? - kérdezi meglepetten. - Jó, mondjuk nem kell azonnal a karjába ugrani, mert azt hiszi, hogy ennyire könnyen megfőzhető vagy, de azért marha gyorsan tovább passzoltad - jegyzi meg kuncogva, újra tömve a fejét.

- Meglepő, hogy ezt most nem tudtam hova tenni hirtelen? - kérdezem elmosolyodva. - Nem tudom megmondani neked, mióta hallgatom a morgását, egy kedves szava nem volt, nekem ez éles váltás. Ha pedig csak arra ment ki a dolog, hogy hazamenjek, akkor várakozzon még szépen! Junya és Kouki úgylátva figyelnek rá, ha gond van, értesítenek. Így meg talán Asahito is észhez kap, hogy nem vicceltem és tényleg otthagytam a faszba, ha nem nyugszik le.

- Hát val'szeg én se tudnék hirtelen mit kezdeni a helyzettel, ha Asame otthagyná a munkát mondjuk... egy fél napra! Komolyan csoda lenne, ahogy bele van buzulva - árulja el cseppet sem vidáman. - Remélem, legalább az öccse a fejéhez kap.

- Nem lehet kirobbantani még mindig a dolgozószobából?

- Nem - válaszol a fejét is rázva. - Maszatom valami tessék-lássék foglalkozom veledet, aztán mélyül vissza a melóba. Látom rajta néha, hogy ki akar szakadni, csak nem tud, kattog, máskor meg nagyon úgy fest, mintha csak azt akarja, hogy ne nyúzzam, úgyhogy egy pár napja már csak alig nyitom rá én is az ajtót - mondja el őszintén.

- Ti sem vagytok egyszerűek - mondom halvány mosollyal. - Te ahelyett, hogy erőszakosabb lennél, ráhagyod, ő meg ugyanez pepitába. Szép kis társaság vagyunk - gyújtok rá.

- Ja, mert Asamével rohadtul könnyű veszekedni - morogja. - Mindig neki van igaza, azt meg utálom. Akkor legyen igaza és cseszse meg! - Deon olyan, mintha besértődött volna, ez azonban sokkal komolyabb annál. Csalódottság, némi düh és feszültség ül ki az arcára is, a tálcára pedig hevesebb mozdulatokkal rendezi vissza a dolgokat.

- Hé! - fogom meg Deon kezét. - Azért ne törj össze mindent, jó? Biztos, hogy rendeződik minden hamarosan - biztatom, mert jobb ötletem nincs.

- Bocsi - kér elnézést és úgy is pillant rám, majd felkel az ágyról és a tálcát a kezébe fogva indul meg az ajtó felé. - Kérsz most valamit a konyhából? Meg mit csináljunk?

- Kávé? Utána nézhetnénk valami filmet, ha van kedved, vagy kutyázzunk - vigyorgom.

- Gyere! - invitál magával. - Előbb kutyázzunk, utána filmezzünk, mit szólsz? - ajánlja be. Shabu finom falat reményében követ minket, noha Deon azért hagyta neki kinyaldosni a tejföl maradékát a tálkából, hogy hagyja őt enni.

- Benne vagyok - indulok meg Deon után. - Szerinted Teruék már megették őket?

- Passz. Ilyen tájt szokták, szóval bármi lehetséges. Miért?

- Ha már úgyis kutyázunk, mi is megcsinálhatnánk. Aranyosak azok a dögök. Néha elgondolkodom azon, hogy nekem is kellene egy, de Asa mellé... - kuncogom el magam.

- Szerintem nem hülyeség, én is mindig Shabut nyúzó, vagy kiülök a kutyák közé, ha Asame szarik a fejemre - árulja el őszintén. - Vagy nem értem, miért gond, hogy Asahito mellé miért nem oké a kutya? - kérdezi zavart mosollyal.

- Szerinted? Elég nekem egy állatról gondoskodni, néha még sok is - kacsintok rá.

- Jaj! - neveti el magát fájdalmas képpel. - Köszönöm, nagyon finom volt az étel - mondja a konyhában megjelenő Ayakonak, miközben elveszi tőle a tálcát. Megeteti a macskát, majd készít kávé is.

- Jaj? - kérdezek vissza vigyorogva. - Ha egyszer ez az igazság... - vonom meg vállam, s miután Deon a kezembe nyomja a kávé, átölel. Ezek után nem is tudom, melyikünknek van nagyobb szüksége a másikra jelenleg. Asahito megbékél, de úgy érzem, neki nehezebb most Asamével. Hagyom bújni, bár nem hiszem, hogy rám lenne szüksége most, de nem bánom. Pár percig így maradunk, végül Deon elereszt és leül az asztalhoz kávézni. Én is így teszek.

- Te kérdezted már Asahitot, milyen volt előtте az élete?

- Egyszer kértem, hogy meséljen, de lerázott a dologgal. Tény, hogy egyidősek vagyunk szinte, és mikor megismerkedtünk, mindketten elég fiatalok voltunk, így gondolom, sok mindent nem tudna mondani. Bár érdekelne, milyen volt a gyerekkora, hiszen az enyémet elég jól ismeri.

- Én elejtett szavakból táplálkozom a témában - árulja el egy félmosollyal. - Mindig tervezek rákérdezni, csak hát mikor? Kétlem, hogy amikor épp csak bedől az ágyba a fáradtságtól, Asamének kedve lenne meseestet tartani - neveti, bár nem teljesen őszinte vidámsággal. - De abban biztos vagyok, hogy kurvára nagy mákom van, hogy én nem voltam szajha - teszi hozzá gondosan. - Valszeg Nishidát kéne faggatni.

- Kíváncsi lennék, Nishida mesélt-e Kazukinak a régi időkről. Az ő múltja sem lehet unalmas, ha abból indulok ki, hogy Asame tényleg rengeteg szajhát szállított le neki.

- Nincs is annyi helyes vagy vonzó srác az utcán! - csattan fel nevetve és én is elröhögöm magam. - Fura világ volt... Persze én másképp állok dolgokhoz, nekem a szex is olyasmi, amit nem csinálók akárkivel.

- Azért valljuk be, elgondolkodtató, mihez kezdtek azokkal a szajhákkal, míg itt voltak, vagy miután Nishidához kerültek. Rohadtul érdekelne a dolog.
- Szerintem feszültségvezetők voltak, meg úgy játszottak velük, mint a kislányok a babaházzal. Kaz kíváncsi természet, Nishida vele meg közlékenyebb, szóval lehet, hogy tud valamit, bár nem t'om, érdekelte-e Kazut ez a dolog. Valahol idillromboló, hogy a yakuza, akit te valamilyennek ismersz és odavagy érte, az előtted tök másmilyen volt és ha abban a helyzetben kéne szeretned, inkább utálnád.
- Egy tény, ahogy az is, hogy Kazu kíváncsisága sem ismer határokat - kuncogom. - Gyanítom, faggatta ő már Nishidát.
- Gondolod? - kérdezi meglepetten. - Valszeg lebecsülöm az ő kíváncsiságát a sajátomhoz képest - teszi hozzá röhögve, azzal felhőrpinti az utolsó korty kávéját is.
- Versenybe nem szállhat veled, az tény, de hidd el, Kazu rohadt kíváncsi tud lenni, ha akar - kuncogom. - Idegelt már ki engem a hülye kérdéseivel.
- Miket kérdezett? - kíváncsiskodik röhögve. - Közben kimegyünk kutyáználni?
- Mehetünk - állok fel vigyorogva. - Szerinted? Kapásból azzal nyitott, hogy Asával hogy hoztuk össze ezt a fordított felállást. Szerintem azóta eszi a penész emiatt, mióta látott minket az első ilyen yakuza összejövetele, no meg valamiért a hírünk mindig hamarabb elterjedt, mint bármi más. A végén már csak azért is csináltuk Asával a feszkót, hogy igazat adjunk a pletykáknak. Tény, hogy kurva jókat lehet röhögni az idősebb yakuzák fintorkodó ábrázatain is. Az mindent megért.
- Az mondjuk engem is érdekel - csap le a témára nevetgélve. - Azt viszont nem vágom, hogy eszi a penész Kazut, mert ő sem Asával, sem Nishidával soha nem kapott volna lehetőséget ilyen felállásra. Élből kinyírták volna szerény véleményem szerint, ha csak megpróbálkozik valamivel - mondja kuncogva, láthatóan elképzelve a dolgot. - Egyébként nekem is azzal nyitott, mikor titeket távolról bemutatott, hogy állíttólóaaag... - húzza el a szót túlhangsúlyozva. - Én meg közöltem vele, hogy ez rohadtul nem érdekel és ne közöljön be nekem legközelebb ilyesmit - mondja ezt már teljesen komolyan, mégis felröhög a végén.
- Már elmeséltem a miéértjét - kuncogom. - Azóta sem változott a dolog, Kazut meg egye továbbra is a kíváncsiság. Azt a duzzogást, amit levágott, mikor csak annyit közöltem vele, hogy: csak - röhögöm el magam, s Deon is nevetni kezd. - Velünk kapcsolatban máshogy nagyon nem is lehetett kezdeni a mondatokat, csak úgy, hogy állítólag. Kazu kíváncsisága meg természetes... Mít vársz egy ukétól? Naná, hogy eszi a penész, hogy milyen lehet - kuncogom.
- A miéértjét igen, a mikéértjét nem - világít rá szenvtelenül. - Nem mindegyik kíváncsi, Jeremy például teljesen meg van elégedve azzal, hogy ő uke, közölte is, hogy imád alul lenni, meg ha megdugják.

- Szóval érdekelnek a piszkos részletei is - állapítom meg kuncogva. - Hiába, nem minden uke egyforma.

- Mondtam, hogy Kaz kíváncsisága semmi az enyémhez képest - kuncogja. - Ha el akarsz mesélni, csupa fül vagyok - teszi hozzá vidáman, miközben alaposan megsimogatja az egyik kutyát, valósággal dögönyözi azt.

- Ha ennyire izgatja a fantáziád... - vonom meg vállam kuncogva, az egyik kutyával játszózva, dögönyözve őt. - Igazából eléggé meg kellett Asával küzdenem azért a dugásért, szóval rendesen leharcoltuk egymást, mire végre neki tudtam szorítani a falnak annyira, hogy ne tudjon menekülni. Mondanom sem kell, az ellenállása addig tartott, míg kínozni nem kezdtem eljátszózva a farkával, onnan meg... - vigyorgok ördögien, Deon meg izgatottan moccan. - Tény, hogy volt egy olyan pillanat, amikor majdnem sikerült neki legyűrnie, de amilyen reakciót kiváltott belőlem, az meglepte, ez pedig nekem jó pillanat volt arra, hogy szabaduljak.

- Körülbelül így képzeltem el Tatsukit és Shinjit is - szólal meg fülig érő vigyorral.

- Én őket azóta sem tudom máshogy elképzelni, csak, hogy mindig küzdenek egymással - árulom el Deonnak.

- Ja, az elég valószínű, bár az is igaz, hogy szeretik egymást, ami azért elég sokat változtat mindig dolgokon.

- A Shinjin hagyott nyomok is erről árulkodnak mindig - vigyorgom. - A lényeg, hogy nekik jó így.

- Azért nem mindig néz ki úgy, mintha agyonverték és megerőszakolták volna - mondja elmosolyodva.
- Bár az tény, hogy mindig foltos - teszi hozzá.

- Akkor csak én találtam be rossz pillanatokban rendszerint. Őszintén, mikor először megláttam, komolyan aggódtam érte, hogy mibe keveredett és tudsz-e róla, de aztán megnyugtató, hogy tudsz. Már amennyire meg lehetett nyugtatni egy ilyen válasszal - kuncogom. - Főleg mikor beközölte, hogy konkrétan semmi nem történt vele, csak kibaszottul élvezte a szexet valakivel. Na ott az én képemre is kiült asszem a csodálkozás - mesélem Deonnak. - Akkor meg végképp, mikor egyszer végül elárulta, hogy Tatsukival jár össze.

- Hát... azt hiszem, mindenki kereste az állát, bár nem mindenki volt olyan szerencsés, mint te, hogy Shinji árulta el a foltjai keletkezésének okait - mondja röhögve. - Asame még az elején kiszúrta, hogy Tatsuki és Shinji közt gáz van, mert még órákat se igazán számlált, hogy Tatsuki önkényesen beköltözött ide a Lux ügy miatt, mikor Shinji már idegesen, gyűlölettel a szemében, sálban mászkált. Közöltem Tatsukival, hogy meg se próbáljon a testőröm közelébe menni, mert akkor is kibaszom a

házból, ha másnap összehugyozom magam Luxszal szemben. Nem egészen jött be - vélekedik így, megint felnevetve, a fejét fogva. - Ryuu konkrétan rájuk nyitott, szóval... képzelheted.

- Na baszd! Nem lettem volna egyikük helyében sem. Főleg, hogy Ryuunak Shinji olyan, mintha a fia lenne. Bakker...

- Az egy kurvaszar szitu volt - ért egyet.

- El tudom képzelni. Mi lett a vége?

- Szerinted? - kérdez vissza röhögve. - Tatsuki egy igazi szadista állat, szóval még élvezte is, Ryuuchi meg kifordult a szobából. Így lebukni... Bár az se volt jobb, mikor sietett és nem várta meg, míg Asame kiszól neki, hogy nem ér rá, és bejött a dolgozószobába. Ritka kellemetlen pillanat volt...

- Nem kell részletezni, ráadásul akkor még Tatsuki tényleg csak egy dugásnak minősítette Shinjit, így gondolom, duplán is élvezte a dolgot...

- Egy dugásnak, amiből kettő lett - állapítja meg halvány mosollyal.

- Meg egy kicsit több is mostanra - felelek én is ugyanolyan halvány mosollyal, ám elröhögöm magam, mert hirtelen az egyik kutya pofán nyal. Mocsok kis dög! Bosszúból nekiállok megdögönyözni. - A féltékeny mindenit!

- Ja, így is lehet mondani - ismeri el kuncogva, s figyelni, ahogy Yoru a kutyát dögönyözi. - Sosem érezted kínosnak, hogy mások előtt húzzátok egymást?

- Az elején, még mikor összekerültünk, utána már jó buli volt az egész, főleg látni az emberek fejét - vonom meg vállam.

- Én el sem tudom képzelni ezt - vallja be. - Néha lenne kedvem kimutatni aaa heppem, deee... aztán úgy döntök, ez nem volna okos dolog és nem díjaznám később, meg Asame is a fogát szívna, szóval inkább nem.

- Nekünk ez a megszokott, de ha nem muszáj, én is jobb' szeretem a négy fal között intézni a dolgaink, mert azért mégsem tartozik senkire a kettőnk közti kapcsolat.

- Na ja. Én azért kezdtem el betegesen vigyázni, hogy senki se lásson bele, mi van köztünk, mert nem akartam, hogy mások tudják, hogy Asame szeret engem - meséli -, aztán persze az is igaz, hogy rohadtul szégyellős voltam.

- Asa mellett a szégyenlősség, mint olyan... - elröhögöm magam. - De hát nem kell magyarázni, tapasztaltad, azt hiszem.

- Én ki vagyok időnként akadva rajtatok. Telefont például nem veszünk fel, ha épp egymással vagyunk elfoglalva, akkor sem, ha maga Buddha hív! - jelenti ki hevesen. - Anno, mikor először vette fel Asahito, amikor Asame hívta és én is fültanú voltam, mert persze Asame kihangosította a telefonját, az kurva ciki volt. Én simán elsüllyedtem volna helyettetek is - árulja el. - Kazu persze nekiállt vicces megjegyzéseket tolni, de érezte rajtam, hogy ha nem fogja be, megütöm, vagy elhúzom a csíkot és felőlem könyöröghet az ajtó túlfeléről, nem engedem be a szobámba.

- Val'szeg nyomós érv volt az, hogy Asame kereste. Én sem díjazom az ilyen akcióit, de... azért akkor meg tudtam érteni - kuncogok még mindig.

- Áááá, nem érdekel! - csattan fel hadonászva. - Én akkor nagyon utáltalak titeket, mert erősen úgy tűnt, hogy mindketten rátesztek egy lapáttal, hogy érezzük, alkalmatlan időpontban sikerült megtalálni titeket.

- Ez is benne volt a dologban - árulom el neki. - Asame rendszerint kifogta azokat az időpontokat, mikor rohadtul nem lett volna aktuális semmi, Asának meg nem lehetett parancsolni, ha a bátyjáról volt szó - vonom meg vállam.

- Én ezért telefonálok mindig nagy parában neked - vallja be. - Mindig a letesz gombon tartom az ujjam, mert nem szeretnék belehallgatni sem abba, amit csináltok - teszi hozzá a vallomásához szégyenlős pírrel az arcán, egy kutyát simogatva, ezzel kerülve pillantásomat, mégis mosolyog.

- Ígérem, nem fogom felvenni a telefont.

- Köszí. Ha élet-halál kérdése, úgylis addig hívlak, míg el nem érlek, egyébként meg a nem fontos kategóriába sorolható, ha telefonálok.

- Nem a fenét nem, csak nem szex közben - fojtom el nevetésem.

- Én is úgy gondoltam - jelenti ki vigyorogva. - Mi volt életed legcikibb pillanata? - kérdezi meg kíváncsian, nekem pedig el kell gondolkodnom ezen. Gőzöm sincs. Orvoshoz menni például kurva ciki volt, miután a bátyám elintézt, de azt is inkább megalázónak nevezném, mint cikinek...

- Talán még a kapcsolatunk elején volt, mikor a testőrök ránk nyitottak a dolgozószobában. Asa akkor sem volt éppen a happy-korszakában, de már gőzöm sincs, miért morgott. Rövidre zártam a tombolását, csak azzal nem számolt egyikünk sem, hogy a zajokra, amiket csaptunk, berontanak a testőrök, mert azt hiszik, baj van... Végülis, nézőpont kérdése... - vigyorgom el a végére, Deon pedig felröhög.

- Csúcs, amit műveltek! - nyögi, majd átöleli a kutyát, ami odafurakodik az orra elé. - És a legjobb pillanat a sok legjobb közül? - kérdezi elmosolyodva. - Mondhatsz többet is - engedi meg rafináltan. A kis nagylelkű...

- Annyira nem élvezem, hogy bánanom kell ahhoz, hogy lehiggadjon - vallom be neki, majd a következő kérdésen megint elgondolkodom kicsit. A legjobb pillanatok? - Határozottan azok, mikor Asa képes normális emberi lényként viselkedni. - Erre Deon feláll, odajön hozzám és jól oldalba bököd.

- Nem a rosszakról kérdeztelek, hanem a jóról - emlékeztet szigorúan, mire elmosolyodom.

- Imádom, mikor visszafóhézik, de semmire nem megy a szájkaratéval - vigyorgom. - De határozottan azok a legjobb pillanatok, mikor sikerül őt zavarba hoznom.

- El se tudom képzelni, hogy az lehetséges - vallja be őszintén, belenézve szemembe.

- Rohadt ritkán sikerül, de akkor nagyon. A reakciói meg... A fülgvörösödés még hagyján lenne, de konkrétan azt is elfelejti hirtelen, hogy esetleg épp le akart smárolni és úgy zizeg, mint egy döntésképtelen daru a mocsárban. - A srác elmosolyodik és látszik rajta, hogy el se tudja ezt képzelni.

- Cuki lehet - mondja. - Mivel lehet zavarba hozni Asahitot? - kérdezi meg, mert ez őt nem hagyja nyugodni.

- Attól például pokolian zavarba tud jönni, ha szimplán a fülébe duruzsolom, hogy mennyire édesen képes nyögdecselni - kuncogom el magam.

- Azt megértem - jelenti ki Deon. - Én is szoktam értékelni, mikor Asame jön ezzel, de majd egyszer, ha kienged a szájjár, visszaválaszolok neki valamit csak azért is. Dolgozom az ügyön - teszi hozzá nagyon komolyan. - Jeremyt bírom szívadni, mert olyan vörös tud lenni... Olyankor értem meg azokat, akik meg az én vérem szívják.

Jót nevetek a dolgon.

- Téged se kell féltetni - heccelelem.

- Ja, tudom. De még mindig inkább ez, mint a hulla fehérség - vág vissza vigyorogva. - És téged mivel lehet zavarba hozni? - kérdezi rafináltan.

- Persze, majd elárulom, nem? - kérdezek vissza ravaszul. - Őszintén szólva még nem hoztak zavarba, legalábbis nem rémlik. Talán csak az elején, mikor megismerkedtünk Asával, akkor sikerült neki, de akkor elég sok mindentől zavarba jöttem. Azóta nem tudom.

- Hogy csinálod? - kérdezi felcsillanó szemekkel, s a kutyát, ami a lábához dől, megsimogatja a füle tövéénél.

- Elég sok mindent viseltem el, így egy idő után már nem volt olyan, amin el kellett volna pirulnom. Valahogy minden természetessé vált, megszokottá...

Deon elhúzza a száját, látszik rajta, hogy elgondolkodik. Közben leguggol a kutyák közé és amelyiket csak éri, megbúbolja, kicsit játszik velük.

- Nem nagyon tudom ezt átélni - szólal meg végül. - Hiába vagyok együtt Asamével hónapok óta, lazán zavarba tud hozni néhány dologgal. Ez inkább karakterfüggő, nem? Asamét nem lehet zavarba hozni, Tatsuki nem is ismeri ezt a kifejezést például. Bár az is igaz, hogy ők és te nem izéltek olyasmin, amin én például nagyon. Nekem számít, hogy mások ne lássanak sokat a kapcsolatunkból, ne tudjanak minket kukkolni, rajtakapni... Nagyon is számít - teszi hozzá.

- Persze, ezzel egyetértek. Karakterfüggő, ám hidd el, nekem is fontos, hogy ne lássanak bele a kapcsolatunkba, csak nem tudom...

- Értem én - szólal meg halvány mosollyal. - Ami igazán fontos, azt a külső szemlélők nem látják, mert eléjük csak a műsor kerül. Az le is köti őket, megítélnék titeket tévesen, ami nektek még kényelmes is - magyarázza. - És hogy alakult ki, hogy Asahito mindenhova magával vitt, a rendezvényeken te is öltönyt kaptál? - kérdezi.

- Val'szeg ez nagyban köszönhető annak, hogy amúgy is más a felállás nálunk, de már az elejétől kezdve így kezelt. Nem aggatott rám olyan holmikát, mint más yakuzák esetleg és nem is igazán hagytam magam, ha mégis megpróbálta volna...

- Ááá - vigyorodik el fültől fülig tartó vigyorra. - Nálunk jó kis hiszti volt a qipao miatt, mert megnéztem a ruhát és közöltem magamban, hogy kurva biztos, hogy én azt nem veszem fel, azt meg tudtam, hogy enélkül a házból nem fogjuk kitenni a lábunk, ellenben Asamének meg kell jelennie és anya is ott lesz előadóként, szóval meglehetősen szivacs volt a helyzet. Simán megúszhattuk volna az egész cirkuszt, mert elég gyorsan beletörődtem, hogy ez van, ezt kell szeretni, mert ez az egyetlen életbiztosítás egyelőre a számomra Fei miatt, de Asame rohadtul bírja, ha veszekszünk - meséli el röhögcsélve. - Sose felejttem el Asahitonak azt, amikor asszem másnap, vagy hogy megjelent és megemelte a fejem az állam alá nyúlva és beközölte Asamének, hogy javul az ízlése - árulja el

dorombolva. - Elég sokáig azon agyaltam, hogy hogyan válaszoljak erre, aztán meg hirtelen megváltoztak a viszonyok.

Elnevetem magam.

- Na igen, Asa mindig szerette megnézegetni a különleges példányokat és téged annak tartott már az első alkalommal is, mikor kiszúrt.

- Várj, most azon gondolkodom, mikor látott először! Azon a színházban, jótékonyági összeruccanásnak megrendezett eseményen?

- Igen, akkor, ha jól rémlik... - jelentem ki.

- Jól van, akkor elég jól festettem - állapítja meg elégedetten, mosolyogva. - Igazából eléggé bejött az a qipao, meg a szögecses kiegészítők hozzá, csak miután Fei rájött és mindenki előtt elkiabálta, hogy nem szajha vagyok, hanem pártfogolt, már nem kellett tartanunk magunkat a szereposztáshoz.

- Na igen, onnantól már nem volt értelme. De jól állt - mondom neki őszintén.

- Most már erősen fura lenne rajtam, mi? - kérdezi meg őszintén.

- Egyáltalán nem, sőt... Remekül kihangsúlyozná az izmaid. Szerintem kurva jól festenél benne, talán még jobban, mint akkor - felelek őszintén neki. Deon alaposan elgondolkodik, ezért úgy sejtem, hogy látni fogjuk őt újra qipaoban, ugyanakkor az arca többféle gondolatról árulkodik, nem csak arról, hogy elképzele magát ebben a ruhában. Ráadásul nem szólal meg. - Min gondolkodsz ennyire? - kérdezem meg pár perc hallgatás után végül, mert nem tudom megfejteni a Deon arcán megjelenő érzéseket és most a hallgatása sem tetszik.

- Csak azon tűnődtem, hogy mostanában alig van olyan cucc, ami szerintem jól áll rajtam.

- Szerintem ez baromság. Akárhányszor látlak, mindig kibaszott jól nézel ki, mindegy, hogy egy szál faszba vagy, vagy bundában nyakig felöltözve - sarkosítok kicsit, de tényleg így van.

- Nem is láttál még meztelenül! - szólal meg. - Vagy igen? - kérdezi meg elbizonytalanodva, nagy szemeket meresztve rám. - Más az ízlésünk - jelenti ki végül lazán, megvonva a vállát.

- Val'szeg emlékeznék rá, ha így volna - vigyorgok rá, mire Deon zavartan elvigyorodik és megcsóválja a fejét.

- Miért, kíváncsi vagy? - kérdezi meg incselkedve.

- Mi van, ha azt mondom, igen? - kérdezek vissza csípőből, szinte dorombolva a szavakat.
- Semmi - válaszolja -, ez kölcsönös. - És vigyorogva vállat von.
- Túltárgyaltuk - vigyorgok rá. - Akkor holnap nudista strand? - ajánlom be komoly képpel.
- Kizárt - jelenti ki. - Vagy te most közös meztelen medencézésre gondolsz? - kérdezi meg fancsali mosollyal.
- Nem, konkrétan nudista strandra gondoltam - osztom meg vele még mindig komoly képet vágva. - Nem kockáztatom meg, hogy a testőrök rám gerjedjenek - közlöm be lazán.
- Csomó idegen ember meztelen testére nem vagyok kíváncsi - jelenti ki most már kifejezetten grimaszolva, láthatóan bizarrnak találva a nudista strandot. - Nem, annyit nem ér a látványod, hogy ilyen helyre menjek - teszi hozzá incselkedően. - A testőrök meg, nem tudom, észrevetted-e, de csak akkor jelennek meg, amikor legalább hárman vagyunk, hogy vigyázzanak ránk, meg főleg arra, hogy én ne fulladjak meg röhögés közben - húz tovább.
- Nem kértem, hogy másokat nézzél, elég, ha engem bámulsz. Mellesleg a testőrökkel vigyázni kell. Sunyi állatfaj mind - röhögöm el magam végül.
- Vigyázzon, aki rá van szorulva! - szólal meg vidáman. - Az itteniek jobban félnek attól, hogy Asamét megharagítják, vagy hogy nagyon szarul járnak, ha túlfeszítik nálam a húrt, minthogy bevállalják, hogy bejövök egyik-másiknak - jelenti ki magabiztosan. - Amúgy meg ha téged kell csak nézni, miért nem jó neked a fürdőszobám?
- Ja kérem, aki rettegésben tartja őket... - vigyorgok rá. - Az, hogy nem süt a nap, elég nyomós érv?
- Nem - válaszol vigyorogva. - Van villany, vagy gyertya - közli egyszerűen.
- Az nem ugyanaz. Nem helyettesítik, ráadásul sokkal jobb a forró homokban fetrengeni, mint a hideg csempén - vonom meg vállam, ám megszólal zsebemben a telefonom, s szemöldököm összeráncolva veszem azt elő, majd a kijelzőre pillantok. Junya keres. Idegesen emelem fülemhez a készüléket. - Mondd! - mordulok bele szinte, ám amit mond, leveri nálam a biztosítékot és nem törődve semmivel ülök le a kenel oldalának vetve hátam. A kutyák persze azonnal körülvesznek, de csak orrukkal megbökdösnek. Az egész beszélgetés nem tart sokáig, már ha ezt lehet beszélgetésnek nevezni, mert én kussolok, Junya meg magyaráz, majd bontja a vonalat. Nem szólok semmit, csak megvakargatom az egyik eb fülét.
- Mi van? - kérdezi Deon. - Mi történt?

- Ennyit a megingathatatlan döntéseimről - mondom csendesen és felszusszanok. - Asa rosszul lett, orvost hívtak hozzá. Kapott nyugtatót, de fájdalmai vannak és Junya szerint folyton engem keres...

- Hazaviszlek - jelenti ki és tudom, hogy Deon már eldöntötte, amivel vitába lehet szállni, bármelyik részével, hogy ő fog vezetni, vagy hogy egyáltalán hazamegyek-e, bár részemről ez nem kérdés, annyira nem tudok haragudni Asára, hogy ilyenkor ne menjek vissza hozzá, de nem érdemes, mert Deon nem fogja magát hagyni lebeszélni és ezt nagyon jól tudom. Lenyújtja a jobbját, én pedig elfogadva azt hagyom, hogy felhúzzon a kerítés tövéből, s már indul is kifelé a kenelből. Követem őt. A házba menet sms-t ír, minden bizonnyal Shinjinek, hogy hazavisz. Hamarosan megjelenik a testőr is, s aggódva pillant rám. Megrázom fejem, hogy semmi jóval nem tudok szolgálni, de ne most beszéljék meg. Shinji persze ért, megvárja, míg Deon visszatér, majd elindulunk. Útközben a kölyök kezébe nyomom a Subaru kulcsait, majd beülök az anyósülésre. Nem félttem tőle a kocsit, így hagyom vezetni. Ahogy sejtettem, Shinji a Nissannal követ minket.

- Miért kell megvárnia ezt? - kérdezem csendesen, kibámulva az ablakon.

- Ettől Asahito, nem? - kérdez vissza csendesen. - Tanul belőle?

- Ettől - felelem csendesen -, bár jobb' szeretném, ha néha nem kellene vele megküzdeni - teszem hozzá. - Nagyon remélem - válaszolok neki. - Szokott tanulni dolgokból, ha nem is elsőre... De most nem várnám meg a következő alkalmat, hogy esetleg tanuljon belőle a makacs fejével...

- Fárasztó lehet - állapítja meg őszintén. - Adsz nekem vele öt percet? - kérdez rá komolyan.

- Ha van olyan állapotban, adok - mondom komolyan.

- Rendben, én is úgy gondoltam - jelenti ki, majd barátságosan megsimogatja a vállamat, aztán újra csak az útra figyel. Innentől már nem szólok meg, csak bámulok kifelé idegesen az ablakon, miközben folyamatosan kattog az agyam. Ha hazaérek, tuti, leüvöltöm a fejét Asának, majd hogy ne tudjon védekezni se, lesmárolom... vagy fordítva, a lényegen nem fog változtatni, ám ahogy magam ismerem, az, hogy aggódom miatta, úgyis felülkerekedik minden más érzésen és csak az lesz a fontos, hogy rendbe jöjjön. Hülye, önfejtű, makacs pöcs!

Alig egy óra alatt átvergődünk a városon, majd Deon leparkol az udvarban, én pedig kiszállok az autóból. Meg sem lepődöm azon, hogy Junya már vár és azonnal vinne is Asához, de nemet intek neki. Szükségem van pár percre. Muszáj...

Asahito

Fájdalmasan nyögök fel, ahogy nekiesek az íróasztalnak. Nem igazán szokott zavarni ez a dolog, de most magam is meglepődöm, s mikor Yoru az ajtót bebaszva távozik, oldalam fogva ülök le székembe. Érzem, hogy remeg a kezem, ám a bennem lévő düh helyét most a meglepettség vette át. Nem Yoru reakciója miatt, nem az első eset, hogy így kiviharzik innen, sokkal inkább a saját gyengeségem miatt, mert gyengének érzem magam. Nem lelkileg, nem az akaratommal van baj, fizikálisan. Mi a fasz van? Ahogy megnyugszom, hirtelen azonban minden változni kezd. Rágyújtok és lehunyom szemem. Ha most hívnám fel, elküldene a faszba, tudom, ismerem, így hagyom, hogy egyelőre lecsillapodjon ő is. Talán nem ártana azt tenni, amit kér és nyugton maradni, de az nem én lennék. Gőzöm sincs, mennyi idő telik el így, végül csak rászánom magam és felhívom őt. A testőrök már persze értesítettek arról, hogy összepakolt magának néhány holmit és csak remélni merem, hogy visszajön, hogy most sem váltja be a fenyegetéseit.

- Mondd! - mordul bele a telefonba, amint felveszi. Tehát most rendesen felbasztam az agyát mégis. Már nem is tudom, akarok-e egyáltalán bármit is mondani. Makacs és büszke vagyok, ő pedig jelenleg rideg és elutasító. Ügyes vagy, Asa!

- Hogy vagy? És hol?

- Jól és jó helyen, majd megyek valamikor - válaszol kurtán, én pedig csak felsóhajtok.

- Mikor? - kérdezem csendesen.

- Nem tudom. Ja ne! - Bontja a vonalat, én pedig most az egyszer tényleg kétségbe esek, hogy nem jön vissza. Hogy csak meg akart nyugtatni ezzel a szöveggel és ez cseppet sem azt a hatást váltja ki, amit el akart érni. Újra elkap a remegés, gyengének érzem magam és a látásom is homályosodik. A picsába! A telefon is kiesik kezemből, de annyi erőm sincs, hogy felvegyem és szóljak bárkinek is. A szék támlájának döntöm fejem és lehunyom szemem újra. Le kell nyugodnod, Asa, különben kurva nagy gáz lesz, bár nem tudom, lehet-e ennél is nagyobb.

Életemben másodjára lesz úrrá rajtam a pánik, ám ez rosszabb jelenleg még annál az állapotnál is, mikor megtudtam, hogy Nagano és Morikawa félholtra verette Yorut. A magány furcsa és fojtó érzése kerít hatalmába és ez tovább ront az állapotomon. Tisztában vagyok azzal, mi történik velem. Az orvosom mindent elmagyarázott annakidején, most mégsem tudok lehiggadni megint, pedig akarok. Nem akarom ezt az állapotot és nem akarom tolokocsiban végezni még, de egyszerűen nem megy... Félek. És ez a félelem most csak még jobban lök afelé, amitől rettegek: hogy lebénulok.

Gőzöm sincs, mennyi idő telik el, nem érzékelek már dolgokat, csak abban reménykedem, hogy valaki rám nyitja azt a kurva ajtót és orvost hív, vagy legalább segít eljutnom az ágyamig. Kurva mindegy,

csak történjen valami. A hangokból ítélve azonban úgy tűnik, most az egyszer a kamik kurvára szeretnek, mert nyílik dolgozószobám ajtaja, majd Junya aggodalmas hangját hallom meg. Meg sem lep, hogy fekete párdúcom testőre lép be hozzám és nem a sajátom egyike. Bagiram még ilyenkor is rajtam tartja a szemét. A srác segít felállni, majd lassan megindul velem szobánk felé és időközben a saját két vérebem is megjelenik. Átvesznek Junyától, majd ők maguk visznek be a szobába és fektetnek az ágyba, míg Yoru testőre már az orvossal beszél telefonon.

Képszakadás...

Ismerős illatot érzek meg és puha ajkakat sajátomon. Kinyitom szemem, és Yorut pillantom meg. Arcán aggodalom ül, de én csak halványan elmosolyodom és kinyújtva felé kezem húzom őt mellkasomra, majd arcom hajába temetem. Sajnálom, Bagira. Tisztában vagyok vele, hogy ennyi nem lesz még elég, hogy majd beszélnem kell vele komolyabban mindenről, de egyelőre úgy tűnik, beéri most ennyivel is, amit nem bánok. Végül kibontakozik ölelésemből és csókot nyom homlokomra. Nem akarom, hogy elmenjen, ezért megfogom kezét.

- Nem megyek sehova, pihenj! - mondja kedvesen. Csak bólintok, jelezve, hogy rendben, ő pedig felkel mellőlem és elindul az ajtóhoz. Lehunyom szemem. Hallom, hogy beszél valakivel, s mikor felismerem Deon hangját, elmosolyodom. Hozzá menekült tehát, ami teljesen megnyugtat. - Ha akarsz vele beszélni, most tudsz. Fáradt, de már jól van - magyarázza a kölyöknek.

Deon gondosan becsukja maga mögött az ajtót, Yoru pedig nem jön vele, tehát ők ezt megbeszélték már. Gyanítom, hogy párdúcom elmesélt neki mindent, ami történt és most emiatt van itt a srác velem kettesben. Zokniban, ahogy szokott, lassú léptekkel lépdél az ágyhoz, s míg ideér, végig engem néz. Megáll és felsóhajt.

- Most meglehetősen utállak - jelenti be csendesen, de egyelőre nem mond többet, kivár. Nem tudok mit kezdeni ezzel az infóval jelenleg, így nem lep meg a dolog.

- Ezt ráértél volna közölni később is - felelek neki halkán, de minden él nélkül. Yoruval akarok lenni most. Nem tudom, mit akar hallani a kölyök tőlem. Fasz voltam, úgy viselkedtem, ahogy nem kellett volna és ezt belátom, be tudom látni, de nem neki. Magamnak már órákkal ezelőtt, a párdúcomnak meg valószínűleg csak órák múlva, de megteszem, ahogy eddig is megtettem. Nehézkesen ülök fel, s helyezkedem kényelmesebb pozícióba, mert utálok teljesen vízszintesen feküdni. Majd fekszem akkor, ha már megdöglöttem, addig csak a kórházi fekvésekre emlékeztem és az ott eltöltött két napra, mikor annak idején kiderült, mi bajom van. - Mit szeretnél? - kérdezem meg végül, mert Deon továbbra sem hajlandó megszólalni, csak engem figyel. Remélem, tetszik a műsor. Igen, a nagy yakuza, aki

mindenkivel képes kegyetlen lenni, aki pont leszárja, hogyan vélekednek mások a dolgaival kapcsolatban, most gyenge és sebezhető.

- Megkérni, hogy ne nyugodj bele abba, hogy Yoru hozzám fordult most, hanem mielőtt legközelebb eddig fajulnának a dolgok, gondold végig, hogy mi van, ha egyszer nem hozzánk jön, hanem megy az orra után egyenest valamerre és nem jön vissza, nem veszi fel a telefont és nem hagyja megtalálni magát. Nem fogja végignézni, ahogy tönkremész mellette és Asame leveszi rólad a kezét, ha csak baszol el mindent, mert ő sem fog semmit belefecölni egy olyan emberbe, aki reménytelen. Meg tudják tenni és meg is fogják.

- Tisztában vagyok veled, ahogy azzal is, hogy márpedig kénytelen lesz végignézni a dolgot. Nem a saját felelőtlenségem miatt, vagy azért, mert magamnak okozom a dolgot, Deon. A folyamat visszafordíthatatlan, rohadt nehéz ép ésszel végigcsinálni ezt. Tudni, hogy teljesen mindegy, mit teszel, évek-évtizedek múlva tolókokcsiban végzed, majd meghalsz. Hogy nem kaphatsz akármit, mert rontja az állapotodat és ezt nem lehet sehogy sem kivédeni.

- Fiatal vagyok, nem hülye és fel vagyok világosulva a tényállásról - közli egyszerűen. - Szerintem pontosan érted, hogy nem az önhibádon kívüli dolgokra utalok, hanem amikor tombolsz, mintha kötelező lenne és nemhogy túlfeszíted a húrt, de elszaggatod hatszor. A saját életedet és Yoru boldogságát rövidíted meg a felesleges baromságokkal - jelenti ki csendesesen, de magabiztosan. - Nézd... a büszkeség nem egyenlő a göggel és bánhatsz úgy velem továbbra is, mintha egy idegen lennék, de ha szarnék a fejedre, nem itt tépném a szám. Ne csináld ki magad - kér meg határozottan. - Nem kell a kioktatás, nem kell beismerni semmit, nem tartozol bocsánatkéréssel sem felém, meg semmi. Azért nem fordultam ki az ajtón rögtön azután, hogy beközöltem a kis monológomat, hogy ha valamit mondani akarsz, azt meghallgassam, de ezekre a lepasszolásokra nem vagyok kíváncsi. Nekem te ember vagy, csak másodlagosan yakuza és ha már így bejöttem a beszédbe - folytatja lendületesen -, azt is megosztom veled, hogy hajdanán Asame azt mondta nekem rólad, hogy simán képes lennél veled szemben fülét-farkát behúzott kutyává tenni Morikawát és Naganot. Nekem az erő és a Yoruval egymás közé tett egyenlőségjel és az összetartások tetszett meg bennetek, az vonzott, nem a menő külső, vad viselkedés, vagy valami más, de ezek a dolgok úgy működnek, hogy ha az egyik eltaknyol, rántja magával le a másikat is. Nem tudom, meddig akarsz takarózni az esemeddel, de ha végre hajlandó leszel összeszedni magad és értelmes dolgokra fordítani az energiádat, nem lesz szükséged arra, hogy egy tizenhét éves sráccal is úgy viselkedj, mint egy morgós, harapós kutya. Én hiszek benned, de ez kurva kevés ahhoz, hogy bármi is változzon, neked kell tenned azért, hogy joggal legyél büszke - mondja ki nyíltan, azzal sarkon fordul és az ajtó felé indul.

- Nem vagyok büszke magamra - zárom ennyivel az egészet. Nem akarom megrövidíteni a Yoruval tölthető időt, de nem akarom azt sem, hogy végigszenvedje velem a dolgot, ha nem akarja. Vele akarok lenni, ez tény, de én nem tudnám elviselni, ha végig kellene néznie azt, ahogy tönkremegyek, mindegy, hogy minek a következtében... - Nem akarom, hogy végig kelljen néznie... - Erre Deon megáll és visszapillant a válla felett rám.

- Szívós, erős, kitartó srác - mondja csendesen -, nem fogja könnyen feladni. Te vagy számára a legfontosabb és szerintem nem lenne fair, ha kihagynád abból a döntésből, hogy veled legyen-e a halálodig, vagy sem. Tudjuk mindketten, mit akarna, te viszont, ha meg akarod tagadni tőle, akkor ezt egyértelműen közöld vele, mert ha így lassan elúzódsz magadtól, minden szépet és jót, amit együtt éltetek meg, beszározzol és összetörsz, ez pedig embertelen, még hozzá mindkettőtök számára - mondja el lassan, őszintén a véleményét. - Előbb vagy utóbb mindenki meghal, így vagy úgy. Te döntesz, hogy a meglévő idődet úgy töltöd, mint egy örült, akinek minden mindegy, vagy megragadod a jó dolgokat és mérsz előre, amíg bírsz. A saját munkád és életed barmolod szét az előbbi esetben - teszi hozzá komolyan, még mindig csendesen beszélve. - Ismerek olyat, aki ott volt az utolsó percig a szerelme haláláig, a karjában halt meg a fickó. Beleroppant, igen, ráadásul senki sem volt mellette, Yorunak azonban vannak barátai és nem fogjuk cserben hagyni - jelenti ki magabiztosan. - Annak, hogy kimúlsz, ugyanúgy esélye van egy hirtelen támadt csetepatéban, vagy egy előre tudott lövöldözésben, nem kell hozzá szklerózis. A fájdalomtól nem tudod megóvni, mert aki szeret téged, annak fájdalmat fogsz okozni életed során és a haláloddal is. Az egyetlen módja, hogy mindenkivel megutáltatod magad, de aki igazán szeret, az akkor is szenvedni fog, ha elkergeted magad mellől és még sokkal jobban fog neki fájni, hogy úgy kell tennie, mintha utálna, miközben veled akar lenni - mondja őszintén. - Így van kitalálva a szeretet és a szerelem, ezért kell hozzá bátorság és erő. Lehet harcolni a természet ellen, csak nem érdemes. Nem csak te élsz a halál árnyékában, ismerek olyat is, aki rendez el a dolgait, tudatosan készül rá, hogy bármelyik napja lehet az utolsó és kurvára félek, hogy meghal, mert nagyon szeretem, de halhatatlanoknak kellene lennünk, hogy ezek a dolgok ne legyenek az életünk részei.

- Hidd el, nem akarok senkivel sem kibaszni ilyen módon, de Yorut sem akarom kitenni ennek az egésznek. Tudom, hogy neki kell döntenie, sőt, tudom, hogy valahol már eldöntötte azt is, hogy mellettem marad, de nem tudom... - mondom tényleg bizonytalanul, mire Deon visszafordul felém.

- Nem tudsz úgy dönteni, hogy meg tudd kímélni őt. Nem volt ilyen opció a lehetőségek közt és egyelőre az a helyzet áll fenn, ami mellett hiába keresed, nincs. Én... nem akartam szeretni Asamét... - vallja be kissé talán nehézkesen -, de pont olyan volt, ami egyre jobban tetszett és vonzott, minél többet láttam meg belőle... Nem volt esélyem kikerülni ezt a kapcsolatot, pedig akartam... próbáltam... és tudtam, hogy mindig kibaszottul fogom féltetni... hogy gyomorgörccsel fogom hazavárni, vagy pislantás nélkül figyelni őt éles helyzetben... hogy hezitálás nélkül ölnék érte és az sem érdekelné, ha bajom esne... mert nekem ő kell, én őt akarom... Amikor a te véred kellett, annyi vért vesztett egy lövés miatt... eldöntöttem, hogy ha meghal... - Látszik rajta, hogy egyre nehezebben beszél, hogy még a gondolat is összeszorítja a torkát és mellkasát, de állhatatosan folytatja. - akkor is, ha nem volt ideje kitanítani... viszem tovább az egész mindent, ami körülveszi... a helyére lépek és folytatom, amit csinált, amit elkezdett, még hozzá minél pontosabban úgy, ahogy ő csinálta... Ő engem választott utódjának és én ezt, azt hiszem, akkor fogadtam el. Akkor jutott el az agyamig minden súlyával, hogy... pártfogoltként kötelességeim vannak és elhatároztam, hogy azokat... bármi áron teljesíteni fogom. Én tudom, hogy bele fogok dögleni, ha Asame meghal... de egy részem életben fog maradni, hogy mindaz,

ami ő, az fennmaradjon... És persze hozzáteszem, ami én vagyok... aztán majd keresek valakit... aki már kettőnk munkáját viszi tovább. Pártfogoltnak sem könnyű lenni, ha nem egyszerű pártfogolt vagy, a srácokkal beszéltünk erről... és kábé csak bízni tudunk benne, hogy az elhatározásaink, az akaratunk és a barátságunk elég lesz. Ettől függetlenül... ha szar is, ha nehéz is, ha kegyetlen vagy fájdalmas is... ezt így kell, ezt egyikőnk, sem Yoru, sem Kazu, sem pedig én nem kérdőjelezzük meg. Ezt így akarjuk.

- Tudom - felelek ennyit, mert erre már képtelen vagyok bármit is válaszolni Deonnak. Tudom, hogy így vélekednek... Tisztában vagyok veled, hiszen beszéltünk Yoruval erről, hónapokkal ezelőtt, mert tudni akart mindent és mert én is úgy éreztem, hogy joga van tudni, mivel jár ez. Akkor egy egész éjszakát töltöttünk beszélgetéssel, hogy tisztázzuk, mivel jár a betegség, hogy mit akar tenni, mit várunk el egymástól és hogyan tovább. Mellettem akar maradni végig, én pedig nem akadályozhatom meg ebben.

- Vigyázz magadra és Yorura! - kér, majd távozik a szobából. Felsőhajtok és kibámulok az ablakon, percekkel később azonban újra nyílik szobám ajtaja, majd Yoru lép be rajta, végül letelepszik mellém az ágyra. Talán mondanom kellene valamit neki, talán felesleges, hiszen tudja, így csak felülök, s magamhoz ölelve őt fúrom fejemet nyakához.

Életemben először talán...

Zokogok.

Nem szól, szorosan ölel magához és várja, hogy megnyugodjak, de ez most megint pokoli nehéz. Újabb hosszú percek telnek el némán, úgy, hogy csak bújok ölelésébe, míg ő továbbra sem ereszt el. Valamilyükünknek szólni kellene, mondani valamit, de jelenleg a csend és ez a helyzet azt hiszem, nyugtatóbb mindkettőnknek. Teljesen elnyugszom, már csak fekszem párducum ölelésében, s úgy helyezkedem, hogy fejem mellkasára hajthassam. Szíve kellemes ütemben dobban, s most az egész teljesen olyan, mintha az enyémmel együtt tenné. El akartam lökni magamtól őt... azt akartam, hagyjon itt a faszba, hogy ne kelljen végignéznie, ahogy emberi roncsként végzem és meghalok, de be kell látnom, nélküle nem tudnám folytatni még ennyire sem. Kell nekem, szükségem van rá és akarom, hogy velem legyen...

- El akartalak lökni magamtól, nem akartam, hogy végig kelljen nézned, ahogy szép lassan egy emberi selejt leszek - mondom csendesesen, szinte alig hangon, de bújva párducumhoz. - De nem tudom nélküled folytatni. Nem akarlak megláncolni, soha nem akartalak, mégis úgy éreztem, hogy ezt teszem. Azzal, hogy elmondtam neked mindent erről a betegségről, belekényszerítettelek abba, hogy mellettem maradj, hogy ne akarj kiszállni, mert sajnálsz, ezért úgy döntöttem, inkább ellöklek magamtól, de ma, mikor Junya közölte, hogy leléptél, én pedig rosszul lettem, megijedtem... Megijedtem, hogy nem vagy velem, hogy úgy döglöm meg, hogy nincs mellettem az, aki mindig is a legtöbbet számított, te, Bagira.

- Nem láncoltál magadhoz - mondja rekedtes hangon. Talán az előbb ő is együtt sírt velem, s most attól ilyen karcos a hangja. - Magam vállaltam, hogy melletted leszek végig, Asa. Ápollak, ha kell, mert ezt akarom. Minden együtt tölthető percet kihasználni és veled lenni. Ez nem teher, nem áldozat...

- Tudom, megértettem. Sajnálom... - mondom csendesen, mire csókot nyom fejemre, majd óvatosan elfektet az ágyon, s mellém fekszik. Hozzábújok, az ölelésébe menekülve, a karjai közé. Nem akarom őt elveszíteni, mert sokkal többet ér nekem bárminél.

Shinji

A másnap most még lassabban jön el, mint az eddigiek, de legalább a lázam megszűnt szerencsére, Bakari pedig egy gyors ellenőrzést követően még kötést cserél vállamon, ám azt meghagyja, hogy eszembe se jusson elhagyni a házat és túl sokat ugrálni még ezzel a vállal. Nem állt szándékomban. Miután távozik a szobából, elvonulok a fürdőbe és rendbe szedem magam. Megmosakszom, majd ruhát kerítek elő, belebújok egy egyszerű fekete melegítőnadrágba és egy ujjatlan garbóba. Kicsit rendet rakok a szobában is, bár nem csináltam nagy felfordulást, még ez a csekélyke is zavar, ami az éjjeliszekrényen és az ágyon uralkodik, s amint végzek ezzel, elindulok a testőrszoba felé, hogy megnézzem, mit csinál Ryuuichi. Deonnal is szeretnék beszélni mindenképpen, mert míg az ágyat nyomtam, egyiküket sem engedtem a közelembe, így meg akarom nyugtatni a kölyköt is, hogy kutyabajom. Tudom, hogy kerestek többször is, hogy látni akartak, így tartozom nekik ennyivel. Csendesen nyitom ki az ajtót és lesek be rajta, de nem bírok sokáig hallgatni, mert Ryuu a gép előtt ül és bőszen szidja a szerkezetet, amiért az nem akarja az igazat. Kuncogásomra persze azonnal felkapja fejét, majd feláll, elém lép, s mosolyogva, de óvatosan magához ölel.

- Hogy vagy? - kérdezi meg, miközben kávé készíti magunknak. Anyám, ha ennyire körbe leszek ugrálva továbbra is, zárdába vonulok, míg a vállam helyre nem jön.

- Most már jól - ülök le a kanapéra, miközben cigit kotrok elő zsebemből és miután megkaptam a kávémat, rá is gyújtok. Ryuu ablakot nyit még, majd letelepszik velem szemben a fotelba. - Mik a fejlemények itthon?

- Továbbra is a fokozott biztonsági intézkedések vannak érvényben, de neked most az az első, hogy felépülj, minden mással ráérsz foglalkozni később - mondja komolyan, mire csak elégedetlenül morogva szusszanok egyet. Meglőtték, aláírom, napokig szarul voltam, ezt is, de ettől még nem kell hímestojásként kezelni. Tudom, hogy meghalhattam volna, hogy Okita nem egy kispályás kezdő volt, aki csak szarral gurigázik, de élek, örülnék, ha ehhez mértén kezelne mindenki, szerintem ez nem olyan teljesíthetetlen kívánság. - Gondolkodtál már azon, hogy elvégezd a főiskolát? - szólal meg némi szünet után, én pedig kávémról ráemelem a tekintetem.

- Tudod, hogy mindig is ezt akartam, hogy ez egy olyan cél, amiért akkor is küzdeni fogok, ha már esély sem marad arra, hogy elvégezzem - jelentem ki határozottan.

- Tudom, Nino. Ha vége ennek az egésznek, szeretném, ha elkezdenéd. - Meglepetten pislogok, mert nem értem. - Szeretném, ha beiratkoznál, és elvégeznéd a főiskolát - ismétli el még egyszer. Oké, elsőre is felfogtam, de nem értem, miért most. Miért ilyen hirtelen? Meglőtték, de ettől még nem kell azonnal mindent megadni nekem. Jól vagyok.

- Nem lehet - felelem csendesen, újra kávémat bámulva. - Védenem és szolgálnom kell Deont, mindemellett itt is van elég teendőm, hogy segítsek neked és Asaménak is. Vannak egyéb kötelességeim, emellé nem fér be egy főiskola.

- De, Shinji, befér. És ehhez minden segítséget megkapsz. Azt akarom, hogy elvégezd - nyomatékosítja bennem a dolgot újra. - És szeretném, ha idővel átvennéd a helyem, mint a ház biztonsági főnöke, ehhez azonban az kell, hogy tanulj. És fogsz is! - Hangja határozottan cseng és némi szigor is keveredik bele, én pedig köpni-nyelni nem tudok hirtelen. Ez csak vicc. Vagy én nem tértem magamhoz a lövés óta és ez egy kibaszott álom lenne? Fel akarok ébredni, ha az.

- Miért? - nyomom el cigarettámat.

- Mert te vagy erre a legmegfelelőbb személy. Évek óta foglalkozol vele és segítesz nekem benne, kívülről ismered a rendszert, Nino, ez már bőven elég ok. - Felállok. Igen, most azt hiszem, menekülök, de egyszerűen úgy érzem, muszáj lelépnem innen. Ezt meg kell emésztenem.

- Ne haragudj, megnézem Deont is. Járt nálam, de nem beszélgettem vele egy kicsit sem. A szobámban leszek később - adom még tudtára, mert biztos vagyok benne, hogy ennek még itt nincs vége. Aprót biccent halvány mosollyal, én pedig lelépek. Beszélek Yoshival, az eltereli a gondolataimat legalább.

Miután végeztem Ryuunál - jobban mondva menekülőre fogtam inkább -, elindulok a testőrök pihenőjéhez. Első utam azonban a garázs felé vezet. Szeretném megnézni a Nissant, hogy itt van-e és hogy nincs semmi baja. Szeretem ezt az autót, az egyik legnagyobb meglepetés volt, amit valaha is kaptam és őszintén hálás voltam érte a kölyöknek. Persze gőzöm sem volt, mit reagáljak, mert egyszerűen nem akartam elhinni, hogy tényleg nekem szánta ezt, azt meg végképp nem, hogy Asame engedte neki. Furcsa volt. Úgy éreztem, túlbecsülnek megint, mert semmi olyat nem tettem, amit más ne tett volna meg az én helyemben, ha Deon mellé kerül testőrnek. Azóta azzal az autóval járok mindenhova. Nem félek attól, hogy bárki elvinné, a rendszám eléggé árulkodik arról, kihez tartozik a verda, mégis szeretem biztonságban tudni. Miután alaposan szemügyre veszem a gépet, végre elindulok eredeti úticélom felé, a testőrpihenőhöz, s belépve az ajtón már gyújtok is rá magam is. Minden szem rám szegeződik, mintha nem is hozzájuk tartoznák, pedig én nem érzem így. Évekig

együtt lógtam velük ebben a helyiségben és most sem tartom magam többre náluk azért, mert Ryuu kiemelt innen, maga mellé vett és végül Deonhoz kerültem.

Raktari, Yoshi és Teruki az egyik asztalnál ücsörögnek és jókat nevetgélnek valamin, míg a többiek is csoportba verődve élvezik a szabadidőt. Nem vagyok már idevaló, ezt érzem és ezt az érzést az is erősíti, hogy szinte már le se szarnak, ha megjelenek, vagy csak azt várják, milyen parancsot osztok ki nekik Ryuuichi kérésére. Az érzés nem kellemes, de az évek alatt megszoktam, hogy egyedül vagyok mindenben. Hogyha kell, van ugyan kire támaszkodnom, van kitől tanácsot kérnem, vagy megvitatnom vele az álláspontomat, de ennél többet nem, s azok után, hogy Deon és Ryuuichi kiemelték ebből, minden hirtelen lett furcsa. Yoru és Kazuki is úgy barátkozott velem, mintha én is egy lennék a pártfogoltak közül. Előbbinek megvolt rá az oka, ahogy az ki is derült majd' egy fél évvel ezelőtt. Egyenrangúnak tekintettek és tekintenek magukkal. Pedig ez egyáltalán nincs így, nem vagyok az. Ők mégis befogadtak.

Yoru még valamikor december táján hívott fel először. Nem tudtam, honnan szerezte meg a számom, gyanítottam, hogy Deon adta meg neki, de miután megkérdeztem erről a kölyköt, ő csak nemet mondott. Azt hiszem, az első beszélgetésünk furcsára sikeredett. Nem sok minden van meg a gyerekkoromból, nem emlékszem pontosan, kivel mit és hogyan csináltam akkoriban, mert hamar felnőtté kellett válnom, azonban mindig volt egy arc nélküli kölyök az álmaimban, akivel gondtalanul nevetgélve játszottunk órákig az utcán, akivel még a suliban is együtt lógtunk, amikor csak lehetett. Halványak az emlékeim, de vannak, és az egyetlen, amire emlékeztem belőle, egy név volt csupán: Takuyama Yasujiro. Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy meglepett, mikor Yoru elárulta az igazi nevét. Rengeteget változott ahhoz képest, amire emlékeztem belőle, és... örültem, hogy egymásra találtunk végül. Végigbeszélgettük azt az éjszakát.

Odalépek Yoshimiékhez és eloltva a cigarettát a srácra pillantok.

- Beszélhetnénk négyszemközt, ha ráérsz? - kérdezem meg végül. Mind a hárman engem figyelnek most, én pedig tényleg kívülállónak érzem magam a társaságukban, eldöntöttem azonban, hogy őt számom Jeremy mellé és ő lesz mellettem, míg ennek az egésznek vége nincs. Tatsukival megbeszéltünk mindent vele kapcsolatban, így a döntésem végleges. Visszautasíthatja persze, de egyelőre nem akarok foglalkozni azzal, hogy mi lesz, ha nem akar a kölyök mellé kerülni.

- Persze - áll fel meglepetten. Látom rajta, hogy nem tudja mire vélni a dolgot, de készségesen teljesíti kérésemet és követ. Megdörzsölöm halántékomat. Még mindig nem tudom, miért érzik úgy, hogy felettük állnék, vagy minden más lenne, mert kurvára nincs így. Mindegy, nem fogok most ezen túrázni, vannak fontosabb dolgaim is, mint ezt megvitatni jelenleg. Miután kellő távolságba érünk a többiektől, egy félreeső asztalhoz, ledobom magam ez egyik székre. Ismét rágyújtok, pedig rohadtul

nem kellene ennyit szívnom, de míg az ágyban fetrengtem, a telefonom után ez volt a második dolog, amivel le tudtam kötni magam.

- Gondolkoztál már azon, hogy mihez akarsz kezdeni? Hogy mit szeretnél még elérni? - kérdezek ezzel indítva a beszélgetésünket. Kíváncsi vagyok, milyen célokért van itt, mi az, ami motiválja. Azt hiszem, Tatsuki "rossz" hatással van rám, alig pár napja még ő faggatott a céljaimról és én most ugyanezt teszem Yoshival. Veszélyes...!

- Te is tudod, hogy testőrdinasztia vagyunk - közli, mire bólintok, hogy ezzel teljes mértékben tisztában vagyok, de ez még nekem nem indok semmire. - Mi mást akarhatnék, mint testőr lenni valaki mellett, védeni és egyre jobb lenni? Utolérni apámat, talán túl is szárnyalni őt - jelenti ki komolyan, bár látom rajta továbbra is, hogy még mindig nem érti, mire megy ki a dolog. - Vagy nem erre gondoltál? - Nem egészen, de megoldjuk ezt a problémát is egy újabb kérdéssel mindjárt.

- Kinek akarsz bizonyítani?

- Én... - kezd bele, ám egy pillanatra megáll és komolyan elgondolkodik a kérdésen. - Valamikor úgy gondoltam, hogy apámnak, de azt hiszem, ez nem teljesen igaz. Sokkal inkább magamnak, hogy képes vagyok több is lenni és törni előre, ha teszek is érte. Meg valamennyire a főnöknek is persze - teszi hozzá azért, de érződik, hogy nem ez a fő ok.

- Most kinek akarsz bizonyítani és megfelelni? - kérdezem meg ismét. Azt akarom, hogy határozottan kijelentse, miért testőrködik. Jó fél évvel ezelőtt, mikor át kellett vennem Deon szerepét a versenyen, beszélgettünk a kölyökkel sok mindenről. Akkor Deon ugyanezt kérdezte tőlem, amit én most Yoshitól; miért csinálom mindezt. Amíg másoknak akar az ember megfelelni, amíg az a cél, hogy azért váljon jobbra, hogy megfeleljen az elvárásoknak, nem fog előrébb jutni sosem. Lehet jó, de ez édeskevés lesz ahhoz, hogy megvédje azt, aki mellé rendelik. Sokáig én is a családom miatt csináltam mindent, hogy nekik jobb életük legyen, hogy a húgaim ne szenvedjenek hiányt semmiben, ám hamar rá kellett jönnöm, hogy ez nem minden. Ha nem szeretem igazán azt, amit csinálok, sosem leszek benne elég jó, mert addig csak kényszer lesz. Egy szükséges rossz, amit el kell viselnie az embernek azért, hogy jobb életet biztosítson a szerettei számára. Ez motivált, ugyanakkor rá kellett jönnöm, hogy szeretem ezt csinálni minden veszélyével együtt, s mikor Deon rákérdezett, már őszintén tudtam azt felelni neki, hogy nem csak azért csinálom, hogy másnak megfeleljek, hanem hogy magamnak is bizonyítsak és mert ezt akarom csinálni. Vágyak, álmok továbbra is vannak, sosem tettem le arról, hogy egyszer elvégzem a főiskolát vagy egyetemem, mint informatikus, de ez olyan cél, amivel ha lassan haladok, akkor sem tűnik el előlem és egyszer elérem, ha beledöglöm is.

- Szeretem ezt csinálni - mondja komolyan. - Azért kezdtem, mert apám elvárta, azért mentem bele, mert ők akarták, csak aztán megváltozott minden. Beleszerettem és ezért csinálom, így most már csak a magam kedvéért dolgozom és a saját elvárásaimat követem, ez alapján teszem a dolgokat. - Nem rossz, de lesz még mit tanulnia, ha elfogadja azt a lehetőséget, amit neki kínálok majd.

- Mennyit tudsz a most itt zajló eseményekről?

- Részleteket, amiket Jeremy elmond, mert már nem bírja magában tartani, de sok mindent nem értek és nem tudok hova kötni - mondja őszintén.

- Akkor úgy kérdezem, mi az, amit elmondott?

- Valami klánháborút emlegetett az alvilágban, hogy Tatsukit ezért támadták meg és ezért nyomtad te is az ágyat, nagyjából ennyit volt hajlandó közölni, a többi vagy nem tudta ő sem, vagy nem akarta elmondani.

- Mit gondolsz, mi közöm lehet nekem egy alvilági klánháborúhoz? - teszem fel a következő kérdésemet. Kíváncsi vagyok, mennyire képes dolgokat összerakni, mert később ez is fontos lesz. Érdekel, milyen a megfigyelőképessége. Tesztelem.

- Két dolgot tudok elképzelni - mosolyodik el végül. Szerintem elképzelni se tudja, miről lehet szó, de reméli, hogy nem sértődöm be azon, amit most elmond. Kíváncsian hallgatom, mivel áll elő. - Az első változat nem túl valószínű, de azért elmondom. Tehát a másik klán valakit el akart kapni innen, hogy megmutassa, hogy huuu de erősek. Mindegy volt, kit kapnak el, csak a házból kilépő alak legyen és te nyerted meg ezt a címet. - A feltételezés nem lenne rossz, de indok nélkül szart sem ér. Miért innen? - De ezt tartom a kevésbé valószínűnek. A másik, hogy nem véletlenül vagy annyit Tatsuki mellett, mert elég feltűnő volt, hogy ki sem jöttél a szobájából, mikor idekerült. Ebben az esetben pedig rajta akartak bosszút állni és elkapták azt, akit a leginkább közelinek gondoltak. Ezt jobban el tudnám hinni, mert ő az alvilági, tehát ő lehet az indoka annak, hogy ez az egész kirobbant.

- Nem rossz - ismerem el. - Az első nem állja meg a helyét. Indoknak persze abban az esetben is remek lenne az, hogy Tatsukinak köze van a Seichirou-házhoz, de az alvilágiak nem fognak egy yakuzát és az embereit megtámadni, ha egy másik alvilágival akarnak leszámolni - jelentem ki. - A másodikban már van némi ráció, de az sem tökéletes elmélet. De nem magyarázom meg, miért. Mikor tűnt fel, hogy esetleg van valami köztem és Tatsuki között? - kérdezek be így, hogy rávezessem, a második állítása miért nem tökéletes.

- Most, hogy huzamosabb ideig itt vagytok mindketten. Állandóan mellette voltál és láthatóan feszültebben jöttél ki tőle, idegesen, aggódva, ahogy tetszik. Meg ő is furcsán viselkedett, mikor te kerültél ágyba, bár ezt én nem tapasztaltam, olyan mendemondaféle, tudod, hogy itt mindenki pletykál. Ennek ellenére tényleg volt valami különös a viselkedésedben. Ez azért felvetett némi gyanút nálam, de szerintem egyedül én vagyok ezzel így, mert a többiek azt hiszik, hogy Deon parancsára teszed a dolgokat, csak a viselkedésed szerintem nem ezt mutatja. - Látom rajta, hogy direkt nem mond ki konklúziót, inkább körülírja, mire gondol. A következtetése egész jó, lehet vele kezdeni valamit. Vajon ebből a konzekvenciát is képes levonni? - Tehát ha az van köztetek, ami, akkor a korábban vázolt kép

lép életbe, amire azt mondtad, nem. Viszont van egy másik lehetőség is, hogy te voltál a célpont és Tatsuki védett téged, úgy keveredett bele.

- Mibe?

- A klánháborúba. Nem látok bele a dolgokba, de miért ment volna bele Tatsuki egy ilyenbe, ha nem lett volna rá komoly oka? Ez pedig elég komoly ok.

- És a kör megint bezárult - mondom kicsit elégedetlenül. - Ha Tatsuki miattam keveredett bele, akkor ott vagyunk, ahol a part szakad. Egy yakuza testőreként miért lennék én célpont? Viszont ez újabb kérdéseket vet fel - árulom el. - Ahogy rákérdeztem nem olyan rég, mikor tűnt fel bármi is a köztünk lévő dolgokról, megválaszoltad a kérdésem. Ebben az esetben nem helytálló megint csak, hogy mégis Tatsuki a célpont általam - magyarázom. Mindig ügyeltünk arra, hogy a környezetünk semmit ne vegyen észre a kapcsolatunkból és ehhez mérten viselkedtünk is. Sosem látott minket senki együtt, semmilyen árulkodó helyzetben.

- Azt, hogy te mért lehetnél célpont, nem tudom, de nem hiszem, hogy Asame, vagy éppen Deon lenne az, és mivel csak ti ketten néztetek ki ramatyul, ott kell keresni a megoldást - mondja nyugodtan. - Egyébként nem mondtam egy szóval sem, hogy ő volt a célpont. - Mondtad, bár nem ezekkel a szavakkal, de ebbe most ne menjünk bele. - Azt nem tudom, ki robbantotta ki a háborút, de akár Tatsuki is lehetett az.

- Nem azon van a hangsúly, hogy én mit tettem, vagy mit nem, amiért engem akarnak, még csak nem is azon, hogy ki robbantotta ki, vagy ki nem a dolgot, jelen helyzetben ez utóbbi teljesen lényegtelen, mert a háború már elindult. Vannak jó meglátásaid. Valóban én vagyok a célpont, és az is igaz, hogy a megoldást nálunk kellene keresni, bár ehhez keveset tudsz - mondom meg őszintén, minden szemrehányás és él nélkül, mert ahhoz képest, hogy túl sokat nem tud, egész jól pakolta össze a kirakós darabjait. - Mindezek tudatában, hogy raknád össze ezt a puzzle-t? - kérdezem meg tőle végül, mert ettől függ, hogy tényleg őt fogom-e választani, vagy sem.

- Nem biztos, hogy igazam van, de legyen, elmondom, mit gondolok. Nem hiszem, hogy te egyszerű testőr vagy, vagyis kellett lennie valami közödnek az alvilághoz, azon belül is a másik klánhoz. Vagy elkövettél ellenük valamit, vagy csak egyszerűen kinéztek maguknak, ami nem tetszett Tatsukinak és elkezdte kinyírni őket, csak nem számolt azzal, hogy kirobban a háború, vagy ha számolt is, nem gondolt ekkora erőre, mert gondolom, akkor nem így jött volna ide. Plusz nem járnának kétes alakok a házban, vagy Bakari nem zárkózik be a pincébe. Ezt tudom jelen pillanatban elképzelni - fejezi be szemembe nézve. Nem rossz, még ha a végét nem is sikerült tökéletesen összeraknia, ám továbbra is tartom, hogy ennyi infóból elég jól hozta ki a dolgot.

- Bár a vége nem teljesen tökéletes, meggyőztél - jelentem ki komolyan. - Mit gondolsz, miért kerestelek most fel?

- Úgy sejtem, Jeremy miatt. Talán a legrosszabbkor csöppent bele a dolgokba. Ezen kívül nem tudom, mert maximum lelkileg tudom támogatni jelenleg, de gondolom, ezt Tatsuki is meg tudja adni neki - vonja meg a vállát, de a szemében látszik, hogy ezt nem így gondolja.

- Valóban az egyik és fő ok Jeremy - mondom komolyan. - Ám egyelőre még nem az elsődleges. Ha elfogadod, amit kínálok neked, idővel mellé kerülhetsz. Olyan testőrt akarok Jeremy mellé kiképezni, aki nem csak itt, de az alvilágban is helyt áll majd - kezdek bele most már elmondani, miért is jöttem ide. - Képezni foglak, tanítani, hogy méltó és hű vérebe lehess a kölyöknek, de csak akkor, ha elfogadod ezt és tényleg akarod. Egyelőre azonban, míg tart ez a klánháború, magam mellé veszek társnak.

- Tessék? - Egyelőre megszólalni sem nagyon tud a meglepetéstől, ahogy nézem. Kell pár perc, hogy összeszedje magát. - Akarom - közli végül komolyan. - De azt hiszem, tudnod kell valamit előtte. Szeretem Jeremyt már a második találkozásunk óta. Ugyan nem tudom, ő mit gondol, vagy érez, ha egyáltalán érez valamit, de ez van. - Na bumm. Volt már rá példa a történelemben, hogy egy testőr szerette a munkaadóját és viszont. Legalább lekattan rólam végre Jeremy. Remélem.

- Nem hiszem, hogy ez bármiben akadályt jelentene később, ha meg kell védeni - mondom komolyan. - Egy valami azonban fontos, sose hagyd, hogy más is lássa ezt a kapcsolatot, mert ezzel velem szemben támadási felületet biztosítasz másoknak. Az alvilágban, ha nem tudják közvetlen elérni őt, akkor azt fogják megtámadni, aki a legközelebb áll hozzá.

- Ezzel tisztában vagyok - bólint komolyan. - Ha azon túl nem nehezíti a képletet, hogy vigyáznunk kell, akkor nincs gond. Mit jelent pontosan az, hogy magad mellé veszel? - kérdezi meg némileg kíváncsian.

- A képletet nem. Nehézzé akkor válik a dolog, ha netán szétmentek, mert te akkor is a kutyája maradsz, történjen bármi, csak a halálad jelent szabadulást - válaszolok neki komolyan, hogy tudja, mire számíthat. - Mint arra te magad is rájöttél, a célpont én vagyok, vadásznak rám, eddig szerencsére sikertelenül. Abban is igazad volt, hogy nem egy egyszerű testőr vagyok és van némi közöm az alvilághoz is. Hogy miért kerülsz mellém? Vedd úgy, hogy már ez is a kiképzés része. Azért veszek magam mellé, mert erre kértek. Nem az a fickó lesz az első és utolsó fejedő, aki megtámad, míg ez az egész háború véget nem ér. Most mázlim volt, több lehetőséget viszont nem biztosíthatunk nekik.

- Ki kért erre és miért? És mit vársz tőlem pontosan?

- A ki nem fontos, a miertre pedig már megkaptad a választ. Vadásznak rám és nem biztos, hogy mindig ilyen kurva nagy mázlim lesz, ahogy pár napja. Mit várok? Légy a segítségemre.

- Rendben - mondja némi agyalás után.

- Kényszerből ne tedd - jelentem ki komolyan.

- Kényszerből? Az hol volt benne? - néz meglepetten rám. Helyes hozzáállás. - Ez csak valami olyan, amire talán vágytam, csak nem értem, miért pont én.

- Mert úgy ítéltem, alkalmas vagy erre a feladatra.

- Rendben. Mivel fog ez jární?

- Kurva sok melóval. Megbeszéljük később - állok fel, mert tényleg szeretnék beszélni Deonnal és Yorut sem ártana felhívnom, hogy ne aggódjon, ha már eljött meglátogatni, én meg szartam a fejére. - Két óra múlva keress fel! - kérem őt, majd elindulok most már a kölyök felé. Útközben persze megejtek egy telefont is, hogy megtudjam, Deon merre tanyázik éppen.

- Hella! - köszön bele vidáman. - Mizu? - kérdezi.

- Merre lebzszel?

- A szobámban - válaszolja, én pedig bontom a vonalat és elindulok Deon szobája felé. A kölyök az ágyán fekszik orra előtt laptoppal, s a hasánál Shabu összegömbölyödve alszik. Miután közelebb lépek, rám mosolyog. Én is elmosolyodom, majd odasétálok hozzá és leülök az ágy szélére, kezem kiveszem a nyakamban lógó vacakból és megsimogatom a mellette fekvő dögöt. Jópofa ez a macska, csípem.

- Mi újság?

- Tőlem kérde? Te nyomtad az ágyat eddig - heccel, miközben félretolja és lecsukja a gépet. - Amúgy semmi különös, telnek a napok és várjuk a csodát. Asame alig jön ki a dolgozószobájából, néha komoly küzdelmet kell vívnom vele, hogy ugyan már egyen egy pár falatot, feküdjön le aludni, úgyszólván az elmúlt időszakot a srácokkal, Shabuval és a kutyákkal töltöttem javarészt, meg edzéssel. Kijelenthetem, hogy tele a hócsukám, de ha szarok rá, akkor Asame lekómál szerintem a székről, vagy megint elfelejti, hogy kell beszélgetni, normális hangon kommunikálni az emberekkel. Köbő, nagyvonalakban, némileg árnyaltan ennyi.

- Azt hittem, szereted a kihívásokat - vágok vissza neki az Asaméval kapcsolatos kijelentésére. - Bocs, kölyök, hogy gondot okozok - mondom végül. - Tulajdonképpen azért is jöttem, hogy megnyugodj, hogy már nem az ágyat igyekszem egyenlővé tenni a padlóval - mosolyodom el. - És persze igyekszem tájékozódni az itteni helyzetről, mert ez a pár nap kiesés bosszant - árulom el neki. - Ryuu ha bent is járt nálam, ugyanúgy mint Bakari, egy árva mukkot nem volt hajlandó közölni.

- A kihívásokat és nem a lehetetlen küldetéseket. Meg amúgy is utálok veszekedni - teszi hozzá morcos képpel, jelezve ezzel is, hogy nem épp az efféle kihívásokat kedveli. Elmosolyodom rajta. - Velem nem lesz szerencséd, én kivontam magam a forgalomból.

- Pedig benned bíztam - sóhajtom színpadiasan. - Amúgy örülök, hogy jártál bent nálam és ne haragudj, hogy nem méltattalak még annyira sem, hogy egy kicsit beszéljünk, de miután Tatsuki lelépett, nem volt kedvem senkivel sem beszélni - vallom be neki. Deonnal tudok beszélni a Tatsuki és köztem lévő kapcsolatáról és nem csak azért, mert érdekli, mi van velünk, hanem azért is, mert valahol ezen a téren is egymás bizalmasai lettünk, amit egy cseppet sem bánok.

- No problem - válaszolja őszintén. - Valahol megértem, mert mióta élesedik a helyzet Asamével, én is inkább előnyben részesítem Shabu és a kutyák társaságát. Őszintén szólva játszom azzal a gondolattal, hogy meglépek innen - vallja be. - Megkattanok bezárva, attól, hogy álló nap dolgozik, ezért hiába élünk egy fedél alatt, hiányzik. Úgy hiányzik, mintha elment volna és az, hogy mégis itt van, az totál kicsinál. Tudom - kezd bele újra egy pár pillanatnyi szünet után -, hogy azért melózik ennyit, hogy mindenkit megvédjen, aki nekem fontos, és továbbra sem a munkától akarom elvonni, nem elsősorban azért vagyok ki, mert nem foglalkozik annyit velem, hanem azért, mert úgy néz ki, mintha kimosták volna főzőmosáson kétszer. Fáradt. Persze azt is kifogásolom, hogy nem törődik velem - teszi hozzá őszintén.

- Nem hiszem, hogy ez lenne a legjobb megoldás, Deon - mondom neki komolyan. - Ha lelépsz innen, te is tudod, hogy Asame finoman szólva sem lesz elragadtatva. Nem hiszem, hogy nem tudsz vele beszélni - nézek rá felvont szemöldökkel. Azért valljuk be, ebben a házban még mindig Deon az, aki a legjobban képes hatni a yakuzára, még ha nem is olyan egyszerű a dolog, mint amilyennek talán tűnik.

- Pont ez a bajom, Shinji, hogy nem tudok veled beszélni.

- Ebben az esetben tényleg nem tudom, mit tehetnél. De az, hogy lelépsz, nem megoldás.

- Nem, de... - áll meg egy pillanatra és látom Deonon, hogy komolyan elgondolkodik. - Ne mondd el senkinek, de... kezdek újra álmodást érezni időnként nap közben. Néha megint nem azt látom, ami van. - Ezekből pedig pontosan tudom, hogy zuhan vissza az álmvilágába, amiből Asame húzta ki. - Szükségem van arra, hogy a valóságban maradjak, erre pedig, ha a helyzetet itt nem tudom megjavítani, az egyetlen megoldás, hogy egy olyan intenzív dolgot csináljak, ami ébren tart. - Megdörzsölöm halántékom és felsóhajtok.

- Nem mondom el, de neked el kéne. Asamének - mondom komolyan. - Ha kell, beszéljek veled én is azokról, amiket megtudtam Tatsukitól, hogy valamelyest felhagyjon azzal, hogy megint a munkába temetkezik, de neked is beszélni kell veled. Erről meg végképp. Fontos vagy neki, ezzel gondolom, tisztában vagy még akkor is, ha néha nem úgy tűnik.

- Nem! - vágja rá komolyan, a fejét is rázva. - Nem kell a szájalombóli velem levés. Ha azért nem dönt úgy, hogy velem lesz, mert hiányzom neki, vagy csak velem akar lenni, akkor ennyi. Ez nem valami kényszer, hanem ez egy kapcsolat, amihez két ember kell. Én nem fogom még burkoltan sem zsarolni azzal, hogy vagy foglalkozik és törődik velem, vagy ez és ez lesz, mert nem akarom magamhoz láncolni. Ez nem így működik, erre nem vagyok hajlandó.

- Most úgy őszintén, Deon, szánt valaha is bármi miatt? - kérdezem komolyan. - Mellesleg nem hiszem, hogy az zsarolás lenne, ha ezt elmondanád neki. Joga van tudni, hogy mi van veled. Nem azt mondtam, hogy menj oda hozzá és közöld vele, hogy te baszd meg, ez és ez van, mert - mondom neki őszintén.

- Össze vagyok zavarodva - ismeri el némi hallgatás után. - Semmi sem tűnik jó ötletnek, mert minden vakvágány, zsákutca. Nem tudom, mit csináljak.

- Épp itt az ideje akkor, hogy megint olyan akaratos kis dög legyél, amilyen lenni tudsz és elé állj. Egyikőtöknek sem jó ez, ami van. Ha a hegy nem megy Mohamedhez... - mondom neki komolyan, ám valaki kopog az ajtón, így felállok eddigi helyemről, s odafordulok. Rövid várakozás után végül Asame lép be a szobába. Mégis jönne az a hegy? Meghajlok előtte.

- Asame-sama - köszöntöm őt még mindig meghajolva.

- Hogy vagy? - néz rám. Tekintete fáradt, de szigorú, mint amilyen mindigis.

- Jól. Engedelmeükkel - indulok meg kifelé, ám mielőtt kilépnék az ajtón és becsuknám azt magam mögött, még hátrapillantok és egy halvány mosollyal Deonra kacsintok.

Asame

Fáradtan rakom le a kezemben lévő papírokat íróasztalomra. Képtelen vagyok már haladni ezekkel a szarokkal és a kölyök is hiányzik. Túlságosan belemerültem a munkába az elmúlt napokban, ettől függetlenül mindig igyekeztem arra időt szakítani, hogy vele lehessenek, ám valami nem tetszik rajta, és ez egyre jobban bosszant. Azt hittem, ha gondja van, már hajlandó nekem beszélni róla, de most egyszerűen nem tudom, mi a fasz van. Nem túrázom most ezen, beszélek vele, mert ez így kurvára nem állapot jelenleg. Magamhoz veszem cigim és mobilomat, majd elindulok Deon szobája felé. Ahogy hallom, nincs egyedül, ezért kivételesen kopogok, s várva egy pár másodpercet végül benyitok hozzá. Meg sem lep, hogy Shinji mellette van. A kölyök többször is felkereste testőrét, míg az az ágyat nyomta és emlékszem, mennyire le volt törve amiatt, hogy nem tudott vele beszélni egy kicsit sem. Shinji meghajol, láthatóan sokkal jobban van, mint eddig és mint akkor, mikor én is jártam nála, ennek pedig tényleg örülök. Kurtán válaszol arra a kérdésemre, hogy érzi magát, majd elnézést kér és távozik. Ha Shinjin nem is, de Deonon látom, hogy elég kemény témáról beszélgettek, így miután a testőr

távozik, letelepszem a kölyök mellé az ágyra, s a mellette lévő dögöt megsimogatom. Azért kíváncsi vagyok, hajlandó-e nyitni a beszélgetést, vagy megint nekem kell szép lassan kihúzni belőle, mert azt látom, hogy valami rohadtul bassza a csőrét, ráadásul velem kapcsolatban. Persze nem is Deon lenne, ha egyből nekiállna csacsogni arról, mi a fasz baja van. Már megszoktam, bár néha ilyenkor inkább felkenném az egyik falra és addig húznám, míg magától nem dalol, de sosem teszem, birka módjára, türelmesen kifaggatom inkább, miközben a fejében lévő hang azt sulykolja belém: Puhány vagy! Remek állapot.

- Mi a gond, csibe? - kérdezem meg tőle őszintén. - Ma még nem voltál nálam.

- Nem értem rá.

- Ennél többről van szó.

- Tényleg? - kérdezi, miközben felnyitja a laptopját. Úgy látom, a kölyök mindenképpen háborút akar értelmes beszélgetés helyett. Felőlem. Odanyúlok a géphez és visszazárva azt arrébb teszem, majd komolyan a kölyökre nézek. Tudom, hogy rohadtul nem hatom meg sem a ridegségemmel, sem azzal, hogy szúrós pillantásokat kap tőlem, de most ezt is leszárom. Ha nem megy normálisan, felőlem végigveszekedhetünk itt pár órát.

- Tényleg - közlöm vele színtelen hangon. - Mi bajod van?

- Tele lett a tököm azzal, hogy nem lehet veled dülőre jutni.

- Miért is? - kérdezem még mindig semleges hangon. Roppant módon érdekelne, miben nem jutott velem dülőre. Dolgoznom kell, ő is tudja, ennek ellenére mindig igyekeztem úgy intézni a dolgokat, hogy ne érezze magát elhanyagolva, mert azt nem akarom. Fontos a meló, de fontosabb Deon. Vagy ez a kölyöknek nem esett még le? Kicsit gáz lenne, ha ezt most így érezné, vagy ezt gondolná. Bár gyanítom, ez a baja.

- Hagyjuk - passzolja a kérdést.

- Nem, nem hagyjuk. Olyan kibaszottul jól ellen tudsz nekem szegülni, most se hátrálj ki a dolgokból! Hallgatlak, Deon! - Ő azonban csak elmosolyodik egy amolyan "nem hiszlek el"-féle mosollyal, majd felvonja szemöldökét, mintha csak azt kérdezné: Ez most komoly? Nem, nem komoly. Unalmas perceimet töltöm azzal, hogy itt ülök az ágyad szélén és ahelyett, hogy épp egymásnak esnének, várom, hogy kiduzzogd magad. Tényleg nem komoly. Nincs jobb hobbim, mint Deont faggatni.

- Mikor néztél utoljára tükörbe? - kérdezi be hanyagul végül.

- Megint ezen lovagolunk? Párszor tisztáztuk, hogy vannak kötelességeim még yakuzaként is, amiket akkor is meg kell csinálnom, ha Tokió a feje tetejére áll. Aláírom, hogy nem tetszik, hogy ennyit dolgozom, de néha muszáj.

- Na ezért mondtam, hogy hagyjuk! - vágja rá dühösen. - Még ha azt kérném, hogy vonulj ki a konyhába, tolj be egy háromfogásost, kávézz meg nyugodtan, vagy hogy aludj tizenkét órát, esetleg ruccanjunk el a városba lazulni, megértem ezt a hisztit, de nem hiszem, hogy teljesíthetetlen, hogy meló közben legalább a minimális mennyiségű kaját edd meg, aludj összefüggően legalább négy órát!

- Tisztában vagy vele, hogy enni amúgy sem eszem sokat és rendszeresen sem nagyon. Elismerem, hogy ebben igazad van - mondom neki komolyan. - De nem tudom, merre jársz éjszakánként, vagy kinek az ágyában, mert nekem eddig úgy tűnt, mellettem. Hajnal kettőtől hétig bezárólag testvérek között is van öt óra, még ha többször is megébredek arra, hogy nyugtalanul alszol mellettem - közlöm vele minden bántó szándék nélkül, mire Deon vér vörös lesz és megsértődik. Haladunk. Rükvercben.

- Jó, legyen igazad - mordul. Szabadulni akar, még Shabutól is elhúzódik, hogy hasra fekhessen, aztán körbeöleli a fejét, hogy ne látszódjon az arca, a fülein azonban még így is látom, hogy vörösek. Elmosolyodom, majd fölé mászom és egészen közel hajlok hozzá. Imádom, amikor ilyen.

- Ne menekülj - kérem őt szelíden.

- Utálok veszekedni - mondja már egyáltalán nem úgy, ahogy korábban beszélt velem. - Nem hiszem el, hogy ennyi munka van... hogy nem lehet mellette normálisan élni... hogy mindent neked kell csinálnod...

- Nem kell mindent nekem csinálnom, de sok mindent igen, csibe - mondom neki komolyan, csókot nyomva fejére. - De igazad van - ismerem el. Talán kicsit tényleg túlzásba vittem azért az elmúlt napokban attól függetlenül, hogy igyekeztem azért vele is foglalkozni. -, ne haragudj - kérem őt újabb csókot lehelve most nyakára, amitől nagyon finoman végighullámzik a teste alattam.

- De haragszom - mormolja.

- Nagyon? - kérdezem elmosolyodva, még egy csók kíséretében, s kezem becsúsztatom pólója alá. Ahogy egyre mélyebbre nyúlok be ruhája alá, úgy lesz egyre libabőrösebb Deon is, s megremegeve szusszan egyet.

- Ühüm.

- Akkor nincs más választásom - suttogom fülébe és átfordítom őt magam alatt, majd hosszan megcsókolom, miközben tovább cirógatom bőrét. Deon arca még mindig vörös, de hagyja, hogy megcsókoljam, s viszonozza is azt. Tovább cirógatom bőrét pólója alatt. Érzem rajta, hogy vágyik arra,

hogy törődjek vele, én pedig megadok neki mindent, amit szeretne. Tovább csókolom őt épp csak annyira megállva, hogy mindketten levegőhöz jussunk, majd kezem pólója alól kihúзва arcára simítom. Deon ártatlan szemekkel néz rám, mire elmosolyodom, s kezem újra mellkasára simítva nyomok csókot először homlokára, majd orrára és végül ajkaira ismét. Erre a szívéhez fogja kezem, szemeiben pedig látom, hogy sikerült, még ha akaratomon kívül is, de fájdalmat okozni neki. Nem akartam őt bántani. Sosem akarom sem fizikailag, sem lelkileg. Újabb apró csókot kap ajkaira, pillantása pedig olyan, mintha azt szeretné, hogy begyógyítsam a szívéen ejtett sebeket. Kérnie sem kéne, mert nem akartam ezt tenni vele, így kezemet kezével együtt arrébb húzom, s most szívére lehelek forró csókot, hosszan, ám mikor mellé feküdnék, nem enged el, visszahúz magára, majd nyakam átkarolva puha csókot nyom ajkaimra. Gyengéden, forrón csókolom meg őt, kezem ismét besiklik felsője alá és gyengéden cirógat végig mellkasán. Zavar a rajta lévő ruhamennyiség, így kicsit elhúzódva tőle szabadítom meg pólójától, majd visszahajolva hozzá tovább folytatom a bőrével való játszadózást.

Lassan járom be ajkaimmal és nyelvemmel egész felsőtestét, miközben továbbra is gyengéden cirógatom őt. Szeretem ezt a kölyköt és nem akarom megbántani még véletlenül sem többet, de ezek elkerülhetetlenek, úgy érzem. Míg nyelvemmel mellkasát járom be, kezem lesiklik nadrágjára, s elkezd kioldani a derekán lévő övet, majd lassan azt is lejjebb tornázom testén, mígnem attól és alsójától is megszabadítom Deont. Visszahajolok hozzá újabb szerelmes csókra, kezem pedig végigsimít combján, elhaladva farka mellett úgy, hogy épp csak megérintsem őt. Ismét megremeg újabb mosolyt váltva ki belőlem. Meg akarom őt örjíteni, mielőtt bármit tennék vele és úgy érzem, ez szép lassan sikerül is.

Elindulok testén lefelé. Falom és csókolom bőrét szüntelen, miközben farkára fonom ujjaim és lassan kényeztetni kezdem őt. Shabu először kíváncsian mászik Deon mellé, ám mikor a kölyköt ajkaim közé fogadom és ő felnyög, a macska jobbnak látja menekülőre fogni. Nem is baj, nem való ez egy gyereknek. Lassan kényeztetem Deont, s egyik ujjamat benyálazva hatolok belé, hogy így is ingereljem. Felpillantok rá, imádom a látványt, amit nyújt, s azt, ahogy egyre jobban élvezi és veszti el a fejét. Nem bírom tovább. Minden olyan szándékom, hogy így elégítem ki, azonnal semmivé foszlik, mikor a kölyök hangosabban nyög fel, így abbahagyok mindent, amit eddig műveltem vele, majd megszabadulok ruháimtól, s visszahelyezkedve lába közé igazítom magam bejáratához és belé nyomulok lassan, kezemmel segítve, miközben megtámaszkodva mellette szenvedélyesen megcsókolom. Hagyok neki időt arra, hogy megszokjon magában, s végül lassan, örjítő tempóban mozogni kezdek benne.

Szeretkezünk.

Zihálva ölel magához, s én sem akarok eltávolodni tőle még. Úgy támaszkodom, hogy ne nyomjam össze, miközben pihegve hol vállát, hol nyakát borítom be apró csókokkal, továbbra is gyengéden kényeztetve, szeretve.

Deon

Öröm lesz úrrá rajtam, mikor meglátom, hogy Shinji hív. Úgy tűnik, nem kell rátörnöm az ajtót és közölnöm vele, hogy szerintem már elég jól van, ezért most kap öt percet összerendezni magát menetkészsre, hogy elvihessen shoppingolni, majd levezetőnek becsapni egy forrócsokit. Méghozzá kötelező jelleggel. Komolyan elgondolkodtam ezen, de így, hogy ő maga keres meg engem, feldob és megnyugtat. Jó látni Shint, azonnal mosolyba szalad a szám, minden gondom elfelejtem és a laptopot is hamar félreteszem, mert csak rá akarok figyelni. Persze attól majdnem a szívem is megállt, hogy lőtt vállú kezével simogatja meg Shabut, de tudom, hogy nem kell féltennem, nem olyan eszetlen, mint én tudok lenni. Mesélek neki egy keveset, mert feltételezem, hogy nem szívesen beszélne az átélt napokról, de érzem, hogy nem sikerül függetlenítenem magam az érzéseimtől, hogy a feszültség kiütközik és Shinji beszólása is majdnem olaj csupán a tűzre. Nem akarom elijeszteni, nem akarok goromba lenni vele, egyszerűen csak nem bírom ezt a helyzetet, ami kialakult kettőnk közt Asaméval.

Megértem a testőrt, minél jobban elmérgesedik bennem a helyzet a yakuzámmal kapcsolatban, annál kevésbé igénylem én is a társaságot. Persze jó Kazuval, Yoruval és Jeremyvel lenni, a problémáink azonban kihatnak minden pillanatban rám és érzem, hogy már kezdek nagyon gázul viselkedni. A macska jelenléte megnyugtat, végighallgatja a panaszaimat, aranyosan hozzám dörgölőzik, mikor sírok, hogy így vigasztaljon meg, és még a kutyák is lenyalják a könnyeimet, ha a lelkességükről valami olyasmire asszociálok, ami megríkat. Ez a srácokkal nincs így, mert lepasszolnak, kiokosítanak, vagy tanácsokkal látnak el, pedig nem hiszem, hogy bármire szükségem lenne egy együttérző ölelésen kívül. Asaméra, azon viszont ők nem tudnak segíteni.

Szeretnék lelécelni innen, mert szétfeszít a bánat, s hogy Shinjit ne érje meglepetésként, ha egyszer eltűnök, inkább tájékoztatom erről. Nem akarok kicseszni vele, azért se zsebelt be jó pontokat, mikor leráztam őt, hogy Luxhoz menjek, ráadásul még ő is holt ideg volt miattam. Erről legalább tudni fog, noha nem szándékozom magammal vinni, az ő feladata az lesz, hogy nyugton tartsa Tatsukit és gondozza Shabut. Azt is megmondom neki, mert tudnia kell, nem árt, ha figyel is rám, hogy elkezdtem visszazuhanni az álmvilágomba, mert már annyira fáj ez a helyet Asaméval, hogy ösztönösen menekülök vissza oda. Fáj, mert hazudok neki, amikor ordítani, sírni és csapkodni lenne kedvem, a szemére vetni, hogy úgy érzem magam, mintha csak a kedvenc szajhája lennék, aki érje be annyival, hogy időnként megkeféli, vagy beül vele mozizni, amikor már nem bírja tovább az állandó hajtást. Fáj, mert nem tudok neki elmondani dolgokat, ezért úgy teszek, mintha minden oké lenne és ezzel is

hazudok neki. És én utálok hazudni neki. A belső körnek nehéz, Asamének a legnehezebb, másoknak viszont gátlástalanul behazudok a fejébe, az nem is érdekel.

Shinji szerint beszélnem kéne a yakuzámmal, de nem bírok. Ez is dühít és fáj. Félek, hogy visszakerülök oda, amiből Asame kihúzott, azonban ha nincs ideje rám, rohadtul mindegy, tud-e róla. Illetve nem, mert nem akarom, hogy csak azért legyen velem, nehogy újra elnyeljenek az álmok. A szeretetére, törődésére, figyelmére van szükségem, ezeket azonban önzetlenül kell adni, egyébként semmit sem érnek. Ezt próbálok megérteni testőrömmel is, de végül úgy fordítja a beszélgetést, hogy megdőlök a saját elhatározásaim terén. Fain... Igen, Asamének joga van tudni, hogy mi van velem, de... de olyan sok minden gyűlt már össze bennem, amit be kéne neki vallanom, hogy ha azt mind a nyakába zúdítanám, valszeg úgy érezné, mintha a legnagyobb tenger vizét zuttyantották volna rá. Ezt nem akarom. Egyébként sem tudok már beszélni néhány dologról, mert amikor megpróbáltam a srácokkal, sikeresen beoltottak, Asamével meg amúgy is voltak tabutémák.

Megeredne talán a nyelvem, a yakuzám azonban jól elcseszi az egészet azzal, hogy megjelenik. Shinji üdvözli őt, tömören válaszol a kérdésére, aztán magunkra hagy. Biztos vagyok benne, hogy azért, hogy meg tudjuk Asamével beszélni a problémáinkat, főleg ha már a nagyságos úr hajlandó volt felkeresni. Mégis dühössé tesz, mert pont most, amikor rohadtul nem hiányzott. Jó, ez túlzás, de akkor is alkalmatlan volt a pillanat és simán megérdemelte volna, hogy kidobjam, csak hogy érezze a törődést, meg a „nem érek rá”-féle visszautasítás okozta keserű ízt a szájában. Mindegy, Shin már eldöntötte ezt a szitut, úgyhogy kelletlenül eltűröm, hogy Asame helyet foglaljon az ágyon és féltékenységgel a szívemben pillantok a kezére, miközben megsimogatja Shabut. Aztán kezdődik megint a szokásos kör a „mi bajom”-kérdéssel, csak most vissza tudok vágni és mégis megkaphatja azt, hogy milyen szar, amikor a másik nem ér rád. Elegendem lett abból, hogy kuncsorgok a figyelméért, nem bírom tovább. Egész eddig még a morzsáknak is tudtam örülni, bármit megtettem, csakhogy velem legyen, de ennek vége, betelt a pohár, a végtelenségig ezt nem lehet csinálni.

Dühít, hogy lecsukja a laposomat, s félreteresi, pimaszságból vissza kéne venni, azonban a hideg hang és a szúrós pillantások, amiket bezsebelek, sokkal jobban izgatnak, mint a képszerűsítés. Arra ráérek, Asame meg ritkán hajlandó veszekedni velem. Feszítem még a húrt a biztos siker érdekében, megpróbálok kihúzni magam a kérdése alól is, de azzal, amit mond, mosolyt csal az arcomra. Elbuktam, mégis tovább folytatom a hadjáratot. Nem azt a veszekedést érem el, amitől jobban érezném magam, mindig csak dühösebb leszek attól, hogy neki kell mindenben igaza lennie, hogy kioktat, mintha egy hülyegyerek lennék és még be is olt, mint a franc. Elvörösödöm, és mivel meglehetősen szégyellem, hogy én is tehetek arról, hogy ennyire fáradt, mert nem hagyom aludni, hasra vágom magam és inkább eltakarom égő képem. Valószínűleg Asame érzékeli, hogy gondjaim vannak, azért is van most itt, azzal pedig, hogy fölém magasodik, eldől a csata. Képtelen vagyok tovább harcolni, noha megint nem adtam bele szinte semennyit sem. Láz önt el ettől a helyzettől, kívánom, hogy simogasson,

csókoljon, ugyanakkor a sírás kerülget, annyira fáj, hogy vesztettem, hiszen megint meg fogom adni magam, még hozzá anélkül, hogy igazából eljutnánk a problémáig.

Kiráz a hideg és végiggördül rajtam a nyakamra intézett csóktól. Akarom, hogy folytassa, igen, pontosan azt, amit tesz, hogy benyúl a pólóm alá és végigsimít a testemen. Nagyon élvezem ezt így és minden vágyam ebben a helyzetben maradni, alatta, háttal lenni neki, finoman hozzásimulva, mozdulatlanul, Asame azonban szembe fordít magával. Már meg sem próbálom arra kérni, hogy engedjen úgy maradni, inkább elfogadom az akaratát. Mostanában mindig azt teszem, amit akar, ő pedig megpróbálja kitalálni, én mire vágyom. Úgy érzem, volt köztünk valamiféle fesztelenség, vagy legalábbis a gátlásaim nem voltak olyan súlyosak, hogy ne tehessen meg velem akármit. Ennek megfelelően felkent a falra, lefogott, húzott, kínozta, amit imádtam. Nehezen ment bele, mert féltett, de mióta elétérdeltem, hogy kielégíthessem, mintha feszülés lenne közöttünk. Nem tudom, jól érzem-e, hogy nem mer megint akárhogy hozzám érni, de most nem azért, mert engem félt, hanem mert kínosan ügyel arra, hogy a kettőnk közti egyenlőséget képviselje az együttléteink. Mintha Asame nem értené meg, hogy semmivel sem érzem magam alacsonyabban hozzá képest, vagy kevésbé megbecsültnek, ha ezt vagy azt teszi, illetve tenné meg velem.

Csókol és simogat, ahogy vágytam rá. Hagyom. Kínálnám a testem, de nem megy, megérinteném Asamét, de nincs erőm hozzá. Vágyom a szeretetére, a figyelmére, a törődésére. Vágyom arra is, hogy játsszon velem egy kicsit és én is akármit megtehessek vele. Nem csinálnék olyat, amiről tudom, hogy nem akarja, ahogy eddig se csináltam sosem. Fáj, hogy az a feszülés közöttünk van, mert olyan, mintha azt mondanánk egymásnak "bízom benned, de...", "szeretlek, ha...", "hiszek neked, amíg...". Vagy ezt ő nem érzi? Fogalmam sincs, valami elvakít... mintha már nem látnám olyan tisztában a szemeiben, hogy szerelmes belém. Pedig szeret, abban biztos vagyok, csak valahogy... más ez az egész. Csorbult? Én ugyanúgy rajongok érte, imádom őt, tisztelem és megveszek érte. Bolond lennék mindezért? Annyira nem jövök tisztába kérdésekkel...

A szívemhez fogom a kezét, mikor mellkasomra csúszik a tenyere. Igen, cseszd meg, érted dobog! Mindenben és mindenhogy a tiéd vagyok, hozzád tartozom! Fáj, ha félredobsz, ha visszautasítasz, és ha nem kellek mindenestől. Úgy érzem, ezért most bocsánatot kér, de hogy csak ennyi legyen, azt nem akarom, ezért nem hagyom, hogy eltávolodjon tőlem. Passzív szerepre vágyom, még hozzá olyanra, akit most nagyon szeretnek és elkényeztetnek. Ha úgy nem lehet, ahogy a legjobban vágyom most, akkor legyen olyan a folytatás, mint amikor először szeretkeztünk: gyengéd, lassú, amely alatt fokozatosan kerül le rólam a ruha és jár át a kék. Nem bírok mozdulni. Olyan, mintha attól tartanék, hogy ha megteszem, vége szakad, nem lesz ennyire jó utána. Tisztában vagyok velem, hogy ez totális hülyeség, mégsem simítok végig a yakuzámon. Évezem a játékát, akarom azt a lassú megőrzítést, amit alkalmaz és Shabu is pont akkor gondolja meg azt, hogy most hozzám bújjon, mikor már ott tartok, hogy lelökjem az ágyról. Szeretem ezt a macskát, de nem akarom, hogy beleüsse a nedves kis orrát a

szeretkezésünkbe. Valószínűleg a cicvarekot ijeszti a nyögdecselésem, nem tudja hova tenni magában, de nem baj, nem is kell.

A fellegek felett érzem magam. Elmondhatatlanul imádom, amikor Asame úgy elégít ki, hogy miközben leszop, meg is ujjaz. Ez valahogy a gyengémé vált és teljesen ellazulva, majdnem folyva a gyönyörűségtől élvezem, míg abba nem hagyja. Azt hiszem, nem bír tovább küzdeni a vágyai ellen, magáévá akar tenni. Felnyitom a szemeim és kicsit lihegve figyelem, ahogy levetkőzik, s sóvárogva várom, hogy valamilyen módon, akárhogy, de folytassa a kielégítésem. Én is csinálhatnám, ám nem akarom, órá vágyom. Hagyom, hogy belém tolja a farkát. Hagyom, hogy megdugva engem tegyen boldoggá. Hagyom, mert bármivel beérem, amit velem képes és akar tenni. Tenyerem a combjára és karjára simítom, egy pillanatig nézem őt, azt az arcot, amit vág engem figyelve, érezve azt, amit a bennem-lét jelent a számára, aztán nem tudom tovább bámulni, a szemeim lecsukódnak és átadom magam neki.

191.

Shinji

Valamivel több, mint két óra múlva kopogást hallok szobám ajtaján. Yoshimit tehát tényleg érdekli a dolog, ami halvány mosolyt csal arcomra. Mielőtt behívhatnám, előveszem fegyverem, majd az ajtóhoz megyek és egy halk, messziről ható gyerével invitálom beljebb. Az ajtó nyílni kezd, ám egyelőre nem mozdulok rejtekemből. Belép és szétnéz engem keresve szemével. Hangtalanul lépek mögé és rászégezem a fegyvert. Első leckének tökéletes. Én is hibáztam, mikor azt hittem, megnyugodhatok, mert támadóm nem rontott nekem elsőre, a ház biztonsága azonban nem mindig jelent tényleges biztonságot. Ezt még Tatsuki kapcsán sikerült megtanulnom, mikor első alkalommal rontott nekem itt a házban és berángatva a neki kijelölt szobába kefélt meg.

Meglepetten fordul meg és néz rám. Lövése sincs, mi a fene folyik éppen, ugyanakkor nem fél, ami jó, de édeskevés. Leengedem fegyverem. Hazudnék, ha azt mondanám, nem vártam többet, hiszen testőr. De, többet vártam tőle.

- Minimum négyszer löhettelek volna le - közlöm vele ridegen, keményen. Újabb csodálkozó pillantással válaszol, süt belőle, hogy nem érti, miért tettem ezt vele most. Majd megérti, remélem. - Azért, mert a ház biztonságos, nem jelenti azt, hogy ténylegesen is biztonságban vagy. Az alvilágban sosem lehetsz biztos abban, hogy azért, mert látszólag egyedül vagy, ez ténylegesen is így van. Egy profi vadász kivárja a megfelelő alkalmat, hogy támadjon. Megvárja, míg a figyelmed alább hagy, míg azt hiszed, biztonságban vagy, csak mert nem rontott neked elsőre - ülök le az ágyra és gyújtok rá, miközben intek fejemmel Yoshinak, hogy helyezze magát kényelembe.

- Az első lecke - foglal helyet mellettem. - Igazad van, marhára nem számítottam arra, hogy itt bárki vagy bármi veszélyt jelenthetne, mert itt bennem van, hogy biztonságban vagyunk. Ez pedig önbizalmat és figyelmetlenséget eredményez.

- Az önbizalom nem feltétlen hátrány, ám a figyelmetlenség egyelő a halálos ítélettel. Egy alvilági nem fog szarozni egy percig sem, az első alkalmat megragadva fog neked rontani és kinyírni - közlöm vele egyszerűen. - Most pedig, ha van kérdésed, tedd fel őket. Ezért hívtalak ide.

- Van. Először is mit kell majd tennem, vagy mi fog megváltozni?

- Egyelőre, ha mennem kell valahova, jössz velem, amint pedig helyre jön a vállam, komolyabban is képezni foglak, hogyan szállj szembe egy mindenre elszánt alvilágival.

- Rendben, értem. És ebbe a főnök is bele fog egyezni? Gondolom, őt nem fogjátok kihagyni.

- Emiatt ne fájjon a fejed - kérem őt komolyan. Asame és Tatsuki kapcsolata ilyen szempontból már rég stabil lábakon áll, kölcsönösen segítik egymást attól függetlenül, hogy milyen érdekekről van szó, még ha ezt egyikük se vallja be sem magának, sem pedig a másinak.

- Tehát ebből gond nem lehet. - Bólint, majd megint elgondolkodik. - Mi lesz a pontos feladatod melletted?

- Védni. - Nem mintha ez nem menne magamtól is, de Tatsuki ragaszkodik ahhoz, hogy legyen mellettem még valaki, én pedig nem ellenkezem ezen akaratával. Nem vagyok jártas az alvilágban olyan mélységig, mint ő, így az ehhez fűződő döntései számomra megkérdőjelezhetetlenek.

- Gondoltam, hogy nem társalkodónőnek - mondja komolyan. - Tekintsem úgy, mintha a te testőröd lennék? Természetesen a tanítás mellett.

- Annak tekinted, aminek akarod. Tökéletesen megvagyok egyedül, ahogy eddig is megvoltam, ám nem véletlen kérték, hogy vegyek magam mellé valakit, nekem pedig nem áll szándékomban ellenszegülni ennek a kérésnek. Van közöm az alvilághoz, ám nem vagyok jártas benne olyan mélységig, mint Tatsuki vagy akár Bakari maga, így ezekben a kérdésekben számomra az ő szavuk és kérésük megkérdőjelezhetetlen.

- Remek együttműködés lesz, ha csak kényszerből veszel magad mellé - mondja ki kerek-perec, amit gondol. - Ennek ellenére benne vagyok, érdekel, mi sül ki ebből és lesz lehetőségem fejlődni valami olyan irányba, ahova sosem hittem volna.

- Mióta idekerültem, egyedül dolgozom - jelentem ki, hogy megértse a dolgot. Kényszer? Valahol az, de azt is tudnia kell, hogy ehhez nekem idő kell, míg megszokom, hogy nem egyedül fogok járkalni,

hogy nem úgy intézkedem, ahogy eddig tettem, mert mellettem lesz. Hánytorgathatnám én is, hogy ők sem adtak arra lehetőséget, hogy esetleg beilleszkedjek közéjük, mert miután Ryuu magához vett, úgy bántak velem, mintha idegen lennék, de minek? Ettől még nem lesz semmi sem másképp, neki pedig nem mellettem kell majd helytállnia, ha felkészült, hanem Jeremy mellett, az ő kutyájaként.

- Tudom, de ez változhat, nem? Oké, nem voltunk veled sosem igazán barátságosak, erre nincs kifogás, aztán meg mire összeszedtük a bátorságunkat, feljebb kerültél, effektíve a főnökünk lettél, így pedig nem tudtuk, mi legyen - vallja be. - Ennek ellenére én például mindig meg akartalak ismerni, pont azért, mert olyan magadnak való voltál. Szóval mi lenne, ha nem csak kényszer lenne, hanem akkor kicsit nyitnánk is?

- Roppant félelmetes lehet egy huszonéves kölyök - jegyzem meg halvány mosollyal és megkínálom cigivel, miközben magam is ismét rágyújtok. - Mint mondtam, azért hívtalak ide, hogy kérdezz, hát tedd meg!

- Én is a huszonéves kölykök közé sorolom magam. Nem a félelmetességgel volt a gond, nem is tudom, inkább arról, amit a szemedben láttam, hogy talán nem is akarod, hogy nyissunk feléd - mondja csendesesen, miközben rágyújt. - Rendben. Akkor mégis hogy lehet közöd az alvilághoz?

- Egy tény, hogy sosem voltam az a barátkozós fajta - árulom el neki. - De embert még nem ettem azért, mert megpróbált megismerni - vonom meg vállam. - Suhancként kerültem vele kapcsolatba, tizenhat évesen, az egyik legjobb barátom kapcsán. Rengeteget lógtunk együtt, megcsináltuk a magunk hülyeségét. Az egyik ilyen alkalommal pont rossz emberrel basztunk ki. Meglett az ára. Maot, mert így hívták a srácot, elkapta az egyik alvilági nagykutya, akitől több kiló heroint sikerült meglovasítani és a szemem láttára végezte ki. Két évvel később bosszút álltam érte és megöltem a fickót - foglalom össze röviden, mi közöm van az alvilághoz, ezzel elárulva azt is, miért vadásznak rám.

- Már értem, miért voltál visszahúzódó - mondja komolyan, ebbe sűrítve a megértését. Nem tudja, vagy nem akarja ennél jobban kifejezni a megértését, nem tudom, de annak mindenképpen örülök, hogy nem kezd el sajnálkozni. Nincs szükségem rá amúgy sem, hat éve élek ezzel, bujkálok, játszom úgy, hogy ne tűnjek fel Kitamurának. Jól ment eddig, ám mint tudjuk, semmi sem tart örökké, Kitamura pedig volt annyira makacs, hogy ennyi év elteltével se tegyen le arról, hogy előkerít és kinyír. - Tehát emiatt akarnak elkapni. Gondolom, a fickó rokona, utóda vagy szeretője, igaz?

- Kitamura Kitaro öccse, utóda és leghűségesebb vérebe volt. Hat éve vadászik rám, most pedig, hogy a nyomomra akadt, kurvára nem fogja érdekelni, kivel kell megküzdenie azért, hogy engem holtan lásson. Az pedig csak hab a tortán, hogy Tatsuki engem véd. Kitaro legnagyobb vetélytársa volt, s az öccsével sincs másképp a helyzet, így Kitamura kurva sokat nyerne a dologgal, ha sikerülne neki végrehajtania a tervét.

- Uh, ez kemény. Már értem, miért akar valakit melléd Tatsuki, mert nem hiszem, hogy Bakari adta volna a tanácsot - mosolyodik el halványan. - Shinji, szívesen leszek melletted, de csak akkor, ha nem csak azért csinálod, hogy megfelelj neki. Akkor is maradok, ha csak ez az indok, de jobb' szeretném, ha nem így lenne.

- Nincs bennem megfelelési kényszer. Nem azért teszek meg valamit, amit mond, mert bizonyítani akarok neki, ugyanúgy szembeszállok az akarata ellen, ahogy másé ellen is kiállok, ha szerintem az nem célravezető, helytálló vagy logikus. Makacs vagyok és büszke, de be tudom látni, ha a másiknak igaza van. Ahogy azt is, ha hibázom.

- Értem - mosolyodik el. - De nem így gondoltam a dolgot. Van is mire büszkének lenned, ahogy a makacsság sem rossz tulajdonság, már tapasztaltuk, hogy ez jellemez téged. Rendben van, akkor vágjunk bele ebbe, meg akarom tenni és melletted jobbá válhatok. Jeremy tudni fogja?

- Ha tőlem nem is, Tatsukitól mindenképpen. Az én meglátásom az, hogy célravezetőbb, ha egyelőre ezt nem kötjük a kölyök orrára. Jeremy még nem tudja kezelni a helyzetet, egyelőre túlságosan az érzelmei irányítják, ami az alvilágban ugyancsak hátrány.

- Egyetérték veled - mondja komolyan. - Fel fog neki tűnni a dolog, de jobb neki, amíg nem tud mindent. Egyelőre lelkileg marha instabil, és bár kezd kijönni belőle, de meg-megborul időnként, szóval mindent tuti nem kéne neki elmondani.

- Ha feltűnik neki, akkor az azt jelenti, nem tudtad külön választani a kettőt. Légy hű kutyája, légy a szeretője, de mindig tudd, mikor melyik vagy!

- Értem - gondolkodik el a dolgokon. - Képes vagyok elválasztani ezt a kettőt, azt hiszem. Ellenben azt biztos észre fogja venni, hogy többet leszek melletted, és kísérlek.

- És? Mindenre van megfelelő válasz. Mellettem vagy, mert mellém rendelték. Ez azok után, hogy megtámadtak, nem több egy egyszerű és logikus lépésnél.

- Valszeg felmerül majd benne a kérdés, mért pont én, pláne, hogy beismerte nekem, hogy egyelőre fogalma sincs, mit érez irántam, vagy irántad. Gondolom, ezzel nem mondtam neked újat, nem vagy te sem vak. Ezt nehezen fogom kimagyarázni.

- Azt már neked kell megoldani, hogy mivel magyarázod. Nem, nem vagyok vak, de a kölyök a tűzzel játszik. Esélye sincs nálam.

- Meg fogom oldani, majd kitalálok valamit. Valahogy sejtettem, hogy nincs esélye nálad, elég valószínű volt és szerintem ő is tudja. Idővel meg fog változni a dolog, csak elég türelmesnek kell

lennem, legalábbis remélem. De majd még beszélek vele erről, bár azt hiszem, azért hallgat, mert engem nem akar megbántani. Mindegy, ez legyen az én bajom - mosolyodik el.

- Miből gondolod, hogy ha úgy adódna, nem is lenne esélye? - kérdezem meg tőle, mert ezzel most kíváncsivá tett. Attól függetlenül, hogy Jeremy még csak nem is az esetem és Tatsuki mellett nem keféltém még félre, és nem is tervezem ezt.

- Mert ha érdekelné, lett volna lehetőséged megtenni, mégsem tetted. Meg mert ahogy Tatsukit őrizted, abból azért sok minden kiderül. Ennek ellenére nem érzem, hogy féltékenynek kéne lennem, ez csak olyan megérzésféle, de így gondolom - mondja őszintén.

- Egy döntés lenne csak, hogy megdugom vagy sem Jeremyt - mondom neki komolyan -, Tatsukival pedig nem kötöttük egymást a hűség láncára - árulom el ezt is, attól függetlenül persze, hogy egyikünk sem kefélt félre egy ideje. Tatsukinak Jeremy volt talán az egyetlen, akit megdugott, mióta együtt vagyunk, bár ebben nem vagyok biztos, de nem is érdekel. Amíg én vagyok az, akihez visszatér, hogy az elveivel ellentétben többször is megdugjon, addig rohadtul nem izgat, ha néha mást is megkefél.

- Tisztában vagyok vele, sőt, azzal is, hogy nem mondana neked nemet. Ennek ellenére nyugodt vagyok ezzel kapcsolatban. Nem tudom, miért. Azt is beismerte, hogy lefeküdt Tatsukival - Nekem a lefekvésről kicsit más jut eszembe, mint ezek szerint neki. -, pedig marhára nem vártam el. A részleteket szerencsére kihagyta, mindegy. A lényeg az, hogy ha te is azt mondd, hogy nincs esélye nálad, akkor nincs gond. Meg nem tudom, csak szeretném hinni, hogy majd egyszer csak engem fog viszont szeretni. Nem tudom őt elítélni azért, mert máshoz is vonzódik. Majd elmúlik, vagy tesz valamit, ami elindítja valamilyen irányba. Egyébként miért nem dugod meg, ha tudod, hogy megtehetné? - kérdez be, ezzel pedig elégedett mosolyt csal arcomra. Ügyes.

- Jeremy nem az esetem - jelentem ki komolyan.

- Ez nem sokat magyaráz, ugyanis egy éjszakára ez nagyjából mindegy is - mondja meg komolyan a véleményét -, szóval ne akard nekem bemesélni, hogy ez az egyetlen ok. - Kírtartó.

- Gondolom, nem dicsekedett el azzal a kölyök, hogy Tatsuki a szemem láttára kefélt meg, és tőlem még annyi reakciót sem kapott, hogy egyszerűen kibasszam őt esetleg a szalonból, miután végeztek. Mindezek ellenére megvan a magam oka, hogy miért nem érdekel Jeremy, de ez nem tartozik senkire különösebben - zárom le ennyivel a dolgot. Senkinek nincs ahhoz köze, hogy bár nem fogadtam hűséget annak a marharépának, eszembe se jut félrekefélni mellette. Még akkor sem, ha napokig vagy hetekig nélkülözöm kell őt. Igen, fontos számomra a tetoválómester, és azok az olyan apró gesztusok, mint a kapott lakáskulcs, nekem számítanak annyit, hogy ne dugjak félre.

- Nem, erre már nem tértünk ki - mondja csendesen, majd elszívja az utolsó slukkot és elnyomja a cigit.
- Elfogadom, hogy nem árulod el és megértettem a helyzetet. Nekem végülis így jobb, nem? -

mosolyodik el. - A többit majd megoldom én. Mit tennél, ha bepróbálkozna? Ezt még szeretném tudni, aztán más témát is feszegetnék még.

- Abban az esetben, ha egyszer lenne annyi bátorsága, hogy bepróbálkozik, rövid úton zárnam le vele a dolgot. Fejre is állhat a kölyök felőlem, megdugni akkor sem fogom, maximum azt éri el, hogy felbassza az agyam, ami a kisebb gond. A nagyobb, ha ezzel Tatsukiét is.

- Bántaná? - kérdezi meg komolyan. - Azt hiszem, látszik, hogy nekem ő a gyenge pont - vakarja meg a tarkóját.

- Nem dicsérné meg. Tatsuki védi azt, ami az övé - zárom ennyivel a dolgot. - Ezt vagy megtanulod elrejtetni, vagy akár hagyhatjuk is az egészet a fenébe. Ha látják rajtad, hogy nem csak egy kutya vagy, aki ugrik a gazdi parancsára, akkor a kör bezárul. Fel fognak használni ellene és vicaverza.

- Meg fogom tanulni, csak ez még nekem is új helyzet. De képes leszek elválasztani a kettőt - fejezi be most már ő is. - Mire kell számítanom az alvilágban? Ugyanis a tudásom nulla ezen a téren, illetve már lehet, hogy egy kicsit több, de az is zavaros.

- Egy alvilági számára az élet semmit nem jelent, ezért nem fogják feladni egy percig sem a küzdelmet ellened. A halál ott kegy, melyet nem osztogatnak csak úgy. És a legnagyobb lecke, amit onnan kaphat az ember, ha valaki olyat kell megölnöd, aki fontos a számodra - mondom komolyan, s ahogy eszembe jut a Tatsukival való beszélgetésünk, egy pillanatra megállok és kibámulok az ablakon. - Ezért is lényeges, hogy a Jeremy és köztéd lévő kapcsolatnak nyoma se legyen, mert ez a legnagyobb fegyver, amit a kölyök ellen fel tudnak és fel is fognak használni, ha egyszer úgy adódik. Nagyon ritka az, hogy valamelyiküknél pisztoly legyen, sokkal jobban szeretik az olyan tárgyakat használni, mint a dobócsillagok vagy a senbon. A ruháik kész fegyvertár, ezért is fontos, hogy ha sikerül elkapnod egy alvilágit, a lehető legalaposabban megkötd, hogy moccanni se bírjon, és meztelenre vetköztesd - magyarázom komolyan.

- Értem. Tehát ha elkapnak, nem az lenne a legrosszabb, hogy megölnék. Ennek értelmében, gondolom, az alvilágiak, ha úgy adódik, magukkal próbálnak végezni, vagy nem? - Elgondolkodik. - Ezek a fegyverek aljasak... Nem okoznak igazán nagy sebet, csak a mozgástól, meneküléstől fosztanak meg. Sok mindent tanultam használni, de ebben nem vagyok valami jó - vallja be. - Gondolom, ezt is még csiszolni kell. Mit jelent az, hogy egy számomra fontosat kell megölnöm? Úgy értem, az ellenségeim kényszerítenek rá, vagy pedig... - hagyja félbe a mondatot, mert nem tudja befejezni a kérdést jól.

- Ha egy alvilági nem tud szabadulni, inkább végez magával, mintsem hagyja, hogy megkínózzák bármilyen információ érdekében - osztom meg vele, majd a félbehagyott kérdésre is igyekszem válaszolni neki. Ezekre talán Bakari jobban tudna felelni, hiszen ő alvilági kutya, ám egyelőre amennyit tudok, elmondok a srácnak. Aztán ha úgy adódik, és ahogy Tatsuki is mondta, majd kikupáljuk. - Erről én nem tudok neked beszélni, én sem vagyok jártas az alvilági dolgokban. Tudok

egyét s mást, de az én tudásom is véges. Viszont te nem alvilági leszel, nem ez a cél. Az alvilágban a kutya választ magának gazdát, s miután leteszi a hűségesküt, csak a halálával szabadulhat meg ettől. Te azonban nem ilyen kutya leszel. Egy hibrid, aki helyt tud állni mindkét világban.

- Hogyan akarjátok elérni a hibridséget? - kérdezi inkább kíváncsian. - És miért kell Jeremy mellé valaki, aki ilyen?

- A testőri képzés mellett megtanítunk arra is, hogyan küzdj meg egy alvilággal - közlöm vele, hiszen ezt már egyszer elmondtam, hogy az a cél, hogy meg tudjon küzdeni velük is. - Olyan testőrt szán a kölyök mellé, amilyen én magam is vagyok - teszem ezzel egyértelművé talán, hogy mire gondolt Tatsuki hibrid alatt. - Ahogy valószínűleg később kutyát is kap maga mellé, aki viszont teljes mértékben az alvilághoz tartozik. Jeremy nem csak Tatsuki tanítványa, de ő lesz az utódja is. Mint azt tudod, Deon és Jeremy egész jól összehaverkodott, ami a későbbiekre nézve mindenki számára előnyös lehet.

- Értem. De... Jeremy azt mesélte nekem, hogy Tatsuki örököse Deon, akkor hogy lesz ő az utódja? Vagy itt én értettem félre valamit?

- Deont akarta örökösenek Tatsuki, ám azzal, hogy a kölyök Asame pártfogásába került, az egész szép lassan elúszott. Deon bármennyire is akaratos és kemény, két helyen nem fog tudni helytállni, s már sokkal jobban tartozik ehhez a világhoz, mint az alvilághoz. Jeremy kurva nagy lehetőség Tatsuki számára, ahogy Tatsuki is Jeremynek. A két kölyök mellesleg már lezsírozta magaközt a dolgot, és egy erős szövetség sokkal kifizetődőbb, mint az, hogy esetleg Deonnak beletörjön a bicskája abba, hogy egyszerre két helyen is teljesítenie kelljen.

- Ez elég logikusnak hangzik. Egyébként miért pont Jeremyre esett a választás? Nem mintha nem lenne különleges, de nem éppen az a kemény alvilági figura, bár azt sem állítom, hogy nem lehetne az. Akkor ha jól értem, Jeremy kap majd meg mindent, ami odalenn van. Milyen kapcsolata lesz így Deonnal? Úgy értem, mivel fog tartozni neki?

- A keménység nem minden, azt lehet fejleszteni, edzeni. Tatsuki lehetőségeket lát Jeremyben - vonom meg vállam -, mindamellet, hogy a kölyök tehetségesen is rajzol, ráadásul a tetoválás is érdekli, Deon pedig akit megkedvel, azért mindent megtesz, szerintem ezen nincs mit magyarázni.

- Akkor, ha jól értem, ők együtt fognak dolgozni később, de nincs alá-fölérendeltségi viszony köztük, igaz? Tatsuki fejleszteni fogja Jeremy művészi oldalát is, legalábbis a kölyök szerint. Ennek alapján megfelelőnek tűnik, de lelkileg egyelőre nagyon össze van törve, bár vannak dolgok, amiket már megbeszélünk, de még sok minden halmozódik fel benne. Mit mondjak erről a többieknek, vagyis mit ne?

- Mint mondtam, én sem tudom mindenre a választ, arra pedig végképp nem, hogy ki miért döntött úgy, ahogy és hogy ezzel a döntéssel a későbbiekben mit kíván eszközölni. Tatsuki segíteni fogja művészileg is fejlődni Jeremyt, ebben biztos lehet a kölyök is. Az pedig, hogy egyelőre lelkileg sem tud kezelni dolgokat... Idővel ez is változni fog, nem véletlenül tanítják, de még hosszú idő, mire ő is készen áll majd átvenni Tatsuki helyét. A többieknek egyelőre semmit - kérem őt komolyan.

- Rendben van, mondjuk őket a legkönnyebb lerendezni, azt hiszem - mosolyodik el. - Ki tud róla?

- Tatsuki, én, talán Ryuuichi és Bakari is egyelőre. Nem tudom.

- Oké, akkor senki másnak egy szót sem, megértettem. Mikor kezdünk?

- Amint használhatóvá válok - mondom komolyan, megemelve jobbom kicsit. - Bakari kapásból az ágyhoz kötözne, ha ilyen vállal nekiállnék a kiképzésednek - árulom el halvány mosollyal.

- Na azt semmiképpen nem kéne eszközölni - kuncogja el magát. - Nem feltétlen gondoltam rögtön a harci dolgokra. Elméleti oktatást nem kapok?

- Egy alvilágival szemben a gyakorlati oktatás hatásosabb, mint az elmélet, amit pedig nem értesz, az idővel úgyis kibukik és a kiképzés során lesz időnk elmagyarázni.

- Rendben, értem. Egyébként minden folyik tovább a szokott módon - mosolyodik el. - Mikor hozza vissza Tatsuki Jeremyt?

- Ha úgy ítéli meg, hogy a kölyök itt is biztonságban lesz. Sok mindentől függ, többek közt attól is, Kitamura mit tervez, vagy mikor óhajt végül ténylegesen is támadni. Egyelőre csak felméri, mire számíton, ha megtámad engem és ezáltal Tatsukit is.

- Értem. De gondolom, nem fogsz bezárkózni ide. Vagy tévedek? És mégis mennyien vagyunk és mennyien vannak ellenünk?

- Nem fogok, mert az élet ettől még nem áll meg és Kitamurától sem félek, hogy bujkáljak, ebben pedig nem vagyok hajlandó engedni senkinek. Ezzel tisztában van Tatsuki is, nem véletlen kérte, hogy vegyek magam mellé valakit. Hogy mennyien vagyunk? Sokan és egyre többen leszünk. Tatsuki összeszervezte az embereit, így a területein szinte mindenhol ott vannak és elkezdték begyűjteni Kitamura kutyáit.

- Mennyire lehetnek nagy összecsapások? Vagy inkább kis támadásokra kell számítani tőlük is, egy-egy ember leszerelésére? És kit vitt Bakari a pincébe?

- A jelenlegi állás szerint inkább kisebb, amolyan erőfelmérő támadások lehetnek, de ha Kitamurát veszem alapul, inkább hatalmas háborúra készül, ezért sem lép jelenleg és szerintem sokáig nem is fog. Bakarinak sikerült elkapnia Kitamura kedvenc pincsijét.
- Már csak egyet nem értek. Rendben, hogy bosszút akar állni rajtad, de gondolom, tudja, hogy ez kinek a háza és kinek vagy a testőre. Miért éri meg neki mégis támadni? Hiszen így összerobbanthatja a yakuzavilágot a sajátjával, az pedig végzetes lenne.
- Ezt talán tőle kérdezd meg. Mindenesetre ha hat évig nem adta fel, hogy előkerít, most, hogy már látja a célt maga előtt, nem is fogja. Pont leszárja, ha beledöglik, csak végezhesen velem is előtte.
- Tehát örült - vonja le a következtetését. - Bármit feláldoz, hogy veled végezzen. Ez azért kicsit bonyolítja a képletet. Ő is vadászik a mieinkre? Veszítettünk embert?
- Erről nem tudok semmit - vallom be neki őszintén. - Volt egy összecsapása Tatsukival, a tetováló ott sérült meg, azóta erről nincs több infóm.
- Értem. Shinji, őszintén, nem félsz egy kicsit sem?
- Nem - mondom határozottan, mert tényleg így van. Ha meg kell halnom, hát legyen, de nem lesz könnyű dolga velem szemben Kitamurának.
- És attól sem, hogy elveszítesz valakit, aki fontos neked?
- Félttem a családom, de tudom, hogy Asame, Deon és Tatsuki is mindent megtesz azért, hogy Kitamura hozzájuk ne jusson el.
- Sosem akartál menekülni innen?
- Mire gondolsz?
- Sosem érezted, hogy ez túl sok? Hogy jobb lenne elmenni innen valahova, ahol nem találják meg? Valami nyugalmas helyre?
- Sosem futamodtam meg semmitől. Tisztában voltam azzal, hogy ha megölöm Kitarot, a kutyái üldözni fognak, mégis megtettem. A környékről ugyan eltűntem, de csak a város másik felébe jöttem el, hogy a családomat még véletlen se keverjem bele a dologba.
- Ha arra kerülne a sor, megölnéd Kitamurát is?
- Meg.

- Amit most kérdezek, arra aztán pláne nem muszáj válaszolnod. De jobb lett, miután bosszút álltál?
- Egyáltalán nem.
- És azóta elmúlt a fájdalom?
- Ha nehezen is, de el. Már nem fáj ráemlékezni - vallom be neki őszintén. - És már nincs, ami a fájdalomra emlékeztessen.
- Nem lehetett könnyű - mondja csendesesen. - Mi vitt rá utána, hogy testőr legyél? És miért pont itt?
- El kellett tűnnöm Kitamura szeme elől, kézenfekvő megoldás volt, hogy ezt lehetőleg minél távolabb tőle, az pedig még inkább, hogy egy yakuza testőreként. Amint látod, évekig jól működött a dolog, hiszen csak itt nem kerestt. Választhatam volna persze bármelyik yakuzát itt a környéken, ám már akkor is magam választottam meg, kit akarok szolgálni. Asame mellett döntöttem, és nem tágítottam az akaratom mellől. Mindemellett a családomat is támogatni kellett, így keményen dolgoztam azért, hogy a lehető legtöbbet hozzam ki magamból, végül pedig beleszerettem a testőrkedésbe és már az volt a fontos, hogy mit bírok még el, mennyire vagyok képes feszegetni a saját határait, hogy egyre jobbá váljak.
- A családod tudja, mi történik veled? Hogy mivel foglalkozol? Vagy hogy mibe keveredtél?
- Tudják, hogy testőr vagyok, és ez bőven elég információ a számukra. Nem akarom, hogy tudják, mi folyik körülöttem, hogy mibe keveredtem, mert így könnyebb védeni is őket.
- Nem volt furcsa, hogy nagyjából csak te voltál, aki nem dinasztiaiából jött? Miért Asamét választottad, és hogy küzdötted be magad ide?
- Ilyenekkel nem foglalkoztam, hogy nem testőrdinasztiából származom, vagy hogy nem illenék ide. Miért Asame? A környék alvilági krémje ismeri és elismeri őt, rettegik a haragját. Mindenképpen olyan yakuza mellett akartam testőrré válni, aki mellett lehetőségem is adódhatott arra, hogy fejlődjek, erősödjek, aki nem csak ül a fenekén a jenjeit számolva és még egy légynek sem tett keresztbe életében soha. Beküzdeni magam ide tényleg nem volt könnyű, de mint mondtam, vagyok annyira makacs és elszánt, hogy ha négyszer dobnak ki valahonnan, ötödjére is visszamenjek. Ugyanezt tettem akkor is.
- Egyébként sem sokat jelent az, hogy honnan jössz. A bátyám sem vitte sokra, szerintem pont azért, mert rossz helyre küldte apám. Nekem hatalmas szerencsém volt szerintem. Ha azt nézzük, én vagyok az első a családban, aki ölt is, és ez szerintem valamilyen szinten szegény is, mert egy testőr családban... Ellenben nekem voltak lehetőségeim is. Tényleg kidobtak innen? Többször is?

- Miért lenne szégyen ölni testőrként? A testőrlét nem arról szól, hogy úgy véded meg a gazdát, hogy elé ugrasz, ha rálőnek. Nem csak erről - pontosítok. - Ha kell, embert ölsz, hogy megvédd azt, akit meg kell, máskülönben téged is kinyírnak - közlöm vele a saját véleményem. Persze én nem származom testőrdinasztiából, így lehet, nincs igazam ebben a dologban, de mint testőr, nekem ez a véleményem. Nem csak azzal védek meg valakit, ha elé vetem magam, hanem ha időben és helyesen mérlegelek, megölöm azt, aki veszélyt jelent a védendő személyre. - Szám szerint négyszer - árulom el neki halvány mosollyal.

- Félreértettél - mondja mosolyogva. - Pont az az égő, hogy a családom csak olyan embereket védett, akik mellett sosem kellett semmi ilyesmire számítani. Persze jól meg is szedték magukat, ennek ellenére az, hogy egy szobában malmoztak meg néha beültek egy autóba, szerintem nem igazi testőrmunka. Az már sokkal inkább az, amit itt csinálunk. Először nagyon levert, mikor öltem, de muszáj volt, most meg már megtenném bármilyen szívfájdalom nélkül, ha az, akit meg kell védeni, veszélybe kerül, vagy ha az én életem védelméről van szó. - Elkuncogja magát. - De mit csináltál egyébként? Idejöttél, bekopogtál és közölted, hogy testőr szeretnél lenni? El sem tudom képzelni a szitot - vallja be.

- Ölni sosem könnyű - vonom meg vállam. - Valahogy amúgy ennyi volt a szitu. Idejöttem, közöltem, hogy beszélni akarok a testőrök főnökével, elmondtam, mit akarok és ennyi. Persze Naotoval kiröhögtek elsőre és kidobtak. A negyedik alkalom után már Ryuuichi inkább úgy döntött, ad egy esélyt, mert ha nem válok be, még kirakhatnak innen.

- Na ehhez képest - mondja mosolyogva. - Bezzeg engem apám kísért, pöffeszkedve előadta, mit akar, miközben én majd elsüllyedtem a szégyentől. Úgy beszélt, mintha minimum ő lenne a kiskirály itt. Ezek után nem lepődtem meg, hogy az elején kábé senki nem akart szóba állni velem és ott szívattak, ahol tudtak. Egyébként milyen érzés volt, mikor Ryuu kiválasztott?

- Úgy éreztem, túlbecsül.

- Túlbecsül? Miért?

- Mert nem éreztem azt, hogy készen állok mindarra, amit felkínált nekem.

- Pedig, ahogy nézem, igaza volt, jobb embert nem is nagyon találhatott volna Deon mellé. Egyébként a kölyökkel mindig kijöttetek? - Elmosolyodom kijelentésén.

- Nem Deon mellé szánt, a kölyköt én magam választottam gazdámnak és szerencsémre ezért nem kellett küzdenem, mert mielőtt léphettem volna bármit is, Asame a kölyök mellé adott.

- Akkor Naoto helyére? - kérdezi komolyan. - És miért akartál Deon mellé kerülni?

- Igen - felelem röviden. Részemről ezt lezártak tekintem. - Tetszett a kölyök elszántsága, habitusa és minden, ami Deont Deonná teszi.

- Különleges is a kölyök - ért egyet elmosolyodva. - Kevesen vannak, akik hajlandóak szóba állni a pórnéppel, ellenben Deon... Néha jobban megért, mint én magamat és marha jófej dolog tőle, hogy időnként megkérdezi, mi van velünk, vagy mit gondolunk, mit érzünk. Neki is hatalmas az érzelemvilága, ami igazán Deonossá teszi, ellenben kemény is tud lenni. De ha jól látom a helyzetet, téged is a barátjává fogadott, nem? Luxuskocsi? Versenyek? Ne érts félre, nem akarlak megbántani ezzel, szerintem megérdemled, hogy ezt megkapd. Nekem egy Jeremyt hozott félig-meddig Deon. Legalábbis az elbeszélések szerint - kuncogja el magát.

- Az biztos, hogy akit megkedvel és akit megszeret, annak igyekszik jobbá tenni az életét, amit csak tud, megad neki, segíti őt.

- Én nem akartam elhinni, hogy Jeremyvel jól kijönnek, mert van egy csomó hasonlóság közöttük, amit én tuti széthúzóerőnek véltem volna, de szerencsére tévedtem. Hülye kérdés jön, de te most a testőrének tekinted magad, vagy a kutyájának?

- A hasonló is vonzza a hasonlót. Mindkettő - felelem őszintén kérdésére.

- Igen, de abból általában ütközés is lesz, náluk meg egyelőre nincs. És miben nyilvánul meg hogy a kutyája is vagy egyben? És mi ez a húségeskü-dolog?

- Ezt nehéz megmagyarázni így - mondom neki őszintén. - Mint mondtam, az alvilágban a kutya választ magának gazdát. Megküzdnek egymással, s ha a gazda bizonyította azt, hogy méltó arra, hogy az ő vérebévé váljon az illető, akkor húséget fogad neki a kutya, de erről igazán Deon tud neked mesélni, ennyire mélységeibe nem volt közöm az alvilághoz, még korán dobbantottam belőle. Tudok egy-két dolgot, de az nem túl sok.

- De te fogadtál esküt Deonnak? És Jeremynek kell majd? - kérdezi komolyan.

- Nem, nem fogadtam. A jelenlegi állás és legjobb tudomásom szerint, neki sem.

- Értem, ez sok mindent talán könnyebbé tesz, talán nem, majd kiderül. Újabb hülye kérdés - vigyorodik el. - Ha valakinek a kutyája vagy és ő valaki más kutyája lesz, akkor te annak a másnak is a kutyája leszel?

- Nem. Egy kutya csak ahhoz tartozik, akinek húséget fogad.

- És a kutya vakon követi a gazdáját? Lehet nemet mondani, vagy amit parancsba kap, azt végre kell hajtania? Meddig mehet el a gazdája?

- Olyasmit kérdezel, amire nem biztos, hogy tökéletesen tudom a választ - figyelmeztetem. - Tudtommal igen, de hangsúlyozom, te nem kutya leszel, nem alvilági, ahogy én sem vagyok az.

- Én nem leszek, de Jeremy igen és ha úgy alakul, ezt nem árt tudnom - mondja őszintén. - Megértettem, hogy mi inkább a kilógó rész leszünk és ennek is megvan a különlegessége szerintem, nem hiszem, hogy sok ilyen lenne. Mi történik, ha egy kutya gazdája meghal?

- Ezekre a kérdésekre én már nem tudok neked érdemben válaszolni.

- Oké, akkor felhagyok velük - kuncogja el magát. - Ne haragudj a faggatásért, csak az a fránya kíváncsiság... - Elhallgat, látszik, hogy mérlegel valamit. - Köszönöm - mondja ki végül.

- Mit? - kérdezem meglepetten.

- Hogy megfelelőnek találsz erre, ahogy arra is, hogy magad mellé vegyél. Nagyon sokat kell még tanulnom, de szeretném. Ezt.

- Ezen nincs mit köszönni, ha nem válsz be, minden szarozás nélkül mész a levesbe - közlöm vele komolyan. - Mindenkinek van mit tanulni. Nekem is.

- Meg sem fordult a fejemben, hogy nem így lenne, de igyekszem megfelelni - mondja ő is komolyan. - A tanulással meg semmi gond nincs, attól kerülünk egyre feljebb. Én kész vagyok rá.

Aprót bólintok, majd előhúzó zsebemből a telefonomat és a sráca pillantva megcsörgetem. Még tegnap az aktájából kikerestem és elmentettem a számát, remélve, hogy nem utasít vissza.

- Ez a számom.

- Rendben - veszi elő a mobilját és bepötyögi a számhoz a nevet. - Akkor most hogyan tovább? Mármint oké, én visszamegyek a többiekhez, te meg a saját dolgodra. De mi lesz a következő lépés?

- Egyelőre ennyi. Egy pár napig valószínűleg a házból sem engednek ki. Majd hívlak, ha kellesz, addig marad minden, ahogy volt.

- Rendben, ha van valami, elérsz - mosolyodik el, azzal feláll és elindul az ajtó felé, de még visszafordul és küld még egy utolsó mosolyt. - Épülj fel minél hamarabb.

- Ha hagyják - felelem még, s miután távozik, elfekszem az ágyon a plafont bámulva.

- Merre jársz? - sóhajtom a kérdést a semmibe egy válasz reményében, amit tudom, hogy úgyse kapok meg. Fáradtnak érzem magam és nélküle most semminek. Eszembe jut, amit Ryuichi mondott, s a kezembe véve a telefont küldök egy sms-t a tetoválómesternek: *"Mindenki megőrült, mióta meglőtték, vagy kómában vagyok és ez csak egy baromi rosszul sikerült álmom?"* - küldöm el neki az üzenetet, s várom, mit felel. A válasz hamar megérkezik, ami egy halvány mosolyt csal arcomra, s már nyúlok is a készülékért, hogy megnézzem a Tatsukitól kapott üzenetet. *"Mert mi van?"* A válasz tömör és lényegretörő. Ennél már csak az lett volna velősebb, ha küld egy kérdőjelet. Belőle ezt is kinézem. Vigyorogva írok neki vissza annak ellenére, hogy az üzenet tartalmát a lehető legkomolyabbnak szánom: *"Miért akar hirtelen mindenki mindent megadni és mindennel megbízni?"* - teszem fel neki a kérdést sms-ben, bár a szövegből nem hallható ki az, ami talán hangomból annyira nyilvánvaló lenne: kétségbeestem. És kurvára nem tudom hova tenni mindazt, amit most Ryuichi és ő is elém tált.

Nem sokkal később megint megérkezik a tetoválómester válasza és őszintén elnevetem magam az üzeneten. Imádom, mikor ilyen: *"Szerintem állj le a gyógyszerekkel, azt meg ne várd el mindenkitől, hogy képes legyen kegyetlenül megkínózni."*

Nem maradok adósa a hülyeségben magam sem, bár a szöveg második felét már komolynak szánom: *"Sajnálom, hozzászoktattál a jóhoz. Mégis mivel magyarázod, hogy hirtelen Ryu főiskolára akar küldeni, mindezt úgy, hogy kibaszottul esélyem se legyen ellentmondani neki? Arról nem is beszélve, hogy beközölte, hogy engem akar utódjának. Komolyan, mint valami haldokló, úgy érzem magam, akinek mindent meg kell adni, csak hogy az utolsó napjai jól teljenek."*

Tatsuki persze továbbra is heccel és burkoltan valahol le is csesz, ami újra megmosolyogtat: *"Szó sincs erről. Egyébként sem értem, miért ért meglepetésként, hogy Ryuichi az utódjának szán téged. Megfőtt az agyad a láztól, vagy csak kicsit félretetted, nehogy túlmelegedjen? Gondold szépen végig logikusan, ha meg nem megy, szólok Bakarinak, hogy változtasson a gyógyszereléseden, mert komoly elhülyülés jelentkezett nálad. A fősvuli remek lehetőség, ragadd meg! Máskülönben én is szétrúgom a segged."* Na ettől nem félek. Keményem meg kell ahhoz kergetnie, hogy ezt véghez vigye, de állok elébe. Amúgy sem akartam elengedni ezt a lehetőséget, hiszen mindígis erre vágytam. Bár sosem mondtam el Tatsukinak, hogy a főiskola számomra az egyik olyan cél, amiért küzdök, hogy egyszer elvégezhessem még akkor is, ha évekig kell várnom erre a lehetőségre. Talán itt az ideje megosztani vele ezt is. *"Mióta az eszemet tudom, minden vágyam a főiskola. Nem főtt meg az agyam és nem is kezdek elhülyülni, egyszerűen csak nem tudok mit kezdeni ezzel az egésszel."* - írom meg neki és küldöm el az üzenetet. Gőzöm sincs, mi a faszért nem szóban beszéljük meg. Kábé ugyanott tartanánk, de ezeknek az sms-eknek is megvan a maga feelingje.

"Nem is értem, mi a kérdés. Neked semmi mást nem kell ezzel kezdeni, mint elfogadni és tenni a dolgod: tanulni, fejlődni." - érkezik meg a válasz megint percekben belül és megint vigyázzba vágnám magam, ha most itt lenne. Láttam, hogy nem értette pár napja sem, miért tettem, de majd megmagyarázom neki, hátha sikerül újra ilyen produkálnom. Már a választ pötyögöm be neki és küldöm is el: *"Nem volt kérdés. Egyszerűen csak az egész... nem tudom..."*

Tatsuki ismét hamar válaszol és én megint csak kuncogni tudok üzenetén: *"Akkor én mit írjak? Nem vágom, mit vársz tőlem."* Mit is? Pont azt, amit most tett, hiszen ő mondta, hogy néha kell egy seggberúgás az embernek. Erre volt szükségem, még ha csak képletesen is. Persze ezt akkor sem vallanám be neki, ha itt ülne velem szemben az ágyon és addig kínozna, míg magamtól dalolni nem kezdek. *"Nem volt kéznél semmi. Gondoltam, befogod a szám és kivered... a fejből a hülyeségeimet."* - felelem neki nem is kicsit célozgatva arra, hogy rohadtul hiányzik az, hogy itt legyen, és az, hogy ahogy azt valszeg tenné, egyszerűen megkeféljen a hülyeségeim miatt. Hihetetlen, mennyire be tud indítani, mindegy, mit tesz, mindegy, hogy itt van, vagy sem, vagy hogy épp csak pár óra telik el, miután meglőnek. Akarom őt! Mindig. *"Szívesen tenném, de most be kell érned a kezedd."* - jön a válasz a burkolt kérésre, én meg lemondóan sóhajtok. Akkor mára marad a cölibátus. Azért kíváncsi vagyok, mit szólna, ha elküldeném neki videóüzenetben a dolgot. Lehet, egyszer bejátszom, noha jobb' szeretem, ha az ő keze dolgozik a farkamon és nem a sajátom, de még visszaírok neki csak a hecc kedvéért, választ sem várva rá: *"Jobb híján..."*

192.

Shinji

(harmincadik nap)

Bátortalan kopogás zavar meg az olvasásban, így lecsukom laptopom fedelét. Gőzöm sincs, ki lehet az, mert nagyon nem vágyom jelenleg senki társaságára megint. Ha Deon lenne, persze abszolút nem bánnám, még talán Yoruval is képes lennék beszélgetni, de más most nem igazán tudna lekötöni, azt hiszem. Viszont Ryuuichit jelenleg kihagynám, mert végig kell még alaposan gondolnom mindent, amit mondott. Nem is értem, hogyan gondolta, hogy főiskolára küld. Foglalkozzon a fiaival inkább...! Erről jut eszembe, hogy nagyon rég beszéltem már Xiah-val, pedig egész jól kijöttünk egymással, mikor Ryuu néha hazavitt magukhoz. Ők tényleg igazi családként éltek, és egyszerre volt kellemes és kellemetlen beleszöppenni abba a helyzetbe. Tetszett, ahogy viselkednek egymással, ugyanakkor idegennek, betolakodónak is éreztem magam, hiszen egy senkiként kaptam helyet köztük, és Ryuuichi sokszor kezelt úgy, mintha a fia lennék, s ez a mai napig így van, ám szerencsémre egyik fiú sem volt emiatt ellenséges velem. Befogadtak, mintha magam is a testvérük lennék és bár főleg Xiah volt az, aki belevont a dolgokba, az öccse is sokszor beszélgetett velem. Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy a családjuk részévé váltam.

- Igen? - szólok ki és teszem félre a laptopot ölemből.

- Szia - nyit be végül Yoshi az egyik kezében tálcát egyensúlyozva, s bár nem túl magabiztos, mégis belépdél, ám az ajtónál megáll, megadva a lehetőségét annak, hogy ha mégsincs kedvem hozzá, kitegyem innen. - Mit szólnál egy kávéhoz, meg némi társasághoz, csak hogy ne und el magad?

- Nem igazán van kedvem - vallom be neki, de engedem, hogy beljebb jöjjön.

- Értem - mondja halvány csalódottsággal a hangjában, amit leplezni próbál. - Akkor nem zavarlak, biztosan van dolgod - teszi le a tálcát az éjjeliszekrényre, és a saját bögréjét felkapva elindul kifelé. Felülök és elveszem a bögrét.

- Maradj, ráér!

- Biztos? - fordul azért vissza engem figyelve. - Nem akarlak zavarni, csak... nem tudom, talán kapcsolatot építeni, vagy mifene - vakarja meg szabad kezével a tarkóját.

- Biztos - mondom ki határozottan, s fejemmel intek a srácnak, hogy dobja le magát, majd előkotrom cigimet is és rágyújtok. Nem tudom, miért akar hirtelen barátkozni, de legyen.

- Egyébként nem pihenned kéne? - kérdezi meg halványan mosolyogva, fejével a laptop felé bökve, majd leül mellém az ágyra és maga is cigit kapar elő a zsebéből.

- Amennyit az elmúlt napokban pihentem, bőven elég lesz tíz évre. Kezdem kicsit unni. Élek, jól vagyok és örülnék, ha ehhez mérten kezelnének.

- Ezt magyarázd meg azoknak, akik féltenek, meg aggódnak érted. Lehet, kicsit túlzásba viszik már, de ez is azt mutatja, hogy számítasz nekik. Ugyanakkor meg tudom érteni, a kényszerpihenő a legrosszabb dolog a világon, én is gyűlöltem, mikor beteg voltam és rögtön rémeket láttak, meg minimum azt hitték, haldoklom a megfázástól. De ha felépiülsz, akkor megint minden a régiben lesz úgylis.

- Tudom, nem lehet. Csak bosszantó, hogy semmit nem csinálhatok. Gyűlölöm a bezártságot, de hiába kérem Ryuuichit, hogy legalább valami munkát adjon, az sem. Ha nem küldtem volna át magamnak titokban valami melót, akkor bámulhatnám a négy falat egész nap.

- Na látod, ezen könnyen lehet segíteni - kuncogja el magát. - Ha annyira szeretnéd, hozok neked munkát, csak kívánnod kell - húzza kicsit agyam. - Bár furcsa vágyaid vannak, más örülne, ha békén hagynák.

- Az élet nem áll meg attól, mert meglöttek. Véget kell vetni ennek az egész klánháborúnak a lehető leghamarabb, ezt innen viszont kurvára nem tudom sem megtenni, sem segíteni benne.

- Mégis mit tennél, ha nem lennél bezárva ide? - kérdezi komolyan, ugyanakkor kíváncsian is.
- Teljesen mindegy, csak valamit csinálhassak, mert ettől a helyzettől én megbolondulok.
- Shinji, komolyan kérdeztem, mit akarsz csinálni. Vadászni nem mehetnél, pedig ha jól értem, jelen pillanatban ez folyik. Ezen kívül nagyon mást nem tudnál csinálni. Rendben van, hogy véget kell vetni ennek, de nem minden áron. Ha túl korán ugrasz ki innen, az megint kábé öngyilkosság, szóval nem véletlenül tartanak itt.
- Tisztában vagyok veled - jelentem ki komolyan, elvégre nem ő küzdött meg Okitával, hanem én. Tudom, hogy nem a fickó volt az első fejtámadás, akit a nyakamra küldtek, de ettől én még nem fogok itt lapítani, amint lehet, folytatom tovább a munkát, ha kell, segítek Tatsukinak, tök mindegy.
- Azt hiszem, így elég meddő lesz ez a beszélgetés - mondja csendesen. - Ennek ellenére tényleg szeretném tudni, mire készülsz, mert akármire, abban szeretnék részt kapni, ha lehet, legalább olyan szinten, hogy tudjak róla.
- Semmire, egyszerűen csak nem akarok a négy fal között poshadni már.
- Ezt meg tudom érteni, nehezen viseled a bezártságot és a korlátokat. Bármilyen más helyzetben azt mondanám, hogy szökjünk meg egy pár órára, de szerintem kivégeznének minket, ha meglépnénk - mosolyog rám. Eszembe jutott már ez az opció, de most, hogy ő is megemlítette, csak egyre jobban foglalkoztat a gondolat. Nem akarok én semmit, csak kiszabadulni, meghajtani a Nissant és kész. Kell ez a fajta szabadság, muszáj. Féltérlek bögrémet, eloltom a csikket, majd egyszerűen kiveszem a Nissan kulcsait a fiókból és Yoshira nézek komoly képpel. Nos? Elgondolkodik a dolgon, majd bólint. - Menjünk, de odafigyelve, és csak rövid időre. Így megfelel?
- Nem kell velem jönnöd - mondom komolyan. Elég, ha engem basznak le, valszeg nem teszem zsebre, amit Tatsukitól kapok utána, de leszárom.
- Ne nézz már hülyének, el nem engedlek egyedül! - mondja komolyan. - Ha mész, megyek én is, talán a lecseszés is kisebb lesz. Vagy ennyire szabadulnál tőlem?
- Mindenkitől - vallom be és felállva elindulok a kocsimhoz. Ha jön, jön, ha nem, akkor nem, bár az előbbit tekintve szép szóra nem fog hagyni menni, maximum, ha átvágva a fejét lépek meg tőle is, akkor viszont tényleg kapnék rendesen mindenkitől, ezért ezt most nem játszánám be. Kiindulva Tatsukiból és Bakariból simán az ágyhoz kötöznének és bealtatoznának, hogy a seggemen maradjak.

- Ígérem, kussban maradok, de hadd menjek veled - indul el gondolkodás nélkül utánam és látszik, hogy komolyan gondolja és nem fog tágítani sem ettől az elhatározásától, ám békén hagy, ha arra lenne szükségem.

- Át tudlak baszni, hogy lerázzalak - jelentem ki komolyan, hogy értse, nem hagyom itt. - Csak értelme nem lenne.

- Én is így gondolom - ér utol és most már mellettem halad tovább. - Hova akarsz menni? Vagy csak egy kört valahol?

- Valami olyasmi - ülök be az autóba és indítom be a motort, majd elindulok a kapu felé. Kurvára remélem, hogy ennyire nem korlátoztak, hogy tényleg nem engednek ki, ám szerencsémre vagy erről megfélemedeztek, vagy nem gondolták, hogy meglépelem ezt is. Miután átjutok a kapun, egyszerűen beletaposok a gázba. Gőzöm sincs, hova akarok menni, egyszerűen csak mennem kell. Várom, mikor szólal meg a zsebemben lévő készülék, s ez elég hamar be is következik. - Kezdődik.

- Elég hamar - vonja meg a vállait Yoshi, de elvigyorodik. - Ki az első delikvens? - kérdezi. Jobbommal megfogom a kormányt, majd előhalászom telefonom és a kezébe nyomom azt. Szeretek az útra figyelni inkább.

- Nézd meg - kérem őt közben.

- Kettőt találhatsz és tuti kitalálod - mondja komolyan. - Egyértelmű, hogy Ryuunak szóltak először - közli be. - Mi legyen?

- Előbb-utóbb megunja, hogy hív - mondom csendesen. - Ha letenné, rakd ki autós kihangosításra.

- Rendben. - Amint a csörgés abbamarad, megteszi, amit kértem. - Azt hiszem, ezért kapni fogunk rendszeren.

- Te? Majd azt mondom, kényszerítettelek - vonom meg vállam, de nem kívánok erre több szót pazarolni. Minek túrázzak rajta? Majd később, egyelőre csak kicsit élvezni akarom a szabadságot. Leszarom, mi lesz a következménye.

- Úgysem hinné el senki - zárja le ő is a témát, majd kibámul az ablakon, ugyanakkor a mosolyán látszik, hogy élvezzi ezt az utat.

Felhajtok az autópályára és megindulok. Teljesen mindegy, merre, Ryuu azonban kurva kitartó, de nem is ő lenne, ha nem. Megunom a dolgot valahol a huszadik csörgés környékénél és felveszem a telefont.

- Hallgatlak - mondom komolyan.

- Mi a faszt csinálsz? - Hmm, ideges. Nem is kicsit, mert ritka az, ha káromkodik. Az meg végképp, hogy kapásból ezzel indítson. Yoshimi szeme is elkerekedik. - Nem gondoltam, hogy ennyire felelőtlen vagy, Shinji! - Hmpfh!

- Nem, nem vagyok az! Egyszerűen tele a tököm azzal, hogy úgy kezeltek, mint egy haldoklót. Rendben, nem mehetek ki a házból, de ettől még rohadtul nem kell ennyire pátyolgatni sem. Elegendem van ebből!

- A te érdekedben...

- Kibaszottul nem az én érdekem. Most pedig örülnék, ha hagynál vezetni - morgom és ki is nyomom a telefont. Gázt adok.

- Shinji - szólal meg halkán a mellettem ülő -, azért ne vidd túlzásba - utal ezzel a sebességre, bár ahogy elnézem, még mindig élvezi a dolgot -, még pár ilyen telefon és kiakad a sebességmérő. - Meglepett képet vágok és én is a szerkezetre pillantok.

- A százkilencven még közel sincs a túlzáshoz - mondom ravasz mosollyal és gyorsítok megint. Egyelőre csak kettőtízre. Kíváncsi vagyok, Yoshi ehhez mit szól.

- Nem zavar, ha száguldozol, amíg ésszel teszed - mosolyodik el. - Egyébként kibaszott jól vezetsz, élvezet melletted ülni - vallja be.

- Ha hiszed, ha nem, nem élelcélom megdögleni az úton - mondom csendesen, ismét kicsit gyorsítva. Egy darabig még kiélvezem, hogy meghajthatom a Nissant, majd a legközelebbi kijáratnál lassítok és lehajtok a pályáról. A közelben van egy kis placc, ahova unalmas perceimben eljövök néha, hogy az autó kerekeit is megkínózhassam. Most is ezt tervezem, így amint odaérünk, megint csak gyorsítok. A kerekek csikorogva, füstölve pörögnek ki, a V8-as motor pedig úgy dorombol, mint egy elkényeztetett nagymacska, s amint kellő sebességre felgyorsul a Nissan, egyszerűen csak behúzó a kéziféket, így véve be a kanyart, miközben folyamatosan adok gázt, hogy az autó ne megpördüljön, hanem farolva csússzon be a kanyarba. Imádom ezt csinálni a versenyeken is, a hatalmas parkolóépületek pedig erre tökéletesek.

- Mióta vezetsz így? - kérdezi kíváncsian Yoshi. Azért némileg meg van döbbenve, de még mindig élvezi a műsort.

- Húsz voltam, mikor megkaptam a jogsim. Huszonegy, mikor az első büntetésem gyorshajtásért.

- Gondolom, nem is te lettél volna - kuncogja el magát. - És a versenyek? Mármint oké, azt tudom, hogy csak Deon mellett, de milyen indíttatásból? Vagy csak egyszerűen élvezed?

- Mindigis szerettem az autókat. Sokáig kölyökként az volt a tervem, hogy ha egyszer eljutok addig, hogy lesz egy sajátom, akkor bepróbálkozom egy-két amatőr versenyen. Persze az élet mindig közbeszól, a családom és a két húgom jóléte fontosabb volt a saját vágyálmaimnál, de nem tettem le erről sosem. Csak az számít, hogy tudd, mit akarsz, és küzdj érte! Pénz idővel akad, csak bizalomból és jellemből van túl kevés.

- Akkor ezzel Deon nagyon betalált nálad, igaz? - kérdezi komolyan, de mosolyogva. - Csak azt nem értem, miért érezted úgy, hogy ezt nem érdemelted meg.

- Mert semmit nem tettem azért, hogy mindezt hirtelen az ölembe ejtse. Semmi olyat, amit más nem tett volna meg az én helyemben, ha a kölyök mellé kerül.

- Ellenben te nem csak *egy* testőr vagy Deon mellett - hangsúlyozza ki az egy szót. - Sokkal inkább vagy a barátja és egyben véded is őt. Így szerintem érthető, miért tette. Ráadásul nem hiszem, hogy csak jópofaságból adta volna, valszeg ő nem úgy érzi, mint te.

- Valszeg, de ezt már megvitattuk - zárom le a dolgot, majd elindulok végül hazafelé. Gőzöm sincs, meddig voltunk távol, de így is lesz botrány. Ideje szembenézni vele.

- Visszamegyünk? - kérdezi meg kertelés nélkül a dolgot.

- Vissza. Amit kapok, azt valszeg így sem teszem zsebre - vonom meg vállam.

Behajtok a kapun, majd a Nissant leparkolom az udvaron a szokott helyen. Zsebembe csúsztatom telefonom, aztán visszarakom jobbam a nyakamban lógó pólyába. Hát, jöjjön, aminek jönnie kell. Kiszállok az autóból és elindulok befelé a házba, ám az rohadtul nem nyugtat most meg, hogy senki nem akar nekem esni, még Ryuu sem. Ezek vagy készülnek valamire, vagy készülnek valamire, ebbe nem nyugszik bele ennyire könnyen senki, abban biztos vagyok. Szobámba megyek és elrakva a kulcsot, cipőm lerúgva kényelmesedem el az ágyon, ám nem sokáig élvezhetem a magányt, mert hamarosan nyílik szobám ajtaja és Bakari lép be rajta. Gyanakodva méregetem őt, rajta pedig megint nem látszódik semmi. Nyugodt, hideg képpel ellenőrzi a lázam és a pulzusom, majd nekiáll lefejtteni rólam a kötést. Amint ezzel megvan, lefertőtleníti a sebet, majd bead valami vackot és egyszerűen otthagya. Kibaszottul unom már ezeket a szar gyógyszereket.

Valami azonban baromira nincs rendben most. Képtelen vagyok mozdulni, mindegy, mennyire akarok vagy sem. Hát ez... édes. Hatásos egy büntetés, az biztos. Akkor is megérte, leszarom. Hosszú percek telnek el, mire valaki halkán bekopog hozzám megint, majd pár pillanat múlva ismét Yoshi lép be, ám úgy oson, mint aki szökésben van éppen.

- Élsz még? - kérdezi azért egy mosoly kíséretében.

- Még.

- Mit csinált veled? - kérdezi érdeklődő képpel nézve rám és leülve az ágy szélére. Látszik, hogy valamit furcsáll, de nem akar rákéredzni nyíltan.

- Megoldotta, hogy egy darabig tuti ne keljek fel innen - közlöm vele egyszerűen. - Aranyos kis méreg, csak mozogni nem tudok miatta.

- Meddig? - tudakolja komoly képpel.

- Órákig.

- Nézd a jó oldalát, ha kapsz egy kis sminket, meg beállítunk a sarokba, akkor elmész akár műalkotásnak is - próbálja oldani a feszültséget. - Ryuu járt már itt?

- Az a te legnagyobb mázlid, hogy most nem tudlak megagyalni ezért, de nyugodtan elkönnyvelheted, hogy nem rakod zsebre te sem, amit kapsz, ha elmúlik ennek a szarnak a hatása - morgom. - Nem, még nem, de ami késik...

- Ígérem, hagyom, hogy megkergezz, nem árt majd egy kis mozgás ez után - mondja még mindig mosolyogva. Lehet, hogy ez szerinte kurva vicces, de most nem vagyok olyan kedvemben, hogy ezen röhögjek. - Ezek szerint a neheze még hátravan.

- Jobban jársz, ha nem hagyod - közlöm ennyiben hagyva a témát. Viccelődni mehet Raktariékhoz, engem ezzel most csak rohadtul idegesít, ráadásul Bakarinak hála még csak ki se tudom innen baszni. - Az már semmi nem lesz ehhez képest.

- Ellenszer? - kérdezi komolyan végül, mivel minden bizonnyal rájött, hogy csak feszültté tesz ezzel az egésszel, így visszavált normálisba. Szerencsére.

- Hat óra múlva, ha mázlim van, elmúlik. Ha nem, akkor kicsit több.

- Csodálatos - sóhajt lemondóan. - De megérte azért, nem?

- Meg. - De még mennyire. Sőt, ha továbbra is így kezelnek, megint megteszem.
- Legközelebb is magaddal viszel? - kérdezi némileg vágyakozva. - Már ha csak ilyen megjáratásra méysz. Ha valaha is kiengednek innen még.
- Majd szólok, ha megint lelépnék innen. Valszeg megint szökni fog kelleni, bár a kapun már ezek után tuti, hogy nem engednek ki...
- De engem igen - kacsint rám. - Bármit meg lehet oldani, ha meg akarjuk.
- Nem kell biztatni, magamtól is megpattanok megint, ha akarok.
- Sejtettem, hogy így van - mondja komolyan. - Kérsz most valamit?
- Nem - felelem kurtán, s szobám ajtaja megint nyílni kezd és Ryuu lép be rajta. Normális esetben rohadtul nem zavarna a dolog, hogy lecsesz, de így, hogy nem tudok mozdulni, kicsit aggaszt a helyzet. Rendben, azt hiszem, most az egyszer tényleg inkább nem hallgatnám ezt végig. Yoshi is igyekszik menekülőre venni a figurát, ám Ryuu visszainti.
- Itt maradsz szépen te is - közli vele. - Mégis hogy a fenébe gondoltátok ezt? Főleg te, Shinji. Épp csak megúszad a hullzásákat és nem nyomod az ágyat a láz miatt, erre fogod magad és szarva mindenre lelépsz innen? Te pedig nem azért vagy mellette, hogy támogasd a faszságait.
- Elegem lett abból, hogy úgy kezeltek, mint egy haldoklót. Én megértem, hogy vadásznak rám, hogy pihennem kell, de legalább néhány dolgot engedjete megcsinálni, mert egyszerűen kiugrom az ablakon unalmamban.
- Akkor sem az a megoldás, hogy meglépsz innen a fenébe, Shinji! Nem gondoltam, hogy ennyire felelőtlen vagy.
- Nem vagyok az! - mordulok rá. - Egyszerűen csak néha kicsit megérthetnétek engem is! - teszem hozzá csendesen. Nincs kedvem vitatkozni sem. Tudom, hogy baromság volt, nem vagyok annyira hülye, hogy ne legyek ezzel tisztában, de nem bántam meg akkor sem, csak szeretném, ha nem ugrálnának körbe. Ha bajom van, szólok, ha szarul vagyok, lefekszem, de engedjék, hogy tegyem a dolgom.
- Sosem bírtál a véreddel - borzolja meg hajam atyaian, mert tudja, hogy utálok, ha ezt csinálj, és most büntetlenül megteheti. - Nem foglak büntetni - jelenti ki végül. Nem nyugodtam meg. - Bőven elég, amit Bakaritól kaptál most - mondja és elmosolyodik. Hol az az ablak?
- Kösz.

- Te pedig legközelebb, ha Shinji a kútba ugrik, inkább tartsd vissza. Egy vödörrel két hülyét nehezebb kihúzni - közli Yoshival, majd elindul kifelé.
- Mintha jobb lett volna, ha egyedül lóg meg - közli Yoshi nyíltan, kicsit talán morogva, de kifejezetten Ryuunak címezve.
- Nem, Yoshi, nem lett volna jobb, de neked is lehetett volna eszed. Vagy ennyire nehéz visszatartani testőr létedre egy sérültet?
- Mert Shinji pont olyan, aki ha akar, akkor nem ver át bárkit - mondja Ryuunak szemébe. - Így legalább valamivel biztonságosabb volt.
- Át tud, de ettől még nem kellett volna hagynod - zárja le ennyivel, majd tényleg távozik. Felsóhajtok. Úgy jó az élet, ha zajlik, nem? De. És még Tatsuki hátra van. Az sem lesz egy lájtos ejnye-bejnye, már látom.
- Kösz, de legközelebb nem kell ügyvédet játszani, megy ez magamtól is - mondom neki komolyan. Már csak azt lenne jó tudni, mi a fenét csinálok én még órákig. Komolyan, inkább a szobafogság, mint ez.
- Nem játszottam az ügyvéddel, ennek ellenére nem hiszem, hogy ennyivel megúsztuk - mondja vigyorogva. - Ha nem tűnt volna fel, magamat próbáltam menteni... félig.
- Ryuuichi nem túrázik sokat a dolgokon, majd kapsz olyan feladatot, hogy kétszer is meggondolod, engedj-e nekem, vagy sem.
- Legalább lesz valami kihívás is a dologban. Annyira nem érdekel - vonja meg a vállát.
- A padlósikálás fogkefével tényleg hatalmas kihívás egy testőrnek - értek vele egyet kuncogva a dolgon. Eszembe jut, hogy bizony én is sikáltam már nem egyszer fel a testőrpihenő padlóját egy fogkefével a kezemben. Vicces volt, bár két óra szenvedés után a pokolba kívántam a dolgot.
- Valahogy azt is túléltem - neveti el magát. - Maximum megöszülök benne, bár egy kicsit korai lenne. Egyébként úgy hangzott, mintha már próbáltad volna.
- Nem is egyszer - vallom be neki. - Aztán rájött, hogy ellenem ez nem büntetés, így felhagyott velem.
- Mert szerettél takarítani - kérdezi meg kuncogva -, vagy megszóktél onnan is?

- Előbbi inkább. Nem szeretem magam körül a rendetlenséget, mellesleg egész szórakoztató elfoglaltság már csak azért is, mert a padló nem ugat neked vissza, hogy te hülye, sikálj meg alaposabban.

- Miért kaptál ilyen büntetést? - kérdezi kíváncsian. - Egyébként szerintem ez még hasznos is lehet, van időd gondolkodni és békén hagynak.

- Mert már akkor sem bírtam megülni a seggemen túl sokáig.

- És gondolod, megúszom egy ilyennel? - kérdezi kíváncsian. - Vagy ez csak a kezdet?

- Ryuunál sose lehet tudni - mondom komolyan és megvonnám a vállamat is hozzá, ha tudnám. Mennyire jó már most így. Gyanítom, hogy Ryuukeze is benne van ebben a dologban, nem csak Bakarié, azért nem büntet különösképpen a testőr.

- Remek kilátások a jövőre. Ettől még szólj legközelebb is, jó?

- Jó.

- Egyébként sem lett baj és ez a lényeg, a következményeket meg mindketten tudtuk, hogy lesznek. Bár ami azt illeti, nem semmi dolgokat tud Bakari.

- Egy alvilágítól ne várj semmi jót.

- Azt hiszem, ez is lecke volt ilyen téren. Aljas húzás, az biztos, ugyanakkor megvan a stílusa is.

- Megoldotta, hogy minimum hat órán keresztül eszembe se jusson még az ágyból sem kikelni. Sejtettem, hogy tőle nem számíthatok semmi egyszerűre, ahogy azzal is tisztában vagyok, hogy ezt gondosan megvitatták Ryuuvval.

- Ezt miből gondolod?

- Annyira egyértelmű volt, mikor beközölte Ryuuchi, hogy nem fog büntetni, mert épp elég nekem ez. Gondosan megvitatták őket ezt, hidd el. Szerinted miért nem jött be hozzám Ryuukezésből? Elárulom, rohadtul nem azért, mert nem tartotta sürgősnek a lecseszésem.

- Igazad lehet. Ennek fényében nem hiszem, hogy én is megúsztam ennyivel, de mindegy is. Te sokkal szarabbul jártál.

- Abszolúte nem azon múlik, hogy igazam van, vagy sem. Rakd össze szépen, van hozzá eszed. Hazaértünk és senki nem rontott nekünk. Bakari volt az első, aki betalált a szobámba, mert hirtelen

sürgössé vált megnézni, hogy vagyok. Ellátott, beadta azt a szart és lelépett. Ryuu meg még percekkel később jött csak, hogy biztosan hasson a szer és biztos, hogy kibírja röhögés nélkül, ha meglát így. Ezt olyan szépen kitervelték, hogy azt oktatni kellene.

- Furcsa is volt, hogy nem vár lenn minket senki, abszolúte nem ezt vártam, hanem valami pattogós, kiabálós lecseszést. Tökéletes büntetés, neked szabva külön.

- Ez jutott. A neheze inkább csak most jön majd.

- A hat órányi mozdulatlanságra gondolsz, vagy valami egyébbre?

- Is - felelem kurtán.

- Értem - hagyja ő is ennyiben ezt a dolgot. - Shinji... izé... megtanítanál engem is így vezetni? - kérdezi szégyellősen.

- Lehet róla szó.

- De csak, ha akarod és van rá időd, meg kedved. Csak olyan jó volt ma nézni téged és élvezni a száguldást - vallja be.

- Majd meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok. Ha lesz időm, megtanítalak rá - ígérem meg neki. - De ha összetöröd a Nissant, leverem rajtad - mondom komolyságot erőltetve magamra, pedig most jót nevetnék azon a fejen, amit vág.

- Pe-persze - dadogja. Láthatóan azért erre nem gondolt. - De nagyon vigyáznék rá - teszi hozzá.

- Melegen ajánlom - mondom még mindig komolyan, majd elröhögöm magam. - Csak szívatlak.

- Ööö... - De végül ő is elkuncogja magát. - Ettől függetlenül is vigyáznék a kocsidra, elvégre nem az enyém. Szerinted mennyi időm van, mielőtt Ryuu betalál?

- Ki tudja? Fél óra, egy, lehet, csak öt perc. Kiszámíthatatlan. Majd ha nem várod, akkor csap le rád.

- Remek - húzza el a száját, de aztán elvigyorodik. - Látom, neked nagy tapasztalatod van ebben.

- Ryuuichi sosem sajnálta a dicséretet osztogatni, ha arról volt szó, de a büntetést sem.

- Ebben igazad van, bár én nem sokat tapasztaltam egyiket sem. Ha lehetett, inkább semleges maradtam, mert a dicsérettől a többiek nehezteltek, büntetést meg én nem akartam, szóval mindent próbáltam jól csinálni és ellavírozgatni.

- Előbbiről sokat én sem tudok neked mesélni. Ritkán dicsért meg, amit nem bánok valójában, mert nem szeretem. Az a dolgom, hogy mindent tudásomhoz mérten a legjobban megcsináljak és ennyi. Büntetést viszont kaptam dögvél.

- Az az igazság, hogy sosem láttalak rossz fát tenni a tűzre. Akkor mégis miért kaptad?

- Mert ha valamit baromságnak ítéltam, nem csináltam meg. Simán szembeszegültem vele. Ellenálltam, küzdöttem, törekedtem. Sosem bírtam nyugton maradni és ez most is így van, ha valami nem tetszik, akkor kerek-perec bárki képébe betolom a véleményem. Persze észérvekkkel meggyőzhető vagyok.

- Na ez az, amit sosem mertem bejátszani itt, mindig féltem, hogy kiteszik a szűrőm, ha nem csinálom, amit mondanak nekem. Nekem nagyon sokat jelentett, hogy itt lehetek és nem mertem kockáztatni, úgyhogy befogtam a szám és tettem, amit elvártak, akár tetszett, akár nem. De irigylem a bátorságod, nem sokan merték volna ezt meglépni. Csak ezek után azt nem értem, miért csodálkozol azon, hogy Ryuu maga mellé vett.

- Talán csak az alvilági részem miatt, de mindig úgy véltem, nem az a jó véreb, aki szó nélkül túri a gazdi minden parancsát és a lába nyomát is megcsókolja. Persze, ez is kell, de az is, hogy ellen tudj szegülni a parancsoknak, ha az előbb okozná a gazdád vesztét, mint az, hogy nem teljesíted az utasításokat. És pont ezért nem értettem, miért akar maga mellé. Ráadásul elég sokáig eltitkoltam, hogy közöm van az alvilághoz.

- Ez igaz, de engem csak azért vettek fel ide, mert apám kiverte volna a balhét, így nagyon lógott a lába a dolognak és bármikor kivághattak volna. Márpedig nekem ez a hely kellett. Egyébként pedig pont azért, mert mérlegeltél és nem csak egy pincsi voltál, hanem használtad az agyad is. Ezt nagyon sokan nem képesek megtenni, a többiek pedig elnyomják, hogy ne legyen belőle bajuk. Az alvilági múltad meg... szerintem nem sokan dicsekednének veled.

- Ahogy én sem dicsekszem. Van, kész, de ennyi. Nem tartozik senkire a múltam ilyen szempontból.

- Ez teljesen igaz, senki nem is várta volna el, hogy elmond, ha nem tör ki a balhé, és még így is csak minimális számú ember tudja. Jobb is így, senkinek semmi köze hozzá, akivel akarsz, megosztod és kész. Ha pedig lezárul végre, akkor pláne elmúlik minden.

- Ennyi.

- Ha Jeremy mellé kerülök, itt kell hagynom a házat?

- Valószínűsítem, de nem feltétlen. Ezekre majd Tatsuki válaszol neked minden bizonnyal.

- Rendben, csak furcsa lenne. Persze nem kivitelezhetetlen, csak akkor is más lenne - mondja, végül elmosolyodik. - De ez még nagyon messze van.

- Még igen.

- Ha nagyon untatlak, szólj - mondja csendesen, mert tisztában van vele, hogy nem vagyok annyira társasági lény, mint ő.

- Amiatt ne aggódj. Inkább fáradok.

- Hozzak neked valamit? Aztán pihenhetnél egy kicsit, azért még rád fér.

- Nem kell semmi, kösz - mondom komolyan.

- Rendben. Akkor pihenj nyugodtan, még egy kicsit ülök itt, aztán felkészülök a letámadásra és megyek. Végülis dolgom is lenne.

- Nem kell őrizni, nem lépek meg most már.

- Valahogy sejtettem. Inkább csak nincs kedvem visszamenni, meg akkor csak agyalok és hiányzik Jeremy. Ennyi.

- Ahogy gondolod. Azért egy valamit mégis kérnék - mondom komolyan. - Ülni ennyi ideig szar.

- Értem - mondja komolyan és az ágyhoz lépve, ha nehezen és finoman is, de lefektet. - Így?

- Jó lesz, köszi.

- Nincs mit. Na jó, lassan elhúzom a csíkot, mert muszáj lesz. Megleszel egyedül biztosan?

- Kizárt. Amint kiteszed a lábad, kikelek innen és kiugrom az ablakon - heccelelem őt. - Maximum alszom egyet, mást nagyon úgyse tudok tenni.

- Remek ötlet, de az ajtón könnyebb távozni még mindig - kuncogja. - Rendben van, azért néha visszanézek, rendben? Már ha nem a pihenőt fogom fogkefével mosogatni.

- Az ajtóban mi a kihívás? - heccelelem megint. - Ahogy gondolod - mondom végül, majd lehunyom szemem, hogy kicsit tényleg pihenhessek is és reménykedem abban, hogy így legalább hamarabb eltelik az a hat óra, amíg a szer hat. Nagyon örülnék neki. Persze nem én lennék, ha menne az alvás csak úgy parancsszóra, így pedig kibaszott lassan halad az idő.

Jeremy

Végre megint békén hagynak egy kicsit, így van időm felhívni Yoshit, már vagy három napja nem jelentkeztem nála. Hiányzik a hangja, meg a jelenléte is. Most már nagyon. Ugyanakkor nem leszek picsogós hülye, csak vegye fel a telót. Imádkozom, hogy ne legyen most szolgálatban, hogy most legyen szabad és tudjon velem beszélni.

- Tessék – szól bele, én pedig elfelejtek válaszolni, mert olyan jó hallani a hangját, csak szuszogok a telefonba és próbálom összekapni magam. – Jem?

- Yoshi – nyögöm ki végül. – Csak beszélj! – kérem rögtön. Én két mondatot nem tudnék összefüggően elmondani éppen.

- Rendben. – Hallom a hangján, hogy mosolyog és ez jólesik. – Éppen azt várom, hogy mikor ront rám Ryuu, hogy akkor nem tudom, essek neki egy vagon papírnak, vagy valami hasonló, ugyanis meglógtunk Shinjivel és meghajtottuk a kocsiját, csak engedélyt nem kértünk hozzá. – Elkuncogom magam, mire ő is felnevet. – De nem kell félni, minden rendben ment, senkinek nem esett semmi baja. Veled mi a helyzet?

- Tűrök – mondom meg őszintén. – Hiányzol. Meg Tatsuki is. Nem olyan poén ez itt, mint otthon.

- Bántott? Vagy csak egyszerűen nem megy a dolog?

- Megy, mármint mindent igyekszem megcsinálni, amit kér, csak a számat nem tudom befogni. A bántás pedig... inkább hagyjuk – kérem csendesen Yoshit. Csak egy-két pofont kaptam, de akkor végülis megérdemeltem.

Tatsuki sokkal jobban viseli a pofázásom, itt viszont jobb, ha csendben maradok. Lassan megszokom a dolgot és inkább a tekintetemmel és a testemmel fejezem ki, ha valami nem tetszik, bár ezt is túl hevesen. Mindegy, akkor sem vagyok hajlandó lemondani erről. Pláne, hogy eltűnt a "megbeszéljük" meg "van lehetőségem dönteni" dolog. Itt vagy megcsinállok mindent, vagy jön a büntetés, ami nekem baromira nem jön be. Utálom, hogy így van, de nem tehetek ellene semmit, Tatsukinak sincs értelme panaszkodni, így meg sem próbáltam, gondolom, a fickó megtette helyettem. Pláne, hogy tudom, hogy nem tud kiigazodni rajtam, mert ugyan meglépek a dolgokat, de utána meg úgy ugrom vissza, mintha tüzes vassal kergetne, nem mérlegelem a következményeket, de azért félek tőlük. Mindegy, ebben is fejlődni kell.

- Jem, mi a baj? – kérdezi csendesen és ez most éppen elég ahhoz, hogy felrobbantson. Folyni kezdenek a könnyeim, bár nem hagyom, hogy hallja, legalábbis nem akarom, hogy hallja.

- Semmi – suttogom a telefonba.
- Ne sírj, Jem! Semmi baj nincsen, mondd el, mi a gond.
- Vissza akarok menni. Hiányzol, hiányoztok, ennyi.
- Nem tart sokáig, hidd el. Amint rendeződik a helyzet, jössz vissza és várni foglak, rendben?
- Rendben – szipogom, de elnyomom a könnyeimet és visszagyűröm a torkomba. – Ne mondd el Tatsukinak véletlenül se.
- Nem fogom – ígéri komolyan. Hallom a hangján, hogy tényleg így lesz, én meg elkezdem visszagyűjteni az erőmet. Mire befejezem a telefont, újra kell kezdenem mindent és csak azért sem fogom könnyíteni az arab helyzetét. Nem.
- Yoshi...? – Nem tudom, mit akarok kérdezni, csak még egy kicsit beszéljen hozzám.
- Hm? Mit szeretnél? – kérdezi édesen, nekem meg csak jólesik hallani, hogy mit mond.
- Csak a hangodat hadd halljam még egy kicsit! – kérem halkán, mire hallom, hogy elkuncogja magát a vonal másik végén.
- Rendben van, akkor csak beszélek. Hiányzol, kölyök, de nemsokára újra itt leszel. Van egy csomó minden, amit majd el kell mesélnem, de nem telefonban, majd személyesen. Alig várom már, hogy megölelhesselek, hogy megint együtt aludjunk, ha máshol nem, hát nálam. Gondolom, Tatsuki elenged majd. – Levegőt vesz, mire közbevágok.
- Te is hiányzol, nagyon. Várom, hogy otthon lehessen veled. Hogy van mindenki? Deon? A többiek?
- Minden rendben, most már mindenki jól van, él és virul. Deon is rendben van, kicsit morcos néha, de ki nem? Tatsukit néha látjuk, de ez elég, Shinji már nem nyomja az ágyat, Asame halálra dolgozza magát, Kazut és Yurut mostanában nem láttam. Nekem bőven van munkám, de ettől még néha ráérek, majd legközelebb küldök SMS-t, jó?
- Jó. Most zavarlak? – kérdezek rá gyorsan, mert nem szeretném, hogy így legyen. Oké, hogy hallani akarom a hangját, de ne legyen belőle baja.
- Most éppen pihenőn vagyok, meg hát nem tudom... Valamikor megkapom azt a büntít is szerintem.
- De ugye nem keveredtetek nagy bajba?

- Hát... csak ejnye-bejnyét kaptunk. – Úgy érzem, most füllet, de akkor hagyjuk, ha nem akarja megmondani, akkor nem kell.

- Hogy kerültél Shinji kocsjába?

- Elkaptam a folyosón és nem hagytam egyedül elmenni, ha már szökni akart. Úgy nem lett volna biztonságos – meséli, mire elnevetem magam.

- Tetszett a járgány, mi?

- Naná! Szuper volt, még a lecseszést is megérte.

- De legközelebb vigyázz magadra! – Még folytatnám, de hallom, hogy valaki hív. Remek... - Mennem kell, de hívj majd, vagy írd és mikor elolvasom, válaszolok, vagy valami, de három nap nagyon hosszú.

- Rendben van, Jem, jelentkezni fogok. Menj csak és vigyázz te is, rendben? Szeretlek. – Erre sosem tudok mit mondani. Az "én is"... még nem tudom, szóval megint terelek.

- Tudom és vigyázni fogok – mondom halkán. – Szia!

- Szia!

Leteszem a telefont és már indulok is megnézni, hogy már megint mit rontottam el és miért kell rohannom. Felszedtem az erőt magamban és tudom, hogy megint visszapofázom, ha úgy adódik, nem fogom hagyni magam és most megpróbálok kevésbé félni a következményektől. Végülis egy pofon nem a világvége. Pláne nem azok után, amit az ellenőrnél láttam. Ahhoz képest ez kismiska. Csak legyen igaza Yoshinak és mehessek haza minél előbb Tatsuki mellé.

Persze velem igazán még csak nem is agresszív Araham, ha betartom, amit kér. Ennek ellenére megkapom a jó atyai pofonokat, amiktől azért már szédültem meg rendesen, de ezzel csak nevelni akar. Bezzeg mikor valaki nem tartja tiszteletben az akaratát... Ahogy akkor ég a szeme és esik neki az illetőnek, még most is kiráz tőle a hideg. Pedig annyira nagy bünt nem is követett el, bár ezek szerint a férfi szemében igen. Ami azt illeti, én is utálom, ha hozzápiszkálnak a dolgaimhoz, de az a vad düh, amivel nekiment az ellenőrnek... Na azt nem szeretném magamon érezni, az tuti. Így is felkapja a vizet, de annyira azért nem durván. Meg mikor összeugrom kicsire, azért felhagy a durvasággal valamennyire. Bár azt hiszem, úgy lenne sokkal erősebb a dolog, ha el tudnám viselni, amit kapok, de félek. Nem is attól, hogy megüt, hanem a kifejezéstől az arcán. Annyira hajaz Lucasra és megrémít. Persze próbálok feldolgozni a múltat, de ez annyira nem egyszerű, pláne, hogy az a tekintet, az a

szájhúzás... Mindegy, túljutok ezen is, vagy hazajutok, végülis mindegy. Na lássuk, már megint mi a gond. Csak lenne már vége a napnak! Legalább mikor alszom, ott lehetek, ahol lenni szeretnék.